CHARLES BUKOWSKI'NIN KIZIL'I

Pamela "Cupcakes" Wood

6LTI:KI4KBE5>YAYIN

VENI VENI VENI

Charles Bukowskı'nin Kızıl'ı
Charles *Bukowski*'s Scarlet - Pamela "Cupcakes" Wood
1.baskı: Temmuz 2012
Yayın Yönetmeni
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Çeviri
AviPARDO
Kapak Tasarımı
Erol Egemen

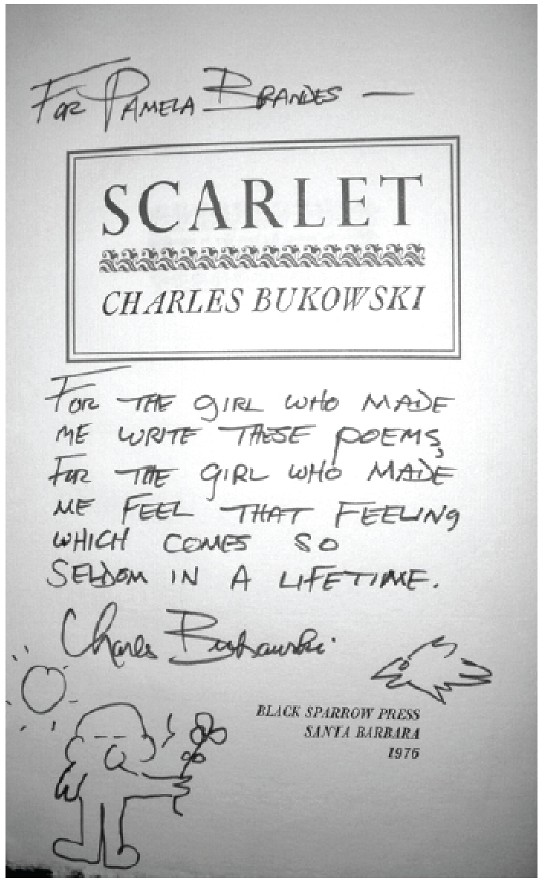
ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında
hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek
güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve
özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde
Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder,
saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak
Kadıköy sokaklarından akın akın
geçerek yıllık intiharlarını
gerçekleştirmeye giden
lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.
ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Kadife sk 22/4 Bahariye / Kadıköy
Tel: (0–216) 418 0413
E satış: www.645dukkan.com
www. altikirkbes.wordpress.com
altikirkbespublishing@gmail.com

Charles Bukowskı'nin Kızıl'ı

Pamela "Cupcakes" Wood

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2012

For Pamela Brandes —

SCARLET

CHARLES BUKOWSKI

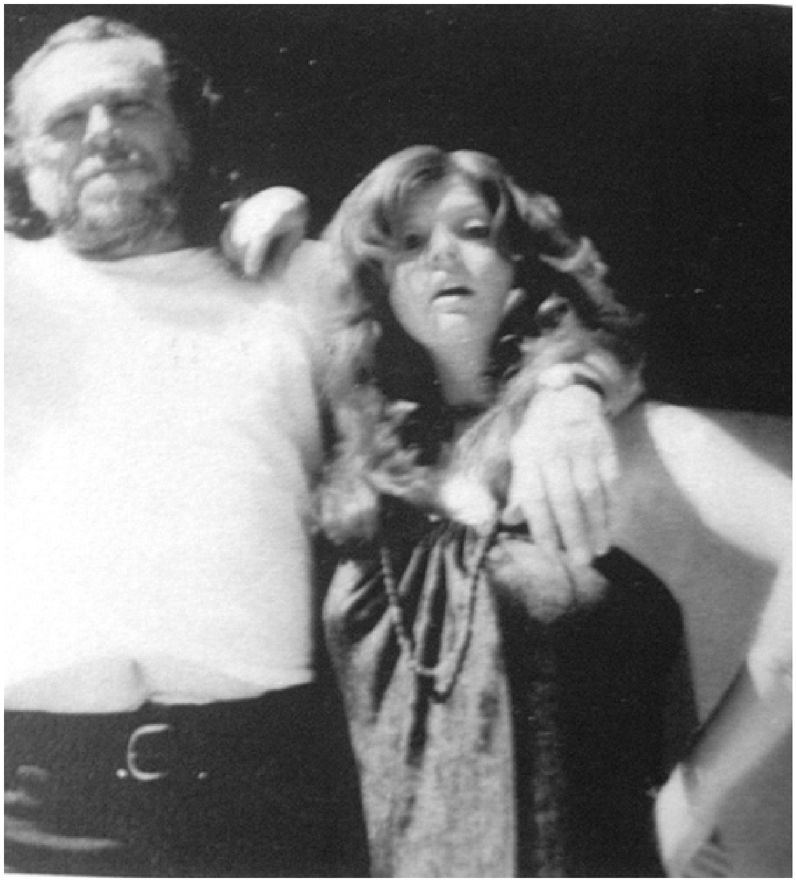
For the girl who made
me write these poems,
For the girl who made
me feel that feeling
which comes so
seldom in a lifetime.

Charles Bukowski

BLACK SPARROW PRESS
SANTA BARBARA
1976

Bu kitap hayatımdaki en önemli iki kişiye ithaf edilmiştir:

kız kardeşim *Tracy* ile kızım *Stacey*’e.

I

“*Bukowski* yaşayan en büyük yazardır ulan,”

diye bağırdı dinleyenlere,

ki benden ibaretti.

Bir anda akla esen bir şey olarak başladı. Öyle de bitecekti. İkisinin arasında Charles *Bukowski* ile neredeyse iki yıl geçirdim ve kendimi yazılarında hem kutsanmış hem de cezalandırılmış buldum. Beni esin kaynağı ve eksik parçası olarak yüceltecekti. Bana duyduğu sevgiyi ve tutkuyu kanıtlayan öyküler ve şiirler yazdı, içlerinde bana şükran şarkısı olarak yazılmış Kızıl adındaki aşk şiirleri kitabı da vardı. Daha sonra beni acımasızca kaypak, kötü ve duygusuz olmakla eleştirecekti.

1975 yılının 10 Kasım'ıydı. Los Angeles'te harikulade bir sonbahar akşamıydı ve büyük kısmını arkadaşım Georgia ile bir bardan ötekine giderek geçirmiştim. Georgia'nın otuz ikinci yaş günüydü ve Hollywood'daki bütün barları uğrayarak *Bukowski* tarzında kutlamak istiyordu: İki asi ve eğlenmeyi seven serkeş, eğlence düşkünü, liseli kız giyimli hatun en berbat barlara takılarak kentin doğusundan başlamış batıya doğru ilerliyorduk.

Haz peşinde koşmak iyi becerdiğim ender şeylerden biriydi. Yirmi üç yaşındaydım ve daha iyi bir yaşam seçeneğinden yoksun olarak bir barda garsonluk yapıyordum. Tek başıma büyütmek zorunda olduğum altı yaşında bir kız çocuğu ile eğitimime devam edecek zamanı ve parayı bulmam olanaksızdı. O dönemdeki gençlerin çoğu gibi yitiktim ve akıntıya kapılmış gidiyordum, fakat beni heyecanlı bir şeylerin beklediğine dair umudumu hiçbir zaman kaybetmemiştim. Bunun ne olduğunu ya da onu nerede bulacağımı bilmiyordum, ama bir yerlerde olduğundan emindim.

Fakat onu buluncaya, ya da o beni buluncaya dek, günlük haz arayışımı sürdürecektim. Beş yıllık planın canı cehenneme, anın içinde yaşamak beni yeterince meşgul ediyordu. Kendimi ya da hayatı fazla ciddiye almıyor, genellikle kolay hoşnut oluyordum. Gençlik ve güzellik benden yanaydı – bir paket sigaram, dinleyecek güzel bir müziğim ve ucuz bir şişe şampanyam varsa, iyi bir gündü.

Alice Harikalar Diyarında'ki gibi, dürtülerim ve maceraperest yapım beni genellikle yolumu kaybettiren dolambaçlı yollara götürürdü.

O gece gezme arzum beni hayatımı değiştirecek olan Carlton Yolu’na götürecek, sola dönüp Charles *Bukowski*’yle tanışacaktım.

Georgia’yla son durağımıza gelmiştik –Batı Hollywood’da Barney’s Beanery adında gürültülü bir rock ‘n’ roll kulübü. Georgia oraya gitmemizde ısrar etmişti çünkü idölü Janis Joplin eskiden orada takılırdı. Efsaneye göre Janis beş yıl önce ölmeden önceki son akşamını orada geçirmişti.

Barda oturuyorduk ve son içki uyarısına az kalmıştı. Ben birkaç Stinger götürmüştüm; Georgia ise, idolü Janis gibi, Southern Comfort içiyordu. Yeni içkilerimizin gelmesini beklerken Georgia son kahramanına dair yüksek sesle zırvalamaya başladı –Charles *Bukowski* adında bir yazara dair. Viskileri içmeden önce her seferinde kadehini Büyük Sokak Şairi’nin şerefine kaldırıyordu.

“*Bukowski* yaşayan en iyi yazardır ulan,” diye bağırdı dinleyenlere, ki benden ibaretti.

“*Bukowski*’ye!” dedi, sonra başını geriye atıp viskiyi gırtlağından aşağı döktü.

“Şu *Free Press*’te ‘Pis Moruğun Notları’ başlığı altında yazan adam mı?” diye sordum.

“Evet, ta kendisi. Söylüyorum sana, Pam, adam dâhi.”

Los Angeles *Free Press*’deki haftalık köşesinin dışında adamı da yazılarını da bilmiyordum ve giderek ünlenmekte olduğundan habersizdim. *Free Press*’te bir-iki yazısını okumuş, fakat etkilenmemiştim. Sıradan ve kaba bir tarzı vardı, okuru şoke etmeyi amaçlayan yersiz küfürlerle dolu. İffet taslayan bir tip değildim –Henry Miller ve Hubert Selby, Jr’ın küfürlü, aykırı çalışmalarını seviyordum örneğin. Fakat *Bukowski*’yi fazla okumamış olmama rağmen, arkadaşımın ona hayranlığını anlamakta güçlük çekiyordum.

“Bilmiyorum, George… yazıları basit ve… bayağı sanki,” dedim, barmen içkilerimizi tazelerken.

“Ah, lüt-fen, Azize Abdela,” dedi, beni yeşil kedigözleriyle şişleyerek. “Anlamıyorsun. Adamda yok yok –düz yazı–şiir– herif inanılmaz.

Kitaplarından birini okumayı dene.”

Genç olmama ve sınırlı eğitimime rağmen, okumayı sever ve yönlendirme için daha yaşlı ve entelektüel arkadaşlara güvenirdim. Georgia daha eksantrik arkadaşlarımdan biriydi, fakat edebiyat bilgisi en geniş olanlardandı aynı zamanda. *Bukowski*’yi bu tartışmayı sürdürmeye yetecek kadar tanımadığıma karar verdim. Georgia onu beğeniyorsa, iyi olmalıydı.

“*Bukowski* a-ca-yip-tir. Yazıları o kadar çiğ ve gerçek ki –mizah duygusu da inanılmaz. Çok seviyorum orospu çocuğunu,” dedi. Sesi içtiği her viskiyle biraz daha yükseliyordu.

“Bana kitaplarından birini ödünç vermelisin.”

“Kahretsin –ne zaman bir kitabını satın alsam götün teki benden mutlaka araklıyor.”

Georgia’nın Hollywood’daki bungalovu Andy Warhol filminden çıkmış gibi duran acayip ve bohem tiplerden geçilmediği için bu beni hiç şaşırtmadı. Sürekli uyuşturucu ve alkol tüketilen çılgın partiler veriyordu Georgia. Bazen efekt için yanıp sönen ışıklar ve duman makinesi ekliyordu. *Bukowski*’nin kitaplarından birini çalmak Georgia’nın çatısının altında gerçekleşen yavan eylemlerden biri olsa gerekti.

“Doğrusunu istersen, George, şu *Bukowski* denen herifin seni bu kadar heyecanlandırmasını anlamakta güçlük çekiyorum. Kitaplarından birini okumak şart oldu –köşe yazıları benim için pek bir şey ifade etmiyor,” dedim, içkimi dipleyerek.

“Bak… kitaplarından birini oku ve bana ortalıktaki en iyi yazar olup olmadığını söyle. Yok onun gibisi.” Bir viski daha dikti, sonra, “Çok isterdim orospu çocuğunu tanımayı,” dedi.

Bir ampul yandı zihnimde ve kader diye bir şey varsa, buydu. Janis’i diriltemeyeceğimi biliyordum, fakat yapabileceğim en iyi ikinci şeyin ne olduğunu biliyordum.

“Gidelim,” dedim, taburemden kalkarak.

Hafiften başım dönüyordu, kaç içki içtiğimi hatırlamı-yordum. Elimi Georgia’nın çantasına daldırıp bir Dexi bulana kadar arandım. Hapı ağzıma

atıp yuttum.

Ayaklı eczaneydi Georgia. Arkadaş olduğumuz sürece hap sorun değildi. Ortam farklıydı o zamanlar –beyni etkileyen uyuşturucular denemek modaydı. Benim uyuşturucu tercihim amfetamindi. Bu bağımlılık gayet masumane bir biçimde başlamıştı. Biraz kilo vermek istemiştim sadece. Fakat kiloları verdikten sonra hapları almaya devam ettim. Beni korkusuz ve kendimden emin yapışını seviyordum. İstediğim zaman bırakacağımı düşünüyordum –iki gün uyumak dışında bir yoksunluk belirtisi yaşamıyordun.

Georgia'nın başı giderek bar tezgâhına doğru düşüyordu. Kolundan tutup çektim.

"Hadi, George, uyan –gitme zamanı."

"Son içki çağrısı bile yapılmadı henüz," diye geveledi.

Yanımda oturan tipe dönüp saatine baktım. Sabahın ikisine geliyordu. Georgia'ya döndüm, fakat saatine baktığım tipin başka düşünceleri vardı. Elini kot pantolonumun arka ceplerine sokup beni kendine çekti.

"Adın ne, güzelim?" diye fısıldadı kulağıma. Sonra ellerini ceplerimden çıkarıp saçımda gezdirdi. "Kızıllara bayılırım," dedi.

"Ben de centilmenlere bayılırım," dedim. Sonra gözünün içine bakıp, "Eğer bir tane görürsen haberim olsun."

Gözlerini kıstı, alınması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Sonra beni süzüp gülümsedi. Kızıl sihre karşı koyamadı, o kızıl az önce ona haddini bildirmiş olsa bile.

Klasik anlamda güzel bulmazdım kendimi, fakat yıllarla erkeklerin üzerinde bıraktığım etkiyi kanıksamıştım. Belki uzun, kestane rengindeki saçlarım yüzündendi. Belki minyon, 38-24-36 ölçülerimdi. İnsanlar genellikle bana Ann-Margaret ile Susan Sarandon'ın karışımı olduğumu söylerler. Doğal, güçlü bir cinsel çekiciliğe sahiptim ve bu başımı belaya sokabildiği gibi beladan kurtarırdı da.

Georgia'ya döndüğümde başı tezgâhın üzerindeydi. Bir büyük şişe Southern Comfort içmişti, sızmasına şaşmadım. Fakat gerçekleştirmem

gereken bir misyonum vardı. O geceyi Georgia için unutulmaz kılmak.

“Lütfen, George, uyan,” dedim, omzunu sarsarak. “Sana hayatının en güzel doğum günü armağanını vereceğim.”

Gözlerini açtı, fakat başını tezgâhtan kaldırmadı.

“Müthiş bir yüz ve iki muhteşem göğüs alırım öyleyse,” diye geveledi.

Georgia’nın görünümüyle takıntısı vardı. Harikulade ve ince olmak istiyordu. Son zamanlarda elli kiloya yakın vermiş, dileğinin yarısını gerçekleştirmişti. Fakat güzel bir kadın değildi. Yüzü fazla uzun ve atımsı, yüz hatları abartılıydı. Büyükçe ve meyilli bir burnu vardı, üstüne üstlük burun delikleri geniş ve titrekti. Ağzı çok büyüktü ve derin gülme çizgileriyle vurgulanmıştı. Henüz otuz iki yaşında olmasına rağmen yaşlanma belirtileri göstermeye başlamıştı –verdiği kilolar ve aşırı uyuşturucu yüzünden muhtemelen. Ancak görünümü erkeklerin ilgisinden kendi payına düşeni almasına engel teşkil etmiyordu. Harikulade yeşil gözleri ve uzun, ipeksi, simsiyah saçları vardı. Erkekler onun rahat kişiliğine, zekâsına ve hiçbir şeyi umursamayan tavrına bayılırlardı. Georgia erkek türünün erbabıydı, gözüne en yakışıklılarını kestirir, genellikle de istediğini elde ederdi.

“Hadiii, George –ciddiyim,” dedim. “Ne yapacağımı gördüğünde öleceksin!”

“Bak, Bubbles McGee –ya da erkek arkadaşın sana bir zamanlar ne diyor idiyse. Hepimiz er ya da geç öleceğiz –hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız,” diye sızlandı.

“Cupcakes O’Brien,” dedim, onu düzelterek. “Şimdi gidelim!”

Georgia’yı bir şekilde bardan çıkarıp otoparktaki telefon kulübesine götürmeyi başardım. Onu kulübeye yasladıktan sonra bir on sentlik çıkarmak için elimi cebime soktum.

“Bill’i [gerçek adı değil] arayacaksan boşuna zahmet etme,” dedi, birlikte yaşadığı erkek arkadaşını kast ederek. “Ona şafak sökmeden gelmeyeceğimi söyledim.”

On sentliği aralığa attım ve parmağımı “0” tuşuna sokup çevirdim.

“*Bukowski* nasıl yazılıyor?” diye sordum Georgia’ya, başımı kulübeden çıkararak.

“Kütüphaneyi arıyorsan,” dedi, “kapalıdırlar bu saatte.”

“Nasıl yazıldığını söyle,” dedim ona.

“Okunduğu gibi,” dedi, sonra bardan çıkmakta olan yakışıklı bir tipten sigara otlanmak üzere uzaklaştı.

Bukowski’nin değil yazılışını, telaffuzunu bile hatırlamıyordum. BU-kowski mi? BOO-kowski mi? BUCK-owski mi?”

Santral nihayet yanıt verdiğinde, “Charles *Bukowski*, Los Angeles, lütfen,” dedim.

Bana nasıl yazıldığını ya da oturduğu sokağı falan sormadı. Telefon numarasını söyledi.

“Tekrarlayabilir misiniz, lütfen?” dedim, çantamda yazacak bir şey arayarak. Maybelline kaş kalemimi buldum ve numarayı sol avucuma yazdım.

Kapattıktan sonra hâlâ genç kurbanını kaldırmaya çalışan Georgia’nın yanına koştum.

“Aldım!” diye ciyakladım, elimi yüzünün önünde açarak.

Bir an için gözlerini kıstı ve dengesini sağlamaya çalışarak numaraya baktı. Sonra genç adama dönüp, “Affedersin, canım,” dedi ve bana dönüp, “Adsız Alkolikler’i arayacaksın, beni sayma,” dedi.

“*Bukowski*’nin numarası,” dedim, onu tekrar telefon kulübesine sürükleyerek. Tekrar kulübeye yasladım, on sentliğe attım ve avucumdaki numarayı çevirdim.

“Alo?” diye fısıldadı hattın öbür ucunda bir erkek sesi.

“Alooo,” dedim, seksi bir ses tonu takınmaya çalışarak. “Charles *Bukowski*’yle mi görüşüyorum?”

“Evet,” dedi, bu soruyu duymaktan bıkmış gibi.

“Oo, merhaba… Şey, kız arkadaşımın doğum günü ve sizin büyük hayranınız. Barney’s Beanery’deyiz, gelip sizinle tanışmak istiyoruz.”

“Tamam, olur,” dedi, aynı bıkkın ses tonuyla, “neyiniz varsa getirin.”

“Oo… tamam,” dedim, bu kadar kolay olacağını beklemiyordum. “Adresi alabilir miyim?”

“5437 Carlton Yolu –Hollywood ile Sunset arasında, Western’den sapılıyor. Sağ tarafta ön bungalov.”

Adresi telefon numarasının yanına yazdım.

“Buluruz,” dedim, kulübeden aşağı kaymakta olan Georgia’ya bakarak.

“Bir altılık paket getirin,” dedi, sonra ekledi: “Oo, saat ikiyi geçiyor,” Los Angeles’da o saatte içki satılmadığını kast ederek.

“Hafif bir göğüs çatalının nelere muktedir olduğunu bilsen şaşarsın,” dedim.

“Sanmıyorum,” dedi.

Kapattıktan sonra dönüp artık kaldırımda oturmakta olan Georgia’ya baktım. Yüzünde aptal bir gülümseme vardı, yeşil gözleri parıldıyordu. Ağzını açıp bana baktı.

“İ-na-nıl-maz! Adamınla tanışacaksın!” diye bağırdım, onu kaldırmak için elimi uzatarak.

“Vay canına,” dedi istihzayla, eliyle mini eteğindeki pisliği süpürerek. Sonra bir an için durdu ve, “Kafa mı buluyorsun benimle? Palavra sıkıyorsan vay haline, Pam,” dedi.

“Kafa bulmuyorum. Onunla konuştuğumu duydun.”

67 model kırmızı Camaro’mu bulmak üzere Santa Monica Bulvarı’nda yalpalayarak yürümeye başladık –Georgia kalın apartman topukları, bense sivri topuklularımla.

“Sesi nasıldı?” diye sordu Georgia.

“Tuhaf bir sesi var… yumuşak… kadınımsı neredeyse. Şu çizgi film karakterinin sesini andırıyor, *Snagglepuss* –ama depresif hali. Bu saatte ayakta olmasına inanamıyorum.”

“Kim değil ki?”

Bulvarda yürürken Georgia, Joplin’in hit parçası “Mercedes Benz,”in melodisini söz uydurarak söylemeye başladı.

“Tanrım, kırmızı Ca-me-ro’mu bulmama yardım et,

Arkadaşım kaçık bir kızılo.”

Annemin Camaro’suydu aslında. Yirmi üç yaşındaydım ve hâlâ bir arabaya sahip olmadığım gibi, ehliyetim de yoktu. Annem ihtiyaç duyduğumda arabasını almama izin veriyordu. Benden kurtulduğuna memnun oluyordu sanıyorum –ya da bilinçaltında ölümcül bir kaza geçirmemi, böylece heyecan arayışımla başına açtığım dertlerden kurtulmayı umuyordu. Sürekli tartışıyorduk. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Onu suçlayamıyordum ama. Çalışmama ve kendi dairem olmasına rağmen, geceleri çıkıp dağıtmak için her şeyi bahane edebilirdim. Anneme arabası ya da çocuk bakıcılığı ya da sıklıkla yaptığım gibi borç para almak için ihtiyaç duymasam onunla işim olmazdı. O gece altı yaşındaki kızım Stacey’ye bakıyordu. Stacey’yi on altı yaşında doğurdum. Evde, kızımım yanında olmam gerektiğini biliyordum, fakat kaçma ihtiyacım vicdan azabımı bastırıyordu. Erken yaşta çok fazla sorumluluk altına girmiştim, şimdi de umutsuzca ergenlik çağımı arıyordum.

Georgia bana bir dirsek attı. “Hey, Lucy –işte kırmızı şeytan,” dedi, ileriyi işaret ederek.

“Helal, Ethel!”

Arabaya atladık, radyoyu sonuna kadar açtık ve Sunset Bulvarı’ndaki yirmi dört saat açık Safeway’e sürdük. Georgia içki satış yasağına rağmen kızıl sihrimi kullanarak bir altılık paket alabilmem için arabada bekledi.

Tezgâhtar çocuğu cezbedebilmek için elimden geleni yaptım; gülümsedim ve 38D’lerime şöyle bir göz atmasına izin verdim. Tipik klas-döküntü kıyafetim vardı üzerimde –dar kot, yüksek topuklu ayakkabı, dekolte bluz

ve dirsekleri yamalı tüvit öğrenci ceketi. Tezgâhtar çocuğun gözleri “evet” derken, başı “hayır” diye sallanıyordu.

“Yapamam,” dedi.

“Hadi, lütfen,” dedim en iyi kedi mırlamamla.

Kızıl yelemi sallayıp gözlerine baktım. Genç bir çocuktu, yeni yetme hatta, çelişki içinde olduğunu görebiliyordum. Bıçkın çocuk olup hoş hatuna yardım etmek istiyordu, ama içinde bir şey oraya gitmesini engelliyordu.

“İsterdim,” dedi, samimi olduğunu görebiliyordum. “A-ma yapamam.”

“Oo, hadi, lütfen,” diye mırıldandım, ona doğru eğilerek.

“Hmm… peki,” diye fısıldadı, “ama şu anda yapamam çünkü patron hemen arkamızda duruyor. Bir saat sonra çıkıyorum. Otoparka gel. Ceketimin altına birkaç bira saklayacağım. Ne dersin?”

“Hayır, olmaz. Bana hemen lazım,” dedim, dudak bükerek.

“Pekâlâ, bak ne diyeceğim… beş dakika sonra süt reyonunda buluşalım…”

O anda patronu, “Steve, bir dakika gelir misin?” diye bağırdı.

“Elbette, Bay Phillips. Hemen geliyorum.”

Bu görev fazlasıyla karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Zavallı çocuğu azat etmeye karar verdim ve elim boş çıktım.

Arabaya döndüğümde Georgia uyukluyordu. Kaburgalarına hafif bir dirsek attım, hemen doğrulup iri yeşil gözleriyle etrafına bakındı.

“Geldik mi?” diye sordu.

Motoru çalıştırıp Sunset Bulvarı’nda gazladım. Radyoda Fleetwood Mac’in “Rhiannon” parçası çalıyordu. Georgia şarkıya eşlik ediyor, sözleri yalan yanlış geveleyerek Stevie Nick’in tatlı tonlarının içine ediyordu. Bulvarda yol alırken başını sallabaş bebekler gibi ileri geri, sağa sola sallıyordu. Ben markette iken haplanmış olabilir miydi?

Georgia’yı beş yıl önce tanıdığımda aşırı kiloluydu ve rüküş bir banliyö ev kadınını andırıyordu. O zaman da uyuşturucu kullanıyordu, fakat sadece eğlence olsun diye. Ot içer, biraz alkol kullanır, arada sırada bir-iki barbiturat atardı.

Üç sene önce Los Angeles’i terk edip Pennsylvania’nın Bradford kasabasına –annemle babam da o kasabadandılar– döndüğünden beri onu görmemiştim. Bu yüzden çalıştığım restorana girip bana sürpriz yaptığında onu tanıyamamıştım. Son görüşümden bu yana şaşılacak derecede değişmişti. Yine de o çok eğlendirici bulduğum yadsınamaz, dur durak tanımayan kişiliğini ve yakıcı zekâsını yitirmemişti.

Fakat şimdi sert uyuşturuculara yöneldiğinden kuşkulanıyordum. Ne sıklıkta eroin kullandığını bilmiyordum, ama sınırı aşıp riskli bölgeye girdiğinden emindim. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi diye düşünüyordum. Pek çok bakımdan taban tabana zıttık, kafalarımızı iyi ediş biçimlerimiz dâhil; ben her şeyin farkında ve kontrollü olmayı severdim, o kendini uyuşturmayı.

Şimdi neredeyse ıssız sokaklarda hızla yol alıyorduk. Fakat Western Bulvarı’na yaklaştığımda trafik yoğunlaştı –her açıdan. Fuhşun kol gezdiği bölgeye gelmiştik. Arabalar yol boyunca dizilmiş kadın ve erkek fahişelerin önünden yavaşça geçiyor, anlaşmalar yapılıyor, birileri arabadan inerken birileri biniyordu.

Western Bulvarı’nda sola saptım ve Hollywood Bulvarı’na doğru birkaç blok sürdüm. Seks dükkânları, striptiz kulüpleri ve masaj salonları ücretlerini parlak, yanıp sönen ışıklarla duyuruyorlardı. Cinsel devrim doruktaydı. Ahlâk sarkacı 1950’li yılların bastırılmış değerlerinden öteki uca sallanmıştı. Sansür sınırları sonuna kadar zorlanıyordu.

Hollywood Bulvarı’na yaklaştığımızda *Bukowski*’nin sokağını geçtiğimi idrak ettim. Western Bulvarı’nın ortasında bir U çekip Sunset Bulvarı’na sürdüm tekrar. Georgia şimdi de Eagles’ın “Lyin Eyes,” parçasının sözlerini katlederek durumumu daha da zorlaştırıyordu.

“Belki sahte bir adres verdi sana,” dedi Georgia.

“Kimse sahte adres verip bir altılık paket getir demez.”

Georgia şimdi dizlerinin üzerinde toplanmış siyah naylon çoraplarını düzeltmeye çalışıyordu. Verdiği onca kilodan sonra üzerine uyan bir şey bulmakta zorlanıyordu. Yıllarca uzun bol elbise ve beli lastikli pantolon giydikten sonra nihayet istediği gibi giyinebiliyordu. Ancak neyin revaçta olduğunu bilmediği için kendi tarzını yaratmıştı. Modayı takip eden kadınların fahişe gibi giyindiklerini sanıyordu –mini etek, jartiyerle tutturulmuş file çorap, kısa bluz ve apartman topuk ayakkabı. Bazen karışıma bir fular ya da gerdanlık katardı -çünkü Janis öyle giyinirdi.

Georgia daha sonra Charles *Bukowski* ile buzdolabının önünde poz verince küçük çapta bir ün edinecekti. O ünlü fotoğrafta harcanmış bir fahişeyi andırıyor. O gece de ona yakın bir görünüm sergiliyordu.

Western Bulvarı'nda güney istikametinde yol alırken Georgia'nın sahte adres konusunda haklı olabileceğini düşünmeye başladım. Dönüp duruyorduk sanki.

“Hangi cehennemdeyiz?” diye mızırdandı Georgia.

“Kahretsin, buralarda bir yerde olduğundan eminim. Bulacağız senin şu dâhini, bütün gecemizi alsa bile!”

Sonra, tam da lafımın üzerine, Carlton Yolu tabelasını gördüm. Sola saptım ve *Bukowski*'nin oturduğu sitenin tam karşısında bir park yeri buldum.

Georgia jartiyerlerini çekti ve arabadan indi. Ben ellerimi saçlarımın arasından geçirip kendimi büyük yazarla tanışmaya hazırladım.

II

Georgia başını kaldırdı ve *Bukowski*’nin kendisini seyretmekte

olduğunu fark etti. Hayranlarından biri olarak kadınların

bacakları hakkında ne hissettiğini biliyordu muhtemelen.

Belki de bu yüzden kanepeye sere serpe uzanmıştı,

ya da kafası umursayamayacak kadar iyiydi.

Kutu biçiminde, birbirine bakan iki sıra bej bungalovun önünde duruyorduk –üçü sol tarafta, biri sağda. Ortada bir kaldırımla arka taraftaki sokağa bakan üst üste dört daireden oluşan iki katlı binaya geçilen bir avlu vardı. Sağ taraftaki bungalov diğerlerine göre kaldırımın daha gerisindeydi –*Bukowski* o bungalovda yaşıyordu. Toplam sekiz daire vardı ekmek-teknesi sitede.

Bukowski'nin bungalovuna gittiğimizde karşımıza ön balkonun neredeyse tamamını kaplayan bir kanepe çıktı. Zili çalabilmek için üzerinden eğilmek zorunda kaldım.

Ön kapının üst kısmında kırık dökük bir jaluzi ile örtülmüş küçük bir pencere vardı. Jaluzi aralandı ve bir göz bize baktı.

"Kim o?" diye gürledi.

"Biziz," dedim, "Pam ile Georgia –doğum günü kızları."

Kapı hafifçe aralandı. "Yalnız mısınız?" diye sordu, ardımıza doğru bakarak.

"Yalnız geldik, iki kanarya sadece," dedi Georgia.

Yalnız olduğumuza ikna olunca kapıyı açıp bizi buyur etti. Hayli uzun boylu ve hayli yaşlıydı. Kocaman bir kafa ve yıpranmış bir yüz. İlk bakıştan sonra gözlerimi başka tarafa çevirdim. Gözlerimi çiçekbozuğu, delik deşik cildine dikerek onu gücendirmekten korktum. *Vay canına*, diye geçirdim içimden, *hayli zor bir hayat yaşamış*. Yüzüne cehennem haritası çizilmişti sanki.

Bukowski hafifçe yana döndüğünde arkasında bıçak tuttuğunu gördüm. Tehdit olarak görmedim. Bıçağı soyulma olasılığına karşı kendini korumak için aldığını biliyordum. Oturduğu mahalleyi göz önünde bulundurunca şaşılacak bir şey yoktu bunda. Georgia ile göz göze geldik, fakat bir şey söylemedik.

Bukowski'nin gözleri yüzümden göğüslerime, oradan da boş ellerime kaydı.

“Göğüs çatalına diyecek yok, fakat altılığı alamamışsın,” dedi.

“Üzgünüm,” dedim. “Denedim, ama çocuk işinden olsun istemedim.”

Georgia elini uzattı. Ayağında on santim yüksekliğinde apartman topuk ayakkabı vardı, bu yüzden *Bukowski*’nin boyuna yakındı –bir seksen civarında. *Bukowski*’nin gözlerine baktı.

“Ben Georgia,” dedi, elini uzatarak.

“Bana Hank deyin,” dedi *Bukowski*, aynı bezgin, *Snagglepuss* konuşma biçimiyle.

Zihnimde –“Sahne çıkışı solda”– cümlesi yanıp söndü. Bu aptalca düşünceyi zihnimden hemen sildim ve kendimi tanıştırdım.

“Pam ben, fakat arkadaşlarım bana Cupcakes der –Cupcakes O’Brien.”

O adı bana oldukça yaratıcı bir senarist olan son erkek arkadaşım takmıştı ve her seferinde arzu edilen karşılığı alırdı.

Bukowski yarı sırıttı yarı gülümsedi, sonra bir kez daha göğüslerime bakıp başını salladı.

“Oturun, kızlar,” dedi kanepeyi işaret ederek.

Georgia hemen kanepeye çöküp bir sigara yaktı. Yüzünde hayranlık ifadesiyle odayı taradı –Sistine Şapeli’ndeydi sanki. Kahramanının evinde.

Kanepeye, Georgia’nın yanına oturdum. Daireyi Geor-gia’nın gözünden görmeye çalıştım, fakat bir hoşluk bulamadım. Ömrümde gördüğüm en dökük yerdi: Üzerine kırmızı bir battaniyeye örtülmüş köhne bir kanepe; kanepenin karşısında fazla doldurulmuş, kahverengi-hardal çizgileri olan leke içinde bir koltuk; kanepe ile koltuğun arasında o odaya fazlasıyla büyük ve üzeri, ağzına kadar dolu küllükler ve boş bira şişeler de dâhil olmak üzere, çer çöpten geçilmeyen yuvarlak bir sehpa. Halı leke içindeydi ve tüy kaplıydı –tozdan geçilmiyordu ve ortalığa gazeteler saçılmıştı. Mutfak girişi sağımdaydı. İki odanın ortak duvarının bir kısmı çikolata kahverengisine boyanmıştı. Biri kendinde işi bitirecek gücü bulamamış gibi. Yatak odası solumdaydı. Görebildiğim kadarıyla onların da durumu

hiç iyi değildi. Dairenin tamamı elli metre kare büyüklükte ve bohemliğe yüz kilometre uzaktı. Pejmürdeydi düpedüz.

“Bir şey içmek ister misiniz, kızlar?” diye sordu *Bukowski*.

“Şampanyan var mı?” dedim.

“Tanrım,” dedi, “ne sanıyorsun burayı, gece kulübü mü?”

“Ne olsa içeriz,” dedi Georgia, bana öldürücü bir bakış atarak, “neyin varsa, moruk.”

Bukowski mutfağa gitti ve seslendi. “Hey, şansınız var, kızlar,” diye seslendi.

Oturma odasına döndüğünde elinde bir şişe şampanya ile üç jöle bardağı vardı.

“Unutmuşum bunu,” dedi, “son sevgilimden kalmış olmalı.”

Bukowski şişeyi açarken ona ilk kez dikkatlice baktım. Üzerinde iki beden küçük beyaz bir tişört vardı, bira göbeğinin bir kısmı açıktaydı. Bileklerinin hayli üzerinde biten bol bir kot giymişti. Ayağında eski siyah çoraplar vardı, ayakkabı giymemişti. Gür, dalgalı, gri-beyaz saçları uzuncaydı, suyla ya da belki biraz briyantinle geriye doğru taranmış –ziyaretimiz için yaptığı tek hazırlık, anlaşıldığına göre.

Yıpranmış yüzünün ortasındaki burnu iri ve soğansıydı. Ona biraz Muppet görünümü veren gülünç bir ağzı ve ince bir sakalı vardı. Sürekli yarı kapalı olan gözleri, görebildiğim kadarıyla, harikuladeydiler; yeşile çalan bir mavi. Hafif bira göbeğini saymazsak, oldukça güçlü bir fiziğe sahipti. Gayet sağlıklı görünüyordu yaşına göre.

Bardaklara şampanya koydu ve bardakları tokuşturduk.

“Doğum günün kutlu olsun, Georgia,” dedi *Bukowski*.

“Doğum günüm değil artık,” dedi Georgia. “Doğum günüm dokuzundaydı. Bugün ne –Kasım’ın 11’i mi?”

“Bugün ben postanede çalışırken gelmesini sabırsızlıkla beklediğim gün,” dedi *Bukowski*. “Veteranlar Günü –tatil.”

Georgia güldü. “Okudum o kitabı, *Postane,*” dedi. “Gerçekten yaşadın mı bütün o yazdıklarını?”

“Maalesef, evet,” dedi.

Georgia ona yazıları hakkında birkaç şey daha sordu. Bana kitaplarına ya da köşe yazılarına dair bir şey sormasından ve yazıları hakkında hiçbir şey bilmediğimi keşfetmesinden korkuyordum.

Onlar konuşurken oturma odasının hemen sağındaki mutfağa seğirttim. Duvara ayakları kromdan, üzeri Formika kaplı 1950 tarzı bir mutfak masası konmuştu. Masanın üzerinde eski, siyah bir daktilo duruyordu, yanında da bir transistorlu radyo. Daktilonun karşısına küçük, kolsuz, oturağı vinilden krom bir iskemle yerleştirilmişti. Masanın sol tarafında yarım metre yüksekliğinde boş bira şişeleri ve içi buruşturulmuş kâğıt dolu bir çöp kutusu vardı.

Derin düşüncelere dalmış olmalıydım, çünkü birden *Bukowski*’nin yanımda durduğunu fark ettim, buzdolabından birkaç bira alıyordu. Mutfağa şöyle bir göz gezdirip gülümsedi.

“Beklediğin gibi değil, ha?” dedi.

“Burada nasıl yazabiliyorsun bilmiyorum,” dedim. “Pek rahat görünmüyor.”

“Şöminede odunların çıtırdadığı rahat bir çalışma odası mı tahayyül etmiştin?”

“Bununla onun arasında bir şey,” dedim ona.

Bana bir bira uzattı, fakat içinde hâlâ şampanya olan bardağımı kaldırdım.

“İçsen iyi edersin,” dedi, “arkadaşınla ben şişenin dibini bulmadan.”

Yorgun gözlerini bana dikti ve içimi gördü sanki. Yüzündeki ifadeden gördüğünden hoşnut kalmadığı anlaşılıyordu.

Kafam karıştı. Bir erkeğin bana hemen kapılmaması pek karşılaştığım bir durum değildi. Üstelik bu benden hoşlanmamış gibiydi. Bana ihtiyatlı ve soğuk davranıyordu. Egom şoktaydı.

Oturma odasına döndük. O çizgili tahtına oturdu, ben de kanepeye, Georgia'nın yanına. Georgia büyük çantasında taşıdığı kocaman gümüş aynada kendine bakıyordu. Çantasını muhtemelen bir hap almak için açmış, sonra kendini seyretmeye dalmıştı. Onu seyrettiğimizi fark edince bir kaş kalemi alıp kaşlarını boyamaya koyuldu. *Bukowski* ile onu seyretmeye koyulduk, ilginç bir heykeli boyayan bir sanatçıyı seyreder gibi.

Georgia bacaklarını açıp öne doğru uzatmıştı. Eteği yukarı sıyrılmıştı, jartiyerleri görünüyordu. Daha sonra *Bukowski*'nin bacak hastası olduğunu öğrenecektim. O güne dek kadın bacağına *Bukowski* kadar tapan bir erkek tanımamıştım, sonra da tanımadım. Kadın bacağı delirtirdi onu. Bir keresinde biri bana, bacak hastası erkeklerin genellikle çocukluklarında ana kuzusu olduklarını, annelerinin bacaklarına tutunmaktan büyük zevk ve güven duyduklarını söylemişti. Georgia'nın bacakları uzun ve sıskaydı, naylon çorapları dizlerinin üzerinde toplanmıştı. Seksi olmaktan çok sürtük izlenimi uyandırıyordu. Fakat *Bukowski* hoşnutsuz görünmüyordu.

Georgia başını kaldırdı ve *Bukowski*'nin kendisini seyretmekte olduğunu fark etti. Hayran okurlarından biri olarak kadınların bacakları hakkında ne hissettiğini biliyordu muhtemelen. Belki de bu yüzden yayılmıştı kanepeye, ya da kafası umursayamayacak kadar iyiydi.

"Külotlu çoraptan nefret ederim," dedi Georgia. "Külotlu çorabı icat eden orospu çocuğunu taşaklarından asmalı –kadınlardan nefret eden ibnenin tekiydi muhtemelen."

"Sana yüzde yüz katılıyorum," dedi *Bukowski*.

Georgia kaşlarını boyarken konuşmaya devam etti. "Siktiğimin külotlu çorabıyla insanın yarığı hava almıyor, apış aranda bir fıçı kaymak oluşuyor."

Bukowski başını geriye atıp kahkahayı bastı. Ağzının iki yanında da dişleri eksikti.

"Pam külotlu çorap giyer," dedi Georgia, aynasını ve kaş kalemini çantasına koyarak.

Georgia ile arkadaş olmamıza rağmen ona bütünüyle güvenmiyordum. Bana iğneleyici bir laf çakmak için fırsat kollardı. Kaldırabileceğimi

düşünüyordu herhalde. Georgia'nın dobra ve küstah zekâsına hayranlık duyuyordum, fakat bazen, belli etmesem de, iğne canımı yakıyordu. Karşı cinsin bana gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu sanıyorum. Gerçi o anda ilginin merkezi oydu.

"İşte giymek zorundayım," diye izah ettim. "Üniformamın bir parçası."

"Üniforma mı?" dedi *Bukowski*. "Postanede çalıştığını söyleme bana."

Zekice bir karşılık düşünmeye çalıştım, fakat ne dersem diyeyim o ikisiyle bir yere varamayacağıma karar verdim.

"Hollywood Bulvarı'ndaki Alpine Inn'de garson olarak çalışıyorum," dedim, konunun kapanmasını umarak.

"Girdle giyiyor," dedi Georgia.

"Dirndl," diye düzelttim.

"Dirndl'ler ülkesinde doğdum ben," dedi *Bukowski*, "fakat pek bir şey hatırlamıyorum."[1]

"Alpine Inn'e gelip hafızanı tazelemelisin belki," dedim. "Askılı deri şortunu da giyersin."

Georgia bana dudağını büktü. *Bukowski*'nin ilgisi için birbirimizle rekabet ediyorduk sanki. Ben aslında onunla ilgilenmiyordum, Georgia'nın da ilgilendiğini sanmıyorum –erkek olarak en azından. Fakat Georgia'nın gecesiydi, spot ışığının onun üzerinde olmasıyla bir sorunum yoktu.

Georgia siyah çoraplarını çekiştirdi yine. Eteği yukarı sıyrılmıştı, jartiyerleri görünüyordu. Çoraplarını düzeltmeye çalıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu *Bukowski*, ayağa kalkıp kanepeye doğru gelerek.

Aramıza oturdu. Ben yere oturmaya karar verdim. Georgia bacaklarını *Bukowski*'nin bacaklarının üzerine uzattı ve *Bukowski* yavaşça çoraplarını düzeltmeye koyuldu.

"Bu gıdıklıyor," dedi Georgia, gülerek.

Georgia’ya kesinlikle hayatının en güzel doğum günü hediyesini vermiştim.

İçmeye devam ettik. Üçümüz de yerdeydik şimdi, *Bukowski* aramızdaydı ve şaka yollu Georgia ile benim bacağımı okşuyordu. *Bukowski*’nin sağ ayağı bir şekilde Georgia’nın yerde duran çantasına takıldı. Çanta devrildi ve halıya ilaç şişeleri döküldü.

“Nedir bunlar, kadın? Eczane mi soydun?” dedi *Bukowski*. Doğrulup şişeleri aldı ve marakas gibi sallamaya başladı.

“Ne ararsan var bende, bebeğim,” dedi Georgia. “İster misin?”

“Tabii, neden olmasın?” dedi *Bukowski*, o kelimeleri yayarak konuşma tarzıyla.

Daha sonra her şeyi bir kez denediğini öğrenecektim. Kimsenin öğüdüne kulak asmazdı, asla ön yargılı değildi ve her şeyi kendi keşfetmeliydi. Deneme ve yanılma yöntemini severdi. Fakat hap ya da diğer uyuşturucular söz konusu olduğunda *Bukowski* sonunda kusar ve denediğine pişman olurdu.

Haplardan birini yutup, “Hadi, kızlar –kutlayalım!” diye haykırdı.

Ruh halindeki değişiklik şaşırttı beni. Bezgin, tedirgin, arkasında bıçak saklayan bir adamdan her şeyi denemeye hazır eğlenceli bir tipe dönüşmüştü. Üçümüzün de neşesi yerindeydi.

Bukowski çizgili koltuğuna döndü. Gerogia kanepeye uzanmıştı, bense yerde, *Bukowski*’nin yanında oturmaya devam ettim. Georgia’yı işaret edip, “Senin ruhun var,” dedi. Sonra bana baktı ve, “Senin de güzelliğin,” dedi.

Birasını dikti ve gözlerini tavana doğru devirdi, derin düşüncelere dalmış gibi.

“İkinizi birleştirip tek bir kişi haline getirmek isterdim,” dedi sonra. “Güzellik ve ruh. Mükemmel kadını elde etmiş olurdum.”

Georgia’ya baktım, onun da benim kadar gücenip gücenmediğini merak ederek. Tuhaf, sinsi bir iltifat ve/veya hakaretti.

“Hey, yavrum, güzellik bakanın gözündedir,” dedi Georgia esprili bir biçimde.

“Ye, ye, ye,” diye şarkı söyledim, hakaretin yakıcılığını hafifletmeye çalışarak.

İlaç şişelerini Georgia’nnın çantasına doldurmaya başladım. *Bukowski*’ye bir Dex vermişti.

“Bu gece uyumayı unutun, Bay *Bukowski*,” dedim.

“Neden? Üçlü mü takılacağız?”

Yardım için Georgia’ya baktım, fakat içkinin ve aldığı sakinleştiricilerin etkisiyle sızmak üzereydi.

Çakır keyif ve kendimi hafif fingirdek hissederek, “Beni istiyor musun? Sana pahalıya patlarım,” dedim.

“Ne kadar?”

“Hmm… en az bir yüzlük,” dedim dalga geçerek.

“Tamam,” dedi.

Beni ciddiye almış olmasından endişe ederek güldüm ve, “Hey, dalga geçiyordum,” dedim.

“Tamam, ne kadar?” diye sordu.

Yıpranmış yüzü eskisi kadar ürkütücü görünmüyordu artık. Dış görünümü sertti, fakat altında çekici bulduğum bir hassasiyet gizliydi. Alkolün etkisinde olup olmadığından emin değildim, fakat onu tuhaf ve kaba bir biçimde seksi bulmaya başlamıştım.

Gözlerine baktım, şuh bir ifade takınıp gülümsedim.

“Yo, hayır, Cupcakes,” dedi, “o bedeli tekrar ödeyebileceğimi sanmıyorum.”

Sigaramdan dramatik bir nefes çekip dumanını yavaşça üfledim.

Sonra en iyi Laruen Bacall sesimle, “Elbette ödeyebilirsin,” dedim.

Başını yana eğip beni inceledikten sonra, “Sen tehlikelisin, Kızıl,” dedi.

İkimiz de kahkahayla güldük. Gardını indirmeye başlamıştı, bu beni rahatlattı. Epeydir kızıl cazibeme bu kadar dayanıklı bir erkek çıkmamıştı karşıma.

“Küpelerini sevdim,” dedi, büyük altın halkaları işaret ederek.

“Onları ister misin?” dedim, birini çıkarmaya yeltenerek.

“Sende çok daha güzel duruyorlar,” dedi.

Konuşmaya devam ettik, güldük, biraz daha şarap içtik. İyi vakit geçiriyordum onunla. Bütün bunlar yatak odasında oynaşmaya girizgâhmış gibi davranmıyordu.

Bir süre sonra Georgia uyandı. Saat beşe geliyordu.

Gitmek üzere kapıya yürüdüğümüzde *Bukowski*, “Teşekkürler kızlar. Tekrar gelin,” dedi.

Avlunun kaldırımında yürürken *Bukowski*’nin bungalovundan gelen daktilo takırtısını duyduk.

“Yazar diye buna derim,” dedi Georgia, Camaro’ya binerken.

Georgia’yı erkek arkadaşı ve iki küçük kızıyla birlikte yaşadığı Hollywood’daki dairesine bıraktım. Sonra on dakika uzaklıktaki Los Feliz’e sürdüm, orada bir müştemilat kiralamıştım. Kızım o geceyi annemle geçiriyordu. Vetaranlar Günü olduğu için ikimizin de günü boştu. Kızımı öğleden sonra alırdım.

Yatağa girince ne kadar ilginç bir gece olduğunu düşündüm, moruğu tekrar göreceğimi aklımdan bile geçirmeden.

“Ne trip,” dedim kendi kendime, uykuya dalmadan önce.

III

Göğüslerime baktığını fark ediyordum, sonra bacaklarıma, hatta ayaklarıma takılıyordu; şehvet düşkünü pis bir

zampara gibi değil ama. Estetik haz veren

bir sanat eserini takdir eder gibi daha çok.

1975 yılında Hollywood Bulvarı'ndaki Alpine Inn'de barmaid olarak çalışıyordum. Alman göçmenlere hitap eden otantik bir Alman restoranıydı Alpine Inn. Mesaim akşam altıda başlıyor, sabah ikide bitiyordu. Salıdan cumartesine kadar. Mesaiden sonra uzun süre gevşeyemediğim için doğru eve gitmekten hoşlanmıyordum. Bir cumartesi gecesi, *Bukowski* ile ilk tanışmamdan iki hafta kadar sonra, barda zor bir gece geçirmiş ve yay gibi gerilmiştim. Eve giderken ona uğramaya karar verdim. Evi iş yerimden iki kilometre uzaklıktaydı. Geceleri yatmadığından söz etmişti, bu yüzden saat iki buçukta uyanık olacağından emindim.

Kapısını çaldığımda, "Kim o?" diye seslendi.

"Kızıl sürtük," deyip kıkırdadım.

Asabi ve utangaç hissediyordum kendimi –tamamen ayık olduğum için muhtemelen.

Bukowski kapıyı açtı –bu kez bıçak gizlememişti arkasında. Beni gördüğüne memnun olmuş görünüyordu –ruhum olmasa da.

Bana o yorgun, mavi-yeşil gözleriyle bakıp, "Gidecek başka yerin mi yoktu?" diye sordu.

"Kadınlar sana sadece bu yüzden mi gelirler?" diye sordum, oturma odasına geçerek.

"Bu yüzden ve genellikle içecek bir şeyler bulundurduğum için," dedi, kapıyı kapatarak.

Arkasından mutfağa seğirttim. Yıllanmış buzdolabını açıp iki bira aldı. Ev hatırladığım kadar pasaklı görünüyordu. Yine iki beden dar bir tişört ile belini sıkan bir kot pantolon vardı üzerinde. Müthiş bir görüntü değildi, ama konukseverliği bunu telafi ediyordu.

Günün ilk içkisiydi benim için. Günlerce böyle gidebiliyordum –hap yok, içki yok, parti yok– işe gidip geliyor, sadece kızımla ilgileniyordum. Fakat sonra bir şey beni çekiyor ve öteki yaşantıma dönüyordum.

Bukowski neredeyse mahcup görünüyordu beni köhne kanepesine yönlendiririrken. Fakat zihni ilgimi çekiyordu, onu daha iyi tanımak istiyordum.

Yanına oturdum, Minnie Mouse ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı barmaid üniformamın altına kıvırdım. Üzerimde dirndl vardı; eteği kısa ve bol, üst kısmı dar, altında da dekolte, beyaz bir köylü bluzu olan yeşil çiçekli bir elbise. Seviyordum o kıyafeti, çünkü seksi olmakla birlikte hoş, sütçü kız görünümünü sahipti.

Şişemi kaldırıp şişesiyle tokuşturdum.

"Şerefe, Bay *Bukowski*," dedim.

"Şerefe, Kızıl," dedi, birayı dikerek.

"İşten yeni mi çıktın, yoksa her zaman Heidi gibi mi giyinirsin?" diye sordu.

Güldüm ve ona barın müdavimlerinden biriyle tartıştığımı anlattım. Fena bir tip değildi aslında, fakat birkaç kadeh içtikten sonra Yahudi Soykırım'ı konusunu açıyordu. Anladığım kadarıyla bu konuda suçluluk duyuyor, bu yüzden de yaşandığını inkâr ediyordu. İyi hesap ödeyen bir müşteriyi gücendirerek işimden olmak istemediğim için dilimi tutup konuyu değiştirmeye çalışıyordum. Fakat o akşam sabrım tükenmişti. Ona kesinlikle yaşandığını ve aksini iddia ettiği için kendinden utanması gerektiğini söyledim. *Savunmayı umduğu bir delinin ölüme gönderdiği milyonlarca Yahudi'nin varlığını inkâr etmeye nasıl cüret edebiliyordu*? O kadar sinirlendim ki barı terk edip küçük bir yürüyüşe çıktım. On beş dakika sonra döndüğümde kovulmayı bekliyordum. Fakat adamla tartıştığıma tanık olan restoran sahibi benimle özür diler gibi konuştu, ancak ileride fikirlerimi kendime saklamamı önermekten de geri durmadı.

Bukowski, tarihin karanlık dönemlerinden biri olduğunu kabul etmekle birlikte, tartışmanın konusundan çok müşterilerimle ilgilendi.

"Tahmin ederim ki pek çok çatlak, sarhoş herife katlanmak zorunda kalıyorsundur," dedi.

Ona devamlı müşterilerin birkaçından söz ettim, her gece gelip beni seyreden Bahriyeli gibi. Biraz sinir bozucuydu, ama her seferinde iyi bahşiş

bırakırdı. Genç bir Avusturyalı vardı sonra, müzik dolabına para atıp “The Too Fat Polka,” parçasını çalardı. Sonra birden yerinden fırlayıp beni belimden kavrardı ve pistte polka yaparak ilerlerdik. Neyse ki restoranın sahibi müdahale ederek beni sarhoş Lawrence Welk’in elinden alırdı. Fakat beni asıl etkileyen yıllar önce kaybettiği karısının yasını tutmaya devam eden adamdı. Aynı şarkıyı tekrar tekrar çalar, sürekli karısından söz ederdi. Şarkının adı “Du Du Liegst Mir Im Herzen” idi (Sen, Sen, Kalbimdeki Ağırlık). Almanca şarkıların içinde sevdiğim tek şarkıydı aslında, fakat yaşlı adamın hali yüreğimi paralar, hiçbir zaman ne diyeceğimi bilemezdim.

Bukowski kibarca oturup benim müşterilere dair gevezeliğimi dinledi. İlk tanışmamızdan farklı bir hava vardı aramızda. Ben daha tutarlı ve açıktım. İki hafta önceki kaprisli, ukala tipin aksine.

Onu daha iyi tanımak istediğimi fark ettim. Adam bir muammaydı. Yaşam biçimi neredeyse soylu tavırlarıyla çelişiyordu. Bu karmaşık adamın karanlık yanını henüz görmemiştim tabii ki.

“Pekâlâ,” dedim, “benim berbat işimden yeterince konuştuk. Kendinden söz et bana. Los Angeles’li misin?”

“Almanya’da doğdum,” diye başladı. “Babam Birinci Dünya Savaşı’nda Amerikan Ordusu askeriydi ve Almanya’da bulundu –annemi de orada tanımış. Evlenmişler ve ben doğduktan iki yıl sonra babam bizi Amerika’ya getirmiş. Los Angeles’a yerleşmişler ve birkaç karanlık yılı saymazsak, bütün hayatım burada geçti. Bir yıldır bu dairede yaşıyorum. Kirası ucuz, bu mahalleyi de seviyorum. Los Angeles’tan başka hiçbir yerde yaşamak istemem. Evrenin nabzı burada atıyor–kanın en parlak burada akıyor.”

“Eminim sokaklarda aktığına sık sık tanık oluyorsundur. Yazacak şey bulmakta sıkıntı çekmiyorsundur.”

“Özellikle insanlar ziyaretime geldiklerinde.”

“Benim gibi çok insan tanıyor musun?”

“Gelenler oluyor diyelim –senin gibi olduklarını söyleyemem.”

Benden hoşlandığını görebiliyordum –gözlerini gözlerimden kaçırışından daha çok. İlk dansını yapan utangaç bir çocuktan farkı yoktu. Konuşurken

bira şişesinin etiketini soymak gibi asabi bir tiki vardı. Birkaç bira içtikten sonra onu biraz gevşetmeye karar verdim.

Ayağa kalkıp radyosunun bulunduğu mutfak masasına gittim.

“Biraz müzik çalabilir miyim?” diye sordum.

“Keyfine bak, Kızıl,” dedi, buzdolabından iki bira almak için peşimden mutfağa girerek. Biralardan birini bana verdi, oturma odasında döndük. Radyoyu sehpanın üzerine koyup açtım. Klasik müzik çalıyordu.

“Yo, hayır, bu olmaz,” dedim. “Uyutur bizi.”

“Klasik müzik sevmez misin?”

“Pek sevmem –*William Tell Uvertürü* hariç. Ben bir ‘rock ‘n’ roll’ bebeğiyim. Başka bir şey dinlemem.”

“Ben sadece klasik müzik dinlerim. Kanımı coşturur. İnsan sesinden de nefret ederim ayrıca. Müziğin güzelliğini bozar. Hatta her şeyi bozar.”

“Tanrım, gerçek bir siniksin sen, Hank. Biraz gevşemeniz gerek, Bayım.”

Sanıyorum artık bir “*Bukowski*” bakiresiyle karşı karşıya olduğunu idrak etmişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim için önyargılarım da yoktu. Bana bir şey kanıtlaması gerekmiyordu. Bir kaçıkla aynı odada olduğunun farkında olmayan bir çocuk gibiydim –Boris Karloff’un Frankenstein yorumunda küçük kızın göl kıyısında canavarla karşılaştığı sahneyi çağrıştırıyordu.

Rock çalan bir kanal buldum. Linda Ronstad’ın “Heat Wave” yorumu çalıyordu. Yerimden fırladım ve onu ellerinden tutup kanepeden kaldırmaya çalıştım.

“Hadi, Hank –dans edelim!”

“Hayır, yavrum. Sen et, ben seyredeyim.”

“Like a heat wave, burning in my heart,” diye mırıldandım şarkıya eşlik ederek. “Like a heat wave, tearing me apart –ye, ye, ye, ye, ye.”

Bukowski doğaçlama gösterimi yüzünde gülümsemeyle seyrediyordu. Bira şişesini mikrofon gibi tutarak odanın etrafında çılgın gibi dans ettim.

İçimdeki bastırılmış showgirl seyircileri tutsak almaya bayılır. Şarkı bittiğinde reverans yaptım, alkışladı.

“Bu şarkıyı sevmedin mi şimdi?”

“Senin sesini sevdim,” dedi. “Seksi.”

“Benim sesimi mi sevdin, Ronstadt’ın sesini mi?”

“Adı ne?”

“Linda Ronstadt’ı duymadın mı?”

Bukowski başını salladı. “Sadece klasik müzik dinlerim dedim ya. Yazmama yardımcı olur. Bazen kadın sesi dinlerim, ama erkek sesine tahammül edemem.”

O anda Paul Simon’ın “50 Ways to Leave Your Lover” şarkısı çalmaya başladı. Sözlerini söyleyerek dans etmeye başladım yine.

“Just slip out the back, Jack –make a

new plan, Stan –you don’t need to be coy, Roy –

just get yourself free,” diye mırıldandım.

Şarkı bittiğinde, “Bunu sevmedin mi şimdi?” diye sordum.

“Evet, sevdim,” dedi kıs kıs gülerek. “Bu adamın tarzı var –bir kıvılcım. Neydi o sözler –arkadan sıvış, Jack? Evet, o iyiydi.”

DJ araya girip kusmuğunu saçmaya başlayınca *Bukowski* hemen radyoyu kapattı.

“Kusura bakma, Cupcakes –bu ses midemi bulandırıyor. İnce hassasiyetlerimi zedeliyor. O sesi duyunca kusmak geliyor içimden.”

Bir süre kanepede oturup sessizce biralarımızı içtik. Geldiğimden beri ilk kez gözlerime baktı. Gözleri harikuladeydi. Yıpranmış başında yerini bulamamış gibi görünüyorlardı. Ondan ne istediğimden emin değildim, fakat ilgimi çekiyordu. Hayatıma bir yön vermeye ihtiyacım vardı; onun iyi bir arkadaş ve akıl hocası olabileceğini hissediyordum.

Bir süre sonra onu tuhaf bir biçimde çekici bulmaya başladım. Yazarlara karşı her zaman zaafım olmuştu. Belki de zekâ ile öz-yıkım karışımıydı beni böyle çeken. Tanınmış bir senaristle beş yıllık ilişkimi bitirmek üzereydim. Babam da yazardı, ben beş yaşında iken bizi terk etmişti – Freudyen bir çekim söz konusuydu belki de.

Onun da beni çekici bulduğunu hissediyordum. Saçlarıma bakıp duruyordu. Arada sırada göğüslerime baktığını fark ediyordum, sonra gözleri bacaklarıma, hatta ayaklarıma takılıyordu; şehvet düşkünü pis bir zampara gibi değil ama. Estetik haz veren bir sanat eserini takdir eder gibi daha çok. Kendimi rahatsız ya da tehdit altında hissetmiyor, aksine güzelliğimi hayranlıkla takdir etmesinden memnuniyet duyuyordum.

Konuşmaya devam ettik, arada mutfaktan oturma odasına geçiyor, sonra yine mutfağa dönüyorduk. Yatak odasının yakınından bile geçmedik. *Bukowski* saygılıydı, kibar hatta.

Yirmi üç yaşında olduğumu söyleyip ona yaşını sordum. Elli beş yaşındaydı. Benden otuz iki yaş büyük olmasına rağmen o kadar yaşlı görünmüyordu, uzun yıllar bir yerlerde kilitli kalmıştı sanki.

Altı yaşındaki kızımdan söz ettim ona. Onun da bir kızı olduğunu söyledi. On bir yaşındaydı ve sahil tarafında annesiyle oturuyordu. Fırsat buldukça onu görmeye gidiyordu.

Ona hayatını yazarak kazandığı için hayranlık duyduğumu (gerçi satışların biraz düşük olduğu anlaşılıyordu) ve böyle bir yeteneğim olmasını arzuladığımı söyledim. Hayatımdaki yazarlardan söz ettim: Senaryo yazarı; UCLA gazetecilik bölümünden mezun ağabeyim Larry; bir zamanlar gazetecilik yapan ve bir yıl önce ilk romanı yayınlanan babam.

“Çok isterdim yazabilmeyi, fakat nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Başından başlarsın. Yazmak çalışarak öğrenebilecek bir şey,” dedi.

“İyi de hayatını bundan nasıl kazanıyorsun?” diye sordum. “İnsanlar yazdıklarını gerçekten satın alıyorlar mı?”

“Hipodromda yazarlıktan kazandığımdan fazlasını kazanıyorum.”

Güldüm. Yaşadığı ortamdan belli oluyordu.

“Bu kulağına küpe olsun, Kızıl. Yazabildiğini düşünen insanların çoğu kendilerine gerçek bir meslek bulsalar iyi ederler. Hayatta istediğin her şey gibi, tutku hissetmiyor ya da o uğurda fedakârlık yapmaya hazır değilsen, zamanını boşuna harcama.”

İşte o zaman itiraf ettim yazılarına dair hiçbir şey bilmediğimi. İğreti kütüphanesinden bir tane Pis Moruğun Notları kaptı, bir kalem alıp içine bir şeyler yazdı. Sonra kitabı bana verdi.

“Bu ilk kitaplarımdan biri. Seni elin boş göndermek istemem.”

“Gidiyor muyum?”

Saate baktım. Dörde geliyordu.

“Sadece istersen.”

Kitabın sayfalarını karıştırırken *Bukowski* ilk romanı Postane’yi nasıl yazdığını anlattı. John Martin, yayıncısı, ona hiçbir şey yazmasa bile hayatının sonuna kadar yüz dolar vermeyi vaat etmişti. Bu *Bukowski*’ye işinden istifa edip sadece yazma olanağı tanımıştı. Postaneden istifa ettikten üç hafta sonra Martin’i aramış ve ona gelip romanı almasını söylemişti. *Bukowski*’nin romanı üç haftada yazdığını öğrenince Martin ona inanmamıştı.

“John için her gün tanrılara şükrediyorum,” dedi. “O olmasaydı sümüğünü çekerek hükümet için çalışan kırmızı kıçlı bir maymundum hâlâ.”

Kitaba yazdığı ithaf yazısı şöyleydi: Pamela Brandes’a –o ki bana kahkahanın bıçağını getirdi. Charles *Bukowski*.” Bir yanına imzası niteliğindeki başının üzerinde güneş parlarken sigara içen adamı çizmişti; diğer yanına aynı küçük adamı bu kez başının üzerinde bir kuş ve ayağının dibinde bir köpekle çizmişti. Kitaptan daha çok etkilenmem gerekirdi sanırım. Fakat küçük bir yayınevinin pek profesyonelce olmayan bir baskısı gibi geldi bana. Babamı bile ciltli kapakla basmışlardı.

“Teşekkür ederim, Hank. Çok düşüncelisin. Bu gece yatağımda okuyacağım,” diye söz verdim, kitabı çantama atarak.

Beş sularında gitmek üzere ayağa kalktım.

“Seni arabana kadar geçireyim,” dedi *Bukowski*, eski mokasenlerini giyerek.

Arabaya bindikten sonra açık pencereden içeri eğilip beni dudaklarımdan hafifçe öptü.

“Telefon numaranı alabilir miyim?” diye fısıldadı.

Gülümsedim ve yolcu koltuğundaki karışıklıkta kalem aradım. Bir şekilde bir kalem bulmayı başardım. McDonald’s kesekâğıdından bir parça koparıp üzerine adımı ve telefon numaramı yazdım.

Kâğıt parçasını benden alıp kot cebine koydu.

“İyi geceler, Cupcakes,” dedi, sonra doğrulup el salladı.

Sokağın sonuna geldiğimde dikiz aynasına baktım. El sallamaya devam ediyordu.

IV

“Ve 1973 yılının

‘Bayan Pussycat’i oldum,”

dedim.

İki gün sonra *Bukowski* aradı. Pazartesi akşamı dokuz sularıydı.

“Gelebilir miyim?” diye sordu.

Kızımı yatırmak üzereydim, bu yüzden bir saat beklemesini söyledim.

Adresimi verdim. Ondan sadece beş dakika uzaklıkta oturuyor olmam hoşuna gitti. Los Angeles’ta pek çok aşk ilişkisi taraflardan biri okyanus kıyısında, diğeri batı yakasında oturduğu için başlamadan biter –birkaç saatlik bir uzaklık söz konusu. Fakat, en azından coğrafi olarak, *Bukowski* ile uyumluyduk.

Stacey’yi yatırıp iyi geceler öpücüğünü verdikten sonra ortalığı topladım. Karısı ne zaman bir yere gitse beni kıstırmaya çalışan “gerçek” bir pis moruğun evinin arkasındaki misafir evinde yaşıyordum. Sapıktan sürekli kaçmaya çalışmak zorunda olmaktan nefret ediyordum, fakat iyi bir semtte tek yatak odalı temiz bir daireydi. (Stacey yatak odasında yatıyordu, ben oturma odasındaki kanepede.) Kirası ucuz, ayrıca anneme ve iş yerime yakındı.

Stacey’nin oyuncaklarını topladıktan sonra tabakları kaldırdım. Dairem dünyanın en tertipli ya da zevkli yeri sayılmazdı, fakat *Bukowski*’nin dairesiyle kıyaslanınca House and Garden dergisine aitti. Kapının hafifçe çalındığını duyduğumda ancak mini eteğimin üzerine temiz bir tişört giyecek ve saçımı tarayacak zamanım olmuştu.

Stacey’nin odasının kapısını kapatıp çıplak ayaklarımla usulca kapıya doğru yürüdüm. Tedirginlik duymaya başladım. *Bukowski* ile rahattım, fakat bu ziyaretten ne umduğunu bilmiyordum. Kızım varken evime nadiren erkek davet ederdim –ve kızım evdeyken kesinlikle kimseyle sevişmezdim. Benim açımdan biraz sohbet ettikten sonra Carlton Way’e dönecekti.

Kapıyı açtığımda *Bukowski* aralarında kuş, kano ve dağ motifleri de bulunan yeşil desenli korkunç bir polyester gömlekle karşımda duruyordu. Gülümsüyordu ve iki elinde de bir altılık paket vardı. İçeri girerken altılık paketlerden birini bana verdi.

“Ne? Gül getirmedin mi?” dedim şakacıktan.

“Bahçem bahara kadar akim –bu yüzden en iyi ikinci şeyi getirdim,” dedi farkında olmadan kafiye yaparak.

“Hey, gerçekten şairsin sen.”

Güldü ve parmağımı dudaklarıma götürerek yatak odasını işaret ettim. *Bukowski*’nin dairesi gibi benim dairemde de hol yoktu –bir odadan ötekine geçiyordun.

“Uyuyor,” dedim.

“Anlıyorum,” dedi. “Benim de bir kızım var.”

Peşimden mutfağa geldi. İki bira alıp gerisini buzdolabına koydum. Küçük mutfak masamda biralarımız ve sigaralarımızla oturduk. Gözlerimi gömleğinden alamıyordum.

“Benim için giyinip süslenmişsin bakıyorum,” dedim.

Mahcup oldu, yere baktı, sonra gülümsedi. Fark etmiş olmam onu hoşnut etmişti. Gömlek yeni alınmış gibiydi. O gece giyecek güzel bir şeyi olsun diye gündüz satın aldığını biliyordum bir şekilde. Gururum okşandı.

Masa küçük, mutfağın ışığı fazla parlaktı. *Bukowski* biraz gergin görünüyordu, bu yüzden muhabbeti ben başlattım.

“Kızından bahset bana biraz,” dedim.

“Adı Marina, on bir yaşında annesiyle birlikte sahil tarafında yaşıyor. Fırsat buldukça onu görmeye gidiyorum. Babasının farklı olduğunu biliyor, fakat onu sevdiğimi ve elimden geleni yaptığımın da farkında. Harikulade bir dişiye dönüşmekte olduğunu görmek çok tuhaf –ve daha şimdiden babasından akıllı.” Derin düşüncelere dalmış gibi uzaklara baktı, sonra, “Tamam… hepsi bu,” dedi.

“Annesiyle evlenmiş miydin?”

“Frances evlenmek istemedi. O özgür bir ruh ve çok iyi bir insandır.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Benim hayranımdı. Yazılarımı seviyordu, bir süre yazıştık. Sonra beni tanımak istediğini söyledi. Hassas biri olduğumu sanmıştı herhalde,” dedi kıs kıs gülerek. “O da şair. Birlikte yaşamaya başladık ve hamile kaldı. Evlenmek istemedi –akıllı kadındır.”

“Çok kadın hayranın var mı?” diye sordum.

“Bazı kadınlar kitaplarımı okur ve beni tanımak istediklerini sanırlar.”

Onu çok az okumuş olmakla birlikte, yazılarından yola çıkarak ona “hassas” sıfatını yakıştırmazdım.

Bir kahkaha attı. Sesi beklemediği kadar yüksek çıktı. Yatak odasında doğru bakıp eliyle ağzını kapattı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Uykusu ağırdır,” dedim. “Hem, uyansa bile görmemesi gereken bir şey görmeyecek.”

Ne demeye çalıştığımı anladı mı diye gözlerine baktım. Anlamıştı.

“Bu akşam seni aradığımda,” dedi *Bukowski*, “yıllardan beri ilk kez bir kadını aradım. Genellikle bana gelirler.”

“Bunu iltifat olarak mı almalıyım?” dedim.

“Değil mi?”

“Bazen bacağımı çekiyorsun gibi geliyor bana.”

“Asla öyle bir şey yapmam,” dedi. “Klişelerden nefret ederim.”

Birasından bir yudum aldıktan sonra eğilip masanın altından bacaklarıma baktı.

“Ama bacağını itmek isterim bir ara,” dedi.

Birden alnı kırıştı ve hüzne boğuldu. Bira şişesini masanın üzerine koyup gözlerini kapattı. Omuzları çöktü. Tavrı bir anda bütünüyle değişti.

“Neyin var?” diye sordum.

“Özür dilerim, yok bir şeyim. İyiyim,” dedi, derin bir iç çekerek.

“Söylediğim bir şey yüzünden mi? Anlat bana.”

“Hayır, hayır, yok bir şey. Bacakların bana birini hatırlattı, hepsi bu.”

“Frances mi?”

“Hayır, Jane… ilk aşkım olduğu söylenebilir sanırım. Onun da bacakları muhteşemdi. Öldü. Şaraba çok düşkündü. Pekâlâ… bu kadar yeter. Konuyu değiştirelim. Açtığım için beni bağışla,” dedi efkârla.

Ona bir bira daha getirdim. Birayı açtıktan sonra elimi omzuna koydum. O kadar üzgün görünüyordu ki. Gözlerinde biriken yaşlardan o kadının anısını ona çok acı verdiği belli oluyordu. Şefkatimi kazanmak için rol kesti ise şayet, başarılı olmuştu. Birbirimizi daha iyi tanıdıkça bana Jane’den daha çok söz edecekti. Fakat o gece konunun kapanmasına izin verdim.

“Özür dilerim,” dedi bir kez daha.

Istırabı aşikârdı. Hissettiklerini ben de hissedebiliyordum –boğucu bir elem ve vicdan azabı. Herhangi bir şeyi bu kadar derinden hissedebilen bir erkek tanımamıştım –özellikle kadınlar söz konusu olduğunda. Kadın hayranlarının onu neden tanımak istediklerini anlamaya başlıyordum. Kolay değildi hassas bir erkek bulmak.

Birasının kalanını konuşmadan içti. Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktı.

“Ya sen?” dedi.

“Ben mi?”

“Kocalar? Erkek arkadaşlar filan?”

“Stacey’nin babasıyla evliydim,” dedim. “Fakat bir yıl sürdü. Çok gençtik evlenmek için. Aslında ben çok gençtim. On beşimde ve bakireydim onu tanıdığımda –o yirmi iki yaşındaydı. Bir yıl sonra hamile kaldım. Onun Mormon ailesinin ve benim “komşular ne diyecek” annemin baskılarına dayanamayıp onunla evlendim. Stacey doğduktan kısa bir süre sonra da terk ettim.”

Sonra son iki erkek arkadaşımdan söz ettim ona. Önce beni aktris Cindy Williams için terk eden senarist Bob. Bob, Georgia’nın Hollywood’a beş yıl

önce ilk geldiğinde oturduğu evin arkasındaki misafir evinde yaşıyordu. Gündüzleri yazar, geceleri forklift sürücüsü olarak çalışırdı. Gece yarısı işten çıktıktan sonra Georgia'nın evindeki partilere katılırdı. Ben on yedi yaşındaydım, Bob yirmi beş. İlk görüşte birbirimize vurulduk. Senaryo yazarlığında şansı açılıncaya kadar birlikte yaşadık. Birkaç yıl sonra MGM bir senaryosunu satın aldı. Ondan ayrıca Dean Martin için bir senaryo yazmasını istediler. Adı Bay Rocco idi. Başrollerinde Dino ile daha sonra çok izlenen Laverne ile Shirley dizisiyle ünlenecek olan Cindy Williams vardı. Bob ile Cindy Bay Rocco'nın setinde karşılaştılar ve birbirlerine âşık oldular. Bu da Bob ile ilişkimi bitirdi, sevgili olarak en azından. Kısa bir süre sonra çalışmaya başladığım Pussycat Sinemaları'nın müdürüyle çıkmaya başladım. Sonunda oradan kovulmama neden oldu. Çalışanların birbirleriyle çıkma yasağını çiğnemiştim.

"Ne yapıyordun Pussycat Sineması'nda ?" diye sordu *Bukowski*. O kadar üzgün görünmüyordu artık. Porno film oynatan sinemalar herkesin neşesini yerine getirebilir.

"Şekerleme tezgâhında çalışıyordum."

"Porno sinemalarında şekerleme mi satılıyor?" diye sordu.

"Bugüne dek bir porno sinemasına gitmediğini söyleme bana."

"Bana göre değil," dedi. "Açık kalp ameliyatı izlemek gibi gelir bana. Ben her şeyi görmek istemem. Perdenin ardında ne olduğunu tahmin etmeyi severim."

Bukowski o güne dek tanıdığım porno seyretmemiş ilk erkekti sanıyorum. Birlikte olduğumuz süre zarfında evinde bir kez olsun pornografik bir neşriyata rastlamadım.

"Sen romantiksin demek!"

"Bütün bu sertliğin altında eski kafalı orospu çocuğunun teki yatıyor, bebeğim. Şimdi şu şekerlemeleri sattıktan sonra neler olduğunu anlatmayı bitirir misin?"

Anlattım. On dokuz yaşındaydım ve iş arıyordum. Los Angeles *Times*'da şekerleme tezgâhında çalışacak bir kız arandığına dair bir ilan gördüm. Sinemanın adı yazmıyordu, sadece adresi vardı, Hollywood'da Western

Bulvarı’ndaydı. Başvuru formunu doldurmak için oraya gittiğimde porno sineması olduğunu görünce şaşırmıştım. Fakat çok da umurumda değildi, işe ihtiyacım vardı. Filmleri seyredecek değildim, şekerleme satacaktım alt tarafı. Birkaç hafta sonra kodamanlardan biri telaş içinde çıkageldi, Sunset Bulvarı’ndaki merkez ofiste ona geçici olarak yardım edecek birini arıyordu. Danışma görevlisi istifa etmişti, acilen telefonlara bakacak birine ihtiyacı vardı. Vine Miranda adında havalı ve gay bir adamdı. Beni tezgâhın arkasında gördü ve bir günlüğüne onunla merkez ofise gelip gelmeyeceğimi sordu. Sonra bana orada sürekli kalmamı teklif etti. İşim; telefonlara bakmayı, dosyalamayı, faturaları almak için bütün sinemaları aramayı ve her birinin günlük hâsılatını hesaplamayı içeriyordu.

“Ve 1973 yılının ‘Bayan Pussycat’i oldum,’ dedim. “Asıl Bayan Pussycat evlenince işi ondan devraldım. Hamileydi sanıyorum.”

O da talihin bir cilvesi olmuştu benim için, Bayan Pussycat’in Vince’ı arayıp o andan itibaren geçerli olmak üzere istifa ettiğini söylemesi. Vince’in bir kez daha paçası tutuştu çünkü Bayan Pussycat’in o hafta sonu San Diego’daki normal sinemaya gidip askerlerle birlikte fotoğraf çektirmesi gerekiyordu.

Bukowski güldü yine. Dalgalar yayarak bana benimle birlikte olmaktan hoşnut olduğunu bildiren güzel bir gülüşü vardı.

O kıs kıs gülerken ona nasıl yeni sinemaların açılışına gidip kurdeleyi kestiğimi anlattım. Bir keresinde Hollywood’un onursal valisi Johnny Grant benimle röportaj yapmıştı. Bazen *Daily Variety* ya da *The Hollywood Reporter* gibi magazin yayınlarında aslında gay olan erkeklerle birlikte olduğuma dair haberler çıkardı. Umursamazdım –yeter ki birilerine hayrım dokunsun.

“İyi işmiş,” dedi.

“Kovuluncaya kadar,” dedim.

Ona bir bira daha verdim. Sonra oturma odasına geçmeyi önerdim. Kanepeye oturdum, radyoyu açıp sesini kıstım. Linda Rontsadt “Track of My Tears,” söylüyordu.

“Sevdim bu şarkıcıyı,” dedi. “Adı ne?”

“Linda Ronstadt. Geçen gece de bir parçasını dinlemiştin, hatırladın mı?”

“Linda, evet,” dedi ve gözlerinin önünden bir bulut geçti sanki. “Linda adında bir kadından yeni ayrıldım.”

Bana bunu ilk kez söylüyor olmasını tuhaf buldum. Biraz dil döktükten sonra onu Linda King ile beş yıl süren ilişkisini anlatmaya ikna ettim. Çok güzel ve çok kötü zamanlar geçirdiklerini, bir zamanlar ona çok âşık olduğunu söyledi. Sonunda kötü zamanlar güzel zamanlara ağır basmaya başlamıştı. Çabuk alevleniyordu Linda. Bütün o dramdan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

“Ne zaman ayrıldınız?” diye sordum.

“Onun bittiğini bildiğinden emin değilim,” dedi. “Aramaya devam ediyor, ama onu hayatımdan çıkarmak istiyorum.”

“Bunu ona söylemen gerekmez mi sence?”

İç geçirdi. Alnı kırıştı, canı sıkılmıştı yine. Bana bakıp elini elimin üzerine koydu. Bir süre kaldık öyle. Saate baktım. Sabahın üçü olmuştu. Saate baktığımı gördü fakat gitme telaşına girmedi. Geç olmuştu, yorgundum.

“Biraz yan yana uzanabilir miyiz?” diye sordu. “Sana biraz sarılabilir miyim?”

Ne düşüneceğimi bilemeden öylece baktım ona. Tedirgin olmaya başlamıştım. Hamle yapmak niyetinde miydi? Sonra o hüzünlü gözlere baktım. O kadar tatlı ve savunmasız görünüyordu ki. Hayır diyemedim. Fakat kendimi sağlama almak için gerçeği biraz süsledim.

“Tamam, ama öpüşmek yok. Kusura bakma, ağzımda çürük bir diş var ve sana karşı mahcup olmak istemem.”

“Dişçiye gitmelisin,” dedi.

“Gideceğim,” dedim, yastıkları kanepeden alarak. “Doktorumun bulunduğu binada bir dişçi var. Önümüzdeki hafta B-12 iğnesi yaptırmak için randevu aldım. O zaman baktıracağım.”

Çekyatı açıp ışıkları kıstım. Radyoyu açtım, fakat televizyonu sessize alıp açık bıraktım. Yan yana uzandık. Ben yüzümü televizyona döndüm, o bana arkadan sarıldı. Çekmecede iki kaşık gibi uyduk birbirimize. Bana usulca sarılıp saçımı okşadı. Bir süre kaldık öyle, ikimiz de uyuya kalıncaya dek. O kadar güzeldi ki ıstırap vericiydi. Bana olan duygularını hissedebiliyordum. Kendimi güvende hissettim.

Uyandığımda beşi geçiyordu. Döndüm ve karanlıkta ona baktım.

“Hank,” diye fısıldadım dürterek. “Stacey uyanmadan gitmen gerekiyor.”

“Gideceğim.”

“Ne zaman?”

“Birazdan.”

“Hemen, Hank. Kızımın uyanıp annesinin yatağında yabancı bir erkek görmesini istemiyorum.”

İkimiz de bacaklarımızı şiltenin kenarından sarkıttık. Ayağa kalkıp peşimden ön kapıya yürüdü. Kapıda uyanamamış bir halde durdu ve yanağını okşayıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Seni tekrar görebilir miyim, Cups?” diye sordu.

Karşımda duran adamı çözmekte zorlanıyordum. Birbirleriyle tezat oluşturan pek çok farklı yanı vardı. Zarif bir berduşu tanımak gibiydi, onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Benimle duygusal bir ilişkiye girmek istediği aşikârdı. O noktada bir sonraki safhaya geçmek istediğimden emin değildim. Fakat bu mahcup, edilgen, hassas adamın kalbini kırmak istemiyordum ve verebileceğim tek cevabı verdim. Evet.

V

Annem elektrik faturasını ödeyemediği için mum ışığında oturduğumuz pek çok gece hatırlıyorum. Gaz faturasını

ödeyemediği için sıcak banyo yapamadığımı ya da

aynı nedenden ötürü telefonun çalışmadığını

hatırlıyorum –bu hizmetlerin üçünden ayna

anda yararlanabildiğimiz vaki değildi galiba.

Fakat annem elinden geleni yapıyordu.

Bukowski ile üçüncü görüşmemden sonra bana vurulmuş olduğunu anladım. Ben yokken kapıma notlar, şiirler, hatta küçük hediyeler bırakıyordu. İyi bir mizah anlayışı olan, zekice ve kafasına koyduğu her şeyi yapma potansiyeline sahip güzel bir hatun aklını başına almaya yetmişti. Oldukça baştan çıkarıcı bir paketti, fakat o çekici görünüm altında fokurdayan kargaşanın gerçek doğasını gizliyordu.

Çok huzurlu bir çocukluk geçirmemekle birlikte, hayatımın ilk on bir yılı o kadar da fena sayılmazdı. Rose ve Laurits Miller'in ortanca çocuklarıydım. Babam İrlanda, Danimarka ve Alman kökenliydi. Pennsylvania'nın Bradford kasabasında doğmuş, fakat Michigan, Detroit'de büyümüştü. Babası karısını ve yedi çocuğunu terk etmiş azgın bir alkolikti. Annem Babaanne Miller'e sevgiyle, "Ma Barker" derdi.

Babam kendini Ernest Hemingway tarzında erkek-gibi-erkek gören zeki, yakışıklı ve çapkın bir adamdı. Ordunun kadrolu elemanıydı, Kore savaşına katılmış ama çatışmaya girmemişti. Hizmetinin büyük kısmını Japonya'da, Stars and Stripes gazetesi için çalışarak geçirmişti.

Annem tatlı ve saf bir küçük kasaba kızıydı, o da Bradford'luydu babam gibi. Annemin annesi ile babası Orta İtalya'dan gelmiş gururlu göçmenlerdi. Tuscanny'nin doğusunda, Adriyatik Denizi sahiline yakın Sarnona adında küçük bir ortaçağ kasabasından. Görünüme, namusa, asalete ve Katolik Kilisesi'ne önem veren iyi, dürüst ve çalışkan insanlar. Annem babamı Bradford'daki akrabalarını ziyarete geldiğinde tanımıştı. Babam öğle yemeği yemek için annemin Nunzio Amcası'nın işlettiği restorana gelmişti. Annem orada garson olarak çalışıyordu. Babam onun egzotik görünümüne ve utangaç, iyi-kız tavırlarına vuruldu, annem de bu yakışıklı kötü-oğlana -ve kısa bir süre sonra evlendiler.

İlk olarak ağabeyim Larry doğdu, ardından ben, dört yıl sonra. İki yıl sonra da kız kardeşim Tracy. Annem ile babam ben beş yaşındayken boşandılar. Tokyo'da yaşıyorduk o zaman. Babam orada görevliydi. Bizi terk etti, kendi babasının da yaptığı gibi –bu kez Japon metresi uğruna.

Ezilen fakat yıkılmayan annem bizi uçağa koyduğu gibi Amerika'ya getirdi ve sonunda Kaliforniya'nın San Fernando Vadisi'ne yerleşti. Gururlu ve hiç kuşku yok ki kaygılı bir kadın olan annem her zaman Vadi'nin en güzel orta sınıf mahallesinde oturmamızı sağladı. Genellikle personel için inşa edilmiş müştemilatlarda ya da tek yatak odalı küçük dairelerde yaşıyorduk.

Annem bazen, sekreter maaşı yetmediği için, mahalledeki şımartılmış banliyö kadınlarının evlerine temizliğe gider, yine de ay sonunu çıkaramazdı. İmkânlarımız kısıtlıydı ve ben bunun farkındaydım. Derinde bir yerde utanç ve aşağılık kompleksi duyardım. Annemin iyi giyinmemiz ve iyi beslenmemiz için her zaman elinden geleni yapmasına rağmen, okuldaki zengin çocuklarının mayonezli sandviçimde salam olmadığını fark edeceklerinden ya da ayakkabımın ayağımdan çıkacağından ve tabanındaki deliklerinden korunmak için yerleştirdiğim mukavvanın görüneceğinden endişe ederdim.

Annem elektrik faturasını ödeyemediği için mum ışığında oturduğumuz pek çok gece hatırlıyorum. Gaz faturasını ödeyemediği için sıcak banyo yapamadığımı ya da aynı nedenden ötürü telefonun çalışmadığını hatırlıyorum –bu hizmetlerin üçünden ayna anda yararlanabildiğimiz vaki değildi galiba. Fakat annem elinden geleni yapıyordu.

Küçük yaşta diğer çocuklardan farklı olduğumun fazlasıyla farkındaydım ve bir süre sonra küçük bir kompleks geliştirdim. Neyse ki çekici bir çocuktum, başka çocukları mıknatıs gibi çekerdim, bu da beni okulda popüler kılıyordu. Ayrıca algıladığım eksikliğimi atletizmde yıldızlaşarak telafi etmeye çalıştım. Her zaman takım kaptanıydım ve birkaç kez sınıf başkanlığına seçildim. Fakat sınıf arkadaşlarımın nerede yaşadığımı öğrenecekleri korkusuyla annelerinden beni evimizin bulunduğu yerden bir blok ötede indirmelerini isterdim. Ve, tabii ki, arkadaşlarım hiçbir zaman bana yatıya gelemezlerdi.

O kadar da kötü değildi aslında. Çocukluğuma dair güzel anılarımdan biri evden hiç eksik olmayan müzik sesiydi. Annem pop müziğe bayılırdı, en çok da Broadway müzikallerini severdi.

Kendimi saatlerce yatak odasına kilitleyip pikapta çaldığım plaklara eşlik ederdim. Dokuz yaşındayken el fenerini yatağın üzerine duvara yuvarlak bir

ışık yansıtacak biçimde yerleştirme tekniğini geliştirdim. Binlerce hayranımın karşısında olduğumu hayal ederek *My Fair Lady*'den "*Wouldn't it be Loverly*"yi söylerdim. On bir yaşına geldiğimde *My Fair Lady, West Side Story, The Flower Drum Song* gibi müzikallerin bütün şarkılarının sözlerini ezbere biliyordum. Yerel parktaki tiyatro kulübüne yazıldım. En büyük başarım May Alcott'un *Küçük Kadınları'*nda Amy'yi canlandırmak oldu. Oturduğumuz apartmanda çocukları toplayıp, "Hadi, bir gösteri hazırlayalım," diyen çocuktum. On bir yaşında Ann Margaret'i *Bye*, *Bye Birdie*'de gördüğümde yazgım mühürlenmişti. Uzun, kızıl saçları bile vardı, benim gibi. O andan sonra hayatta ne yapmak istediğimi biliyordum. Maalesef bütün bu düşler bir yıl sonra buharlaşacaktı, on ikinci doğum günümden kısa bir süre sonra.

Orta bire gidiyordum. Kendimi kaybolmuş hissediyor, hangi gruba dâhil olacağıma karar veremiyordum. Ayrıca küçük yaşta gelişen göğüslerimin gördüğü ilgi yüzünden mahcubiyet duyuyordum –kafa karıştırıcıydı.

İlkokuldan beri en yakın arkadaşım olan Janet yağlı saçlılardan hoşlandığına karar verip o gruba katıldı. Fakat ben deri ceketli yağlı saçlı oğlanlardan da kabarık saçlı kabadayı görünümlü kızlardan da haz etmiyordum. Elit zengin kızlar beni kendi gruplarına katılmaya davet ettiler, fakat ağzımda gümüş kaşıkla doğmadığımı öğrenmelerinin zaman meselesi olduğunu bildiğim için bu beni tedirgin etti. Sörfçüler de hoşlanıyorlardı benden, fakat onlar da bana göre değildi.

Sosyal fobi geliştirmeye başladım. Kimlik bunalımım yabancılaşma duygularına yol açtı. Okula gitmek istememeye başladım. Kendini ve çocuklarını hayatta tutmak için zaten büyük mücadele veren zavallı annem bununla nasıl baş edeceğini bilemedi. İsteksizliğim kendini bir tür depresyonla belli ediyordu. Bazı günler yataktan çıkmak istemiyor, okula gitmeyi reddediyordum. Her gün değil, fakat okul yönetiminin devreye girmesini gerektirecek sıklıkta. Annem yalvarırdı bana yataktan kalkmam için, yine de bazı sabahlar kalkamazdım. Benim için mazeret kâğıtları yazardı, fakat okul yönetimi bir süre sonra duruma uyandı. Anneme bir uyarı postalayıp kızını denetim altına almasa sonuçlarının iyi olmayacağını bildirdiler –ve şaka etmiyorlardı.

Okul idaresi sonunda mahkemeden karar çıkartıp beni devletin himayesine verdi. (Bütün yaptığım arada sırada evde kalıp pembe dizi

seyretmekten ibaretti Tanı aşkına!) Uzun lafın kısası, beni evden alıp nereye yerleştireceklerine karar verinceye kadar bir ıslah evine naklettiler.

Babam ile yeni karısı beni almayı önerdiler, fakat bu da çok geçmeden bir felakete dönüştü (ürpertici ayrıntıları başka bir kitaba saklayacağım). Sonunda Santa Monica'da bir kızlar yurdunda buldum kendimi. On altı yaşıma kadar orada yaşadım.

İlk kocam Pete ile kızlar yurdunda tanıştım. Bakireydim ve henüz on beşime basmamıştım –Pete yirmi iki yaşındaydı, fakat gündüzleri kampusta onunla zaman geçirmeme izin veriliyordu. Bir yıldan uzunca bir süre birlikte olduktan sonra hamile kaldım. Yoğun baskı üzerine onunla evlendim –on altı yaşında ve yedi aylık hamileydim.

Kızım Stacey'yi doğurduktan altı ay sonra babasını terk ettim ve kızımla birlikte annemin yanına yerleştik. Georgia'yı o zaman tanıdım.

Georgia Los Angeles'ta yeniydi ve kuzenim Butch ile çıkıyordu. Gerorgia annem ve babamla aynı küçük Pennsylvania kasabasından geliyordu. Butch'u teyzemin Bradford'daki berber salonunda çalışırken tanımıştı. Çıkmaya başlamalarından kısa bir süre sonra Butch oyunculukta ün ve servet sahibi olma düşüyle Los Angeles'e taşınmaya karar verdi.

Kalbi kırık ve yalnız kadın Georgia iki küçük kızını da alarak arabasına atladığı gibi Butch ile birlikte olmak için Hollywood'a sürdü. Ağabeyim Larry ile Butch iyi arkadaştılar. Hafta sonları birlikte Georgia'nın küçük Hollywood evinde verdiği eksantrik sanatçılardan geçilmeyen partilerine gidiyorlardı. Bir hafta sonu beni de davet ettiler. Uyuşturucu ve alkol serüvenim o zaman başladı.

Ülkede devrim rüzgârı esiyor, toplumsal değişim yaşanı-yordu. Kuşağımın büyük bir kısmı kendilerini 60'ların girdabının doğurduğu kırgın karşı-kültüre ait hissediyorlardı. Benden çok daha yaşlı aydın kanun kaçaklarıyla görüşürken kendimi pek cool ve fingirdek buluyordum. Hayatın anlamını ararken zihinlerimizi genişletiyorduk.

Charles *Bukowski*'yi tanıdığımda kısa ömrümde pek çok travma yaşamıştım. Henüz halledemediğim pek çok sindirilmemiş psikolojik sorunum vardı ve her şeye bir anlam vermeye çalışıyordum –alkol ve uyuşturucu da alevleri körüklüyordu.

Ben o zaman kişisel öngörüden yoksun olsam da, *Bukowski* Cupcakes O’Brien olarak bilinin cazibeli, genç bir kızılla anlamlı bir ilişki yaşayabilme olasılığının çok düşük olduğunu idrak edecek kadar bilgeydi kuşkusuz.

VI

Cimri değildi,

tutumluydu sadece.

Benim evimde sabahladığı geceden iki gün sonra ön kapıma sıkıştırdığı notunu buldum. İçeriğine bakılırsa bana âşık olmuş gibiydi. Benden karşılık almaması peşime daha ısrarla düşmesine neden olmuştu. İzleyen birkaç gün boyunca başka notlar bıraktı. Onları kapıma ya da posta kutuma bırakıyordu. Beni birkaç kez aramış, fakat hiçbirinde evde bulamamıştı. Benim için kaygı duyuyordu. İyi olup olmadığımı merak ediyor, onu aramamı istiyordu. Bir gün eve geldiğimde kapımda bir Alman Demir Haç nişanı sallanıyordu. Gurur okşayıcıydı, biraz da tedirgin edici. Yersiz, çılgın bir tonu vardı bütün bunların.

Her sabah Stacey'yi okula götürüyor, sonra eve dönüp öğlene kadar uyuyordum. Sık sık anneme gidip birkaç gün onda kalıyordum, günlerce ya da haftalarca uyuşturucu ve alkol kullandıktan sonra. Kişiliğimdeki bölünme hayatımda üç dört gün çılgın takılıp üç dört gün uzaklaşmaya dayalı bir örüntü yaratıyordu. İki ayrı hayat yaşıyordum, bu da *Bukowski*'yi çileden çıkarıyordu. Akşamları yapmam gereken işleri yapıyor, çoğunlukla amfetamin reçetesi yazdırabileceğim yeni bir doktor arıyordum. Stacey'yi okuldan aldıktan sonra bir yerden yiyecek bir şeyler alıp anneme gidiyordum. Annem altıya çeyrek kala gibi eve geldiğinde Alpine Inn'deki işime gidiyordum.

Bukowski'nin notlarını genellikle sabahın iki buçuğunda işten eve döndüğümde buluyordum. Notları mutfak çekmecesine koyuyor, hafta boyuncu onu pek düşünmüyordum. Kira borcum yüzünden dairemden kovulacağımdan endişe ediyordum daha çok.

İşten eve geldiğimde saatlerce uyuyamıyordum. Bazen Stacey'yi okuldan alıp anneme götürme saati gelinceye kadar uyanık kalıyordum. Bir çocuk için sağlıklı bir yaşantı değildi ve bunun farkındaydım. Fakat bu durumla ilgili olarak kendimi suçlu hissettikçe içim daralıyor, sıkıntımı azaltmak için daha çok kaçma isteği duyuyordum. Haz peşinde koşmayı bırakırsam daha iyi bir insan ve anne olmakla kalmayıp para da biriktirebileceğimi biliyordum –kiram da dahil olmak üzere faturalarımı ödeyebilecektim en azından.

Nafaka almıyordum, ama hakkım olmadığından değil. Stacey’nin babası bana nafaka vermiyordu, onu arayıp yalvardığımda bile. Tekrar evlenmişti ve bana kendi harcamalarını ancak karşılayabildiğini söylüyordu. Çalışmadığını, bana verebilecek parası olmadığını iddia ediyordu.

Daha iyi bir işi bulmam gerektiğini biliyordum. O günlerde ne zaman daireme girsem kira borcumdan ötürü suç işliyormuş gibi hissediyordum kendimi. Ne zaman kapım çalınsa yüreğim ağzıma geliyordu. Ne zaman evden çıksam ev sahibi beni ön penceresinden izliyordu.

Hafta sonu *Bukowski*’den yeni şiirler ve mesajlar buldum. Beni aklından çıkaramadığını söylüyordu çoğunda. Kafam çok doluydu, ne düşüneceğimi bilemiyordum doğrusunu söylemek gerekirse. Beni takıntı yapmış gibiydi. Ateşini biraz söndürmek için aramıza bir süre için mesafe koymam gerektiğini düşünüyordum.

Pazartesi, tatil günümde, öğlen bir gibi evine uğramaya karar verdim. Bir hafta olmuştu ziyaretime geleli. Yüzü parladı kapıyı açıp beni gördüğünde.

“Sen nereye kayboldun, Küçük Kızıl?” dedi, beni heyecanla oturma odasına alarak.

“Çalışıyorum,” dedim, “ve Stacey ile ilgileniyorum.”

“O kadar mı?”

“Hemen hemen.”

“Zamanını tekeline alan bir erkek arkadaş falan?”

“Son zamanlarda değil.”

Bukowski buzdolabından iki şişe Michelob kapıp masanın üzerine koydu. Daktiloya kâğıt takılıydı ve makinenin yanına sayfalar istiflenmişti.

“Çalışmana engel olmuyorum umarım,” dedim, daktiloyu fiskeleyerek.

“Dün gecenin vurgunu bunlar,” dedi, başıyla masanın üzerindeki sayfaları işaret ederek.

“Balık avlamaktan söz eder gibisin,” dedim.

“Bir anlamda öyle,” dedi. “Ağı atarsın ve ne geldiğine bakarsın.”

“Önceden bir şey tasarlamaz mısın? Yazmaya başlar ve ne geldiğine bakarsın, öyle mi?”

“Hemen hemen,” dedi. “İyiyse tatlı, sıcak bir bira sıçmığı gibi gelir.”

“Güzel bir benzetme,” dedim.

“Doğu bir benzetme, canım,” dedim.

Beni kollarına alıp sıkıca sarıldı. Sonra öpmeye başladı. *Bukowski*’nin öpüşmeye gerçekten taptığını öğrenmem çok sürmeyecekti. Sabaha kadar öpüşebilirdi. Bana “öpüşme manyağı” olduğunu söyledi. O günkü girişkenliği beni savunmasız yakalamıştı. Beni görmek gerçekten mutlu etmişti onu.

Beni yatak odasına doğru götürdü. Kapıda durduğumuzda lacivert duvarlara baktım, sonra kırık dökük yatağına. Daha kapıdan seks kokuyordu yatak.

Beni kendine çekti ve sertliğini karnımda hissettim. Geri çekildim, yatağa baktıktan sonra yüzüne baktım.

“Yeni bir şilte satın aldığında bana haber ver,” dedim. “O zamana kadar, aklından bile geçirme.”

Bana daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi. Miyop olduğundan odaklanmak için biraz uzaklaşma ihtiyacı hissederdi. Beni inceliyor, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Ciddi misin?” dedi.

“Kesinlikle, tamamen, bütünüyle,” dedim, elinden tutup onu oturma odasına götürerek.

Köhne kanepesine oturup bir süre konuşmadan biralarımızı içtik. Az önce ona söylediğim şeyi sindirmeye çalıştığını görebiliyordum.

“Sapasağlam bir şilteyi ziyan etmek israf gibi geliyor bana,” dedi.

Cimri değildi, tutumluydu sadece. Çok gerekmedikçe katiyen para harcamazdı. Giysi dolabı yoktu zaten. Bir şey satın alması gerektiğinde, yeni bir gömlek falan, genellikle Sunset Bulvarı’nda Zody’s adındaki

indirimli mağazadan ucuz bir şey alırdı. Mobilyası bir arka sokaktan alınıp getirilmiş gibiydi. Daha çok söğüş et, yumurta ve ekmekle beslenirdi. İçerdi, evet, ama genellikle en ucuz bira ve şarap. Bazen kendi sigarasını bile sarardı. Bir şey satın aldığında, çok sevdiği 67 model Volkswagen'i de dâhil olmak üzere, ücretini nakit öderdi. Bana karşı bile aşırı cömert olduğu söylenemezdi. Eski şiltenin daha yıllarca kullanabileceğini düşündüğü için gönlü ondan kurtulmaya razı olmuyordu. Onunla hiçbir zaman maddi durumunu konuşmamıştım, fakat yoksulluk sınırında yaşadığını tahmin ediyordum. Zorunluluktan değil de seçtiği için bu şekilde yaşadığını düşünemiyordum.

"Umarım sen ve şilten çok mutlu olursunuz," dedim.

Oturma odasında oturup bira içmeye devam ettik.

"Sen farklısın, Cups," dedi. "Yazarlığımdan hiç söz etmiyorsun. Diğer kadınlar, başka şeyden konuşmak istemiyorlar."

"Çok kadın var demek ki?" dedim.

"Beni arıyorlar, mektup yazıyorlar, şiir dinletilerine geliyorlar," dedi. "Başka erkeklerin bilmediği bir şey bildiğimi sanıyorlar galiba."

"Ne biliyorlar sence?"

"Hassas olduğumu ve kadınları tatmin etmeyi bildiğimi belki," dedi.

Yüzümü hiç tatmin olup olmadığımı anlamak istercesine dikkatle inceledi. Sınıyordu beni. Bu konuya daha önce hiç değinmemiştik. Cinsel iştahımı kabartmaya çalıştığını hissettim. Hiçbir şekilde belli etmek niyetinde değildim.

"Filozofsun sen daha çok, sapık bir filozof, aklı uçkurunda bir filozof, ama filozof yine de."

Güldü, ağzının köşelerinde eksik dişlerinin boşluğu belirdi.

"Beni belli ettiğinden daha fazla okumuş olduğuna dair bir his var içimde," dedi.

İkinci gecemizde bana verdiği *Pis Moruğun Notları* kitabına girişmemiştim hâlâ. Bu da canımı sıkıyordu. Bana bir öykü derlemesini

vermiş olması güzeldi, ama şimdi onu okumak zorundaydım. Bir sonraki görüşmemizde bana bir şeyler soracaktı mutlaka. Kitaba şöyle bir göz atmış ve üstün bir yeteneği olduğuna hâlâ ikna olmamıştım. Biraz daha okumak gerekecekti. Bahis açılırsa söyleyecek olumlu bir şeyler bulabileceğimden emindim.

Telefon çaldı ve *Bukowski* kalkıp telefona cevap verdi. Gelip onunla tiksinç şiltesinin üzerinde istediği her şeyi yapmaya can atan kadın hayranlarından biriydi muhtemelen.

Kalktım ve o telefonu dinlerken el salladım. Elini, “Gitme,” anlamına gelecek şekilde salladı, fakat gitmiştim bile.

VII

"… fakat huzurlu ve güvenliydi o lacivert yatak odası,

sadece ikimiz, okyanusta bir salda

yüzen iki kazazede misali.”

Bukowski ertesi gün öğle sularında aradı. Yeni uyanmıştım.

“Hey, Cups, bana gel,” dedi. “Sana bir sürprizim var.”

“Duş bile yapmadım henüz.”

“Sonra yaparsın,” dedi. “Hemen gelmen gerekiyor.”

O kadar heyecanlı ve ısrarlıydı ki üzerime bir kot ve tişört geçirdim, saçımı taradım, çantamı kaptım ve arabaya doğru yürümeye başladım. Yarı yolda ev sahibim Bay Walters arka kapısından dışarı fırladı. Altmış yaşlarında ürpertici bir tipti. Dökülen saçını çok kötü tarayan bir Bela Lugosi’yi anımsatırdı bana. Aşikâr olanı beklemektense aklından geçeni ben dillendirdim.

“Kirayı geciktirdiğimi biliyorum,” dedim. “Fakat kazadan sonraki gelir kaybımı henüz telafi edemedim.”

Eylülde Hollwood Bulvarı’nda biri bana arkadan çarpmış, birkaç hafta işe gitmemiştim. İşverenim bana maaşımı ödemeye devam etmişti, fakat bahşiş gelirimi kaybetmiştim. Ayrıca ben yokken işe aldıkları kadın yüzünden çalışma saatlerim de azalmıştı, zorlanıyordum ekonomik olarak. Aralık kirası gelip çatmış, iki aylık kira borçlanmıştım.

“İçeri gel bir dakika,” dedi Bay Walters, kapıyı açık tutarak.

Bukowski’nin beni beklediğini biliyordum, fakat ev sahibinin ne istediğini görmekten başka çarem yoktu. Daireyi boşaltma ihtarnamesi sunacaktı muhtemelen.

İçerisi sessizdi –ne televizyon, ne radyo, ne de karısı. Beni neyin beklediğini tahmin edebiliyor, fakat nasıl engelleyeceğimi bilemiyordum.

Oda cenaze evinin bekleme salonunu andırıyordu –karanlık ve zevksiz döşenmiş. Sarımsak kokuyordu içerisi. Beni kadife kanepeye götürdü. Oturdum, hemen yanıma kayıverdi. Sehpanın üzerinden bir dergi aldı, açtı ve sayfaları tek tek çevirmeye başladı.

Uzanıp saçlarımı omuzlarımdan geriye attı. Midem bulandı, kuyruk sokumuma kadar ürperdim.

Bay Walters fotoğraflardan birine baktı, arkadan almış bir kadın.

“Bunu sevdin mi?” diye sordu, fotoğrafı önümde tutarak.

Hayalarına bir tekme yerleştirip koşmak geldi içimden, fakat fiili saldırıdan tutuklanıp kendimi kodeste ya da en iyi olasılıkla sokakta bulmak istemiyordum. Acilen yapmam gereken bir şeyi hatırlamış gibi yerimden fırladım.

“Ah,” dedim, “gitmem gerek, randevuma geç kalacağım.”

Arka kapıdan dışarı koşup Bay Walters’ı elinde porno dergisiyle otururken bıraktım.

Bukowski’ye giderken dört sigara içtim yolda, topu topu on dakika uzakta oturuyordu. Ev sahibini düşündükçe aynı sözcükler geliyordu aklıma: “sapık pezevenk.” Tanrım, o kadar bezgindim ki bu tür tacizlerden. Erkekler yaşlarına ve çekicilik düzeylerine bakmaksızın genç ve bekâr bir kadına asılabileceklerini düşünüyorlardı –özellikle çocuklu dullara. Tiksinçti. Kusmak istiyordum.

Bukowski’nin evinin önüne park ettiğimde iki adam iğrenç şiltesini dışarı taşıyorlardı. *Bukowski* evin önündeydi, bana kapıyı açtı. Yeni bir bisiklet edinmiş küçük bir çocuk gibi gülümsedi bana. Başını kaldırıp çatık kaşlarımı görünce gülümsemesi kayboldu.

“Hey, gülümse, Cups. Sarhoş bir rahibeyi ezmiş gibi görünüyorsun.”

Bir sigara daha yakıp ona ev sahibiyle yaşadıklarımı özetledim.

“Gidip ağzını burnunu kırmamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır… yaşayacak bir yere ihtiyacım var,” dedim.

“Bana taşın,” dedi.

“Bir kızım var, hatırladın mı?” dedim, ciddiyetinden emin olmadan.

“Bir yolunu buluruz,” dedi.

Sigaramı yere fırlatıp topuğumla ezdim.

“İçeri gir, yavrucuğum, sana bir sürprizim var,” dedi, elini dirseğimin arkasına koyup beni yavaşça dairesine yönlendirerek. Doğru yatak odasına götürdü beni.

Yatağın üzerinde naylon kaplı bir şilte duruyordu. Yatağa yaklaştım, eğildim ve şilteye baktım. Gül ve sarmaşık desenleri vardı üzerinde.

“Çok güzel,” dedim. “Ne kadar düşüncelisin. Bunu benim için mi yaptın?” diye sordum, içimden “Hmm,” diye geçirerek.

“Evet, ne diyorsun?” dedi.

“Şampanyayla vaftiz edelim derim.”

Cüzdanını çıkarıp içinden bir yirmilik çekti.

“Ben naylonu çıkarırken sen gidip bir şişe şampanya alır mısın?” dedi. “Çabuk dön,” diye ekledi.

Hillhurst-Sunset kavşağındaki Safeway’e sürdüm, beni tanıyorlardı orada, kimlik soracaklarından endişe etmeme gerek yoktu. Şoför ehliyetim yoktu ama on dokuz yaşındayken West Hollywood’da P.J’s adında bir gece kulübünde kokteyl garsonu olarak çalışabilmek için Hollywood Ranch Market’ten satın aldığım sahte bir kimliğim vardı. (O iş iki saat sürdü. İlk günümde o kadar heyecanlıydım ki bir tepsi dolusu kokteyli masalarımdan birine oturan yarım düzine iş adamının üzerine boca ettikten sonra beni kovmalarına fırsat vermeden ön kapıdan koşup kaçmıştım.) Bir şişe kaliteli şampanya yerine iki şişe ucuz şampanya satın almaya karar verdim –adam başı bir şişe.

On dakika sonra döndüğümde *Bukowski*’ye para üstünü ve şampanyayı verdim.

Yorgun ve sıkıntılı görünüyordu.

“N’oldu?” diye sordum.

“Şampanya ve para üstüyle geleceğini söyledim ona,” dedi.

“Kime söyledin?”

“Linda aradı,” dedi, eski kız arkadaşı Linda King’i kast ederek. “Delirmiş gibiydi, atıp tuttu. Hamile olduğunu düşünüyor.”

İfadesini okumaya çalıştım ve onu incelemekte olduğumu gördü. Ben mutfakta iki temiz bardak aranırken o şampanyayı açtı.

“Tasalanma, benden değil,” dedi. “O şerefe nail olabilecek dört-beş erkek saydı.”

“Neden aradı?”

“Kim bilir?” dedi. “Söyledim sana –aklını yitirmiş. Bana işkence etmeyi seviyor.”

Gerçekten Linda mı onu aramıştı, yoksa müstakbel genç sevgilisiyle böbürlenmek için o mu Linda’yı aramıştı, emin olamadım. Kötü bir insana benzemiyordu –ama ilişkilerinin marazi işkence oyunları içerip içermediğini merak ediyordum. Bu düşünce beni biraz tedirgin etti, fakat hemen aklımdan sildim. *Bukowski* beni Linda ile ilişkisinin kesinlikle bittiğine ikna etti, sırf benim için yeni bir şilte satın almıştı üstelik.

Şampanyalar konduktan sonra *Bukowski* biraz gevşedi. Bardaklarımızı tokuşturduk. Gerçekten birkaç bardak içmeye ihtiyacım vardı havaya girebilmek için.

“Güllere ve sarmaşıklara!” dedi bardağını kaldırarak.

“Güllere ve sarmaşıklara!” diye tekrarladım, sonra, “Dikensiz saplara!” diye ekledim.

Bir duş yaptım, sonra yatak odasına girdim, üzerimden su damlıyordu. *Bukowski* temiz bir çarşafın üzerine uzanmış, üzerine de bir çarşaf çekmişti. Çarşafın yükselmeye başlaması çok sürmedi. Aynanın karşısına geçip kendimi seyrettim. Zaten düz olan karnımı içeri çektim. Ne kadar kilo kaybedersem kaybedeyim, kendimi fazla şişman buluyordum. Fakat şimdi geçmişe bakınca, harikulade, neredeyse kusursuz, şehvetli bir vücudum olduğunu idrak ediyorum. 38-24-36 ölçülerinde ve sadece 1.64 boyunda olmama rağmen, mükemmel bir orantıya sahiptim –ve hepsi doğaldı. Aynı dönemde Penthouse dergisinin fotoğrafçılarından biri bana fotoğraf çekimi önermiş, fakat reddetmiştim. Fiziksel özelliklerim yanımda yatan şair için büyük bir esin kaynağı oluşturacaktı.

Pencereden güneş ışığı sızıyordu. Stacey için endişe etmeme gerek yoktu, okul çıkışında en iyi arkadaşı Nina'nın evine gidecek, sonra annem onu oradan alacaktı.

Hayır, iki saat sonra işe gitme zamanı gelinceye dek endişe etmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Yatağa girip *Bukowski*'ye sokuldum. Elini usulca göğsüme götürdü. O beni okşarken ellerine baktım. Tırnaklarının uzun ve bakımsız olduğunu gördüm. Geri çekildim.

"Şu tırnaklar için bir şey yapman gerekecek," dedim.

"Hemen geliyorum," dedi.

Yataktan fırladı. Üzerinde boxer şort ve beyaz tişört vardı. Sonra banyodan gelen çıt çıt makasının sesini duydum. Her zaman bir erkeğin tırnaklarının cinsel hayatına ya da eksikliğine dair çok şey söylediğini hissetmişimdir. Ne kadar uzun ve bakımsızsalar hayatında o kadar az cinsellik var demektir. *Bukowski* için epey olmuştu anlaşılan.

O banyodayken şifonyerin üzerindeki Olay Yağı şişesini fark ettim. Eski sevgilerinden biri bırakmış olmalıydı. Ben asla krem ya da losyon kullanmam, fakat beklerken denemeye karar verdim. Döndüğümde kollarıma losyon sürüyordum. Bana ellerini gösterdi. Temizdiler, tırnaklar kısa kesilmiş. Bir kadını memnun etmek için ne gerekiyorsa yapan türde bir erkekti. Çok hoştu –fakat ürkütücü aynı zamanda. Bazen aşırı geliyordu.

Şapşal bir ruh hali içinde ve biraz asabiydim. O çarşafların arasına girdikten sonra da kayıtsızca kollarıma losyon sürmeye devam ettim. Temiz ellerimi vücudumun başka yerlerinde denedi. İfademi görmek için başını kaldırdı. Tepki vermeden kollarıma losyon sürmeye devam ettim, sıkılmış görünerek.

"Hey, sana bir törpü getireyim mi? Ya da yemek için bir elma falan?" dedi.

Güldüm, sonra gevşeyip bıraktım kendimi. Gürültülü bir Doğu Hollywood akşamıydı; polis sirenleri, itfaiye arabaları, otobüsler, trafik ve pencerenin önünden gelen genel gürültü. Fakat huzurlu ve güvenli hissettim kendimi o lacivert yatak odasında, sadece ikimiz, okyanusta bir salda yüzen

iki kazazede misali. O kadar tatlı ve müşfikti ki gevşeyip onunla birlikte yüzdüm. Yaklaşımı biraz tuhaftı önce, fakat sonra doğru düğmelere basmayı becerdi. Beklediğimden çok daha iyi bir sevgiliydi. Bu özeldi ve ikimiz de bunun bilincindeydik.

Bittikten sonra uzanıp sigara keyfi yaparken muhabbet ettik. Sonra giyindi ve Pioneer Tavuk'a gidip yiyecek bir şeyler aldı. Döndüğünde kolları paket doluydu.

"O kadar aç mısın? "diye sordum.

"Ne istediğinden emin olamadım," dedi, "bu yüzden her şeyden aldım."

VIII

Yıllar sonra bunun beni son karalama çabası

olmadığını öğrenecektim

O gece işten eve döndüğümde *Bukowski*'nin kapıya sıkıştırdığı bir not daha buldum. İçeri girdikten sonra zarfı açtım. "Evet!" sözcüğüyle doldurulmuş bir sayfaydı. Sayfayı imzalayıp onu aramamı istemişti.

Notu mutfak çekmecesine, diğerlerinin yanına koydum. Buruşmuş notlara baktım ve vicdan azabı duydum. Bir adamın sevecen notlarına böyle davranılmazdı. Bir ayakkabı kutusu bulup notları içine koyduktan sonra kutuyu yatak odasının dolabına kaldırdım.

Bukowski ile geçirdiğimiz harikulade akşamdan sonra işte berbat bir gece bekliyordu beni.

Roz Kelly, yeni barmaid, hayatı bana zehir ediyordu. Geçirdiğim araba kazasından sonraki nekahet döneminde benim yerime bakması için işe alınmıştı. Nerede nasıl davranılacağını bilmeyen küstah bir New York'luydu. Benimle alıp veremediği neydi bilmiyordum. Ona arkadaşça yaklaşıp konuşmaya çalışıyordum, fakat kinayeli bir laf ederek beni bozuyordu. Nefretinin nereden kaynaklandığını anlayamıyordum. Kötüydü düpedüz. Birlikte çalıştığımız geceler neredeyse hiç konuşmuyorduk. Barın öteki ucunda durup gece boyunca bana pis bakışlar atıyordu. Fakat patron ve müşteriler ondan hoşlanıyorlardı, bu yüzden onu çalıştırmaya devam edip benim saatlerimi azaltmışlardı. Oyuncu olmaya çalışıyordu, daha sonra *Happy Days* dizisinde Fonzie'nin kız arkadaşı Pinky Tuscadero'yu oynayacaktı. Biçilmiş kaftan, diye geçirmiştim içimden.

Fakat şimdi kendime yeni bir iş bulmak zorundaydım. Bitkin bir halde mutfak iskemlesine çöküp bir bira açtım. Çalar saat yedide çalmadan önce uyuyabilmem için iki biraya ihtiyacım vardı. Yedide anneme gidip Stacey'yi okula götürmem gerekiyordu.

Kendime "N'apacağım?" diye sorup duruyor, birayı içerken sigaranın birini söndürüp birini yakıyordum.

Asıl yapmak istediğim okula dönmekti, fakat mümkün değildi. Daktilo yazmayı bilmiyordum. Çalışmak ve Stacey'ye bakmak zorundaydım. Yeni bir garsonluk işi aramaktan başka yol görünmüyordu. Düşüncesi bile yüreğimi daraltmaya yetiyordu.

Kovulmayı diliyordum neredeyse. Birkaç dakika sonra başıma gelebilecek en iyi şeyin bu olduğuna karar verdim. Böylece işsizlik sigortası alacak, bir süre çalışmayarak kendimi toparlayacaktım. *Teşekkürler, Roz,* diye geçirdim içimden, sigaramı söndürüp yatmaya giderek.

Bukowski ile ilişkimizi mühürlediğimiz günün üzerinden birkaç gün geçmişti. Ben yokken kapıma not bırakarak benimle iletişim kurma çabasını sürdürmüştü. Ben başka işlerle meşguldüm ve, doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ *Bukowski*'nin fazla hızlı gittiğini hissediyordum, bu yüzden ona hemen dönmek niyetinde değildim.

Kızımı almaya gitmek için giyinirken telefon çaldı. *Bukowski* olduğunu varsayarak açtım. Georgia idi. Heyecanlıydı ve her zamankinden daha hızlı konuşuyordu.

"Yavaşla biraz," dedim.

"Freepress'de bize dair yazmış," dedi.

"Ne demiş?"

"Müthiş. İnanamıyorum," diye ciyakladı.

"Ne demiş?" diye sordum yine.

"Dur, okuyacağım sana," dedi.

"Neye dair olduğunu söyle sadece. Duşa girmem gerek."

"Şiir. Söylenecek bir şey değil. Okunmalı."

"Başlığı ne?"

"Bedel," dedi, sonra şiiri okumaya başladı.

İlk cümlede durdurdum.

"Bizden *fahişe* diye mi söz ediyor?!"

"Dinle," dedi.

Sonra bütün şiiri okudu.

Georgia okumaya bitirdiğinde, “Göt kafalı, gerçek adlarımızı kullanmış bir de,” dedim.

“Keşke soyadlarımızı da kullansaydı. Ünlenebilirdik,” dedi.

“Rezil olurduk demek istiyorsun.”

“Gevşe biraz, Pam. Sonunda dalga geçtiğini söylüyor zaten. Bence müthiş.”

Şiir ilk olarak *Los Angeles Free Press*’te, 5 Aralık 1975’de yayınlandı. *Bukowski* bu şiirde tanıştığımız geceye dair bazı ayrıntıları anlatmış, fakat Georgia ve benden fahişe olarak söz etmişti. En son 1977’de yayınlanan *Cehennemden Bir Köpektir* Aşk adlı şiir kitabında yer aldı. O kitaptaki şiirler dört bölümde toplanmıştır. Üçüncü bölümün başlığı “Kızıl”dır ve bütün şiirler benden esinlenerek yazılmış ve bana dairdir. Ancak, “Bedel” şiiri o bölümde yoktur.

Bu şiir gazetedeki sütununda belirdiğinde bizi tanımıyordu ve muhtemelen bir daha görmeyeceğini düşünmüştü diye akıl yürütüp fazla kızmadım. Haftalık sütununda bana dair başka şiirlere de yer verecekti, fakat ben onların farkında olmayacaktım. *Bukowski* ile beraberliğimiz süresince *Free Press*’i nadiren okurdum. Yıllar sonra bunun beni son karalama teşebbüsü olmadığını öğrenecektim.

O akşam *Bukowski*’ye uğradım. Heyecanlandı kapıyı açıp beni gördüğünde. Bir haftadır bana ulaşmaya çalışıyordu ve kaygılanmaya başlamıştı.

Şilteyi vaftiz ettiğimiz günün ertesinde olanların çılgınlığı içindeydi.

“Nerelerdeydin, Cups? Burada olanları ıskaladın. Seni aramaya çalıştım. Georgia’yı bile aradım, o da senden haber almamış.”

“Beni boş ver, olanları anlat,” dedim.

Yeni şilte seansından sonra yaşadığı felaketi anlatmaya başladı. Hipodromdan eve döndüğünde ön kıpının kırıldığını ve eşyalarının karıştırıldığını fark etmişti. Linda King’i kitapları ve resimleriyle dolu poşetlerle çalıların arasına gizlenirken yakalamıştı. Linda onu gördüğünde kitapları ve resimleri yırtıp sokağa fırlatmaya başlamıştı. Sonra çalıların

arasından daktilosunu çıkarmış, sokağın ortasına koşup yere fırlatmıştı. Her şeyi parçalarken bir yandan da, “BANA ASLA KADINLARINDAN BAHSETME –KALTAKLARINDAN BAHSETME BANA!” diye bağırıyordu.

“Sonra,” dedi *Bukowski*, “arabasına bindi ve beni ezmeye kalkıştı!”

Ne diyeceğimi bilemedim. Benimle kafa bulduğunu sanabilirdim o kadar sarsılmış görünmeseydi.

“Şilteyi aldığım gün aradığında ona senden söz ettiğim için yaptı bunu.”

Eğilip beni hafifçe dudaklarımdan öptü ve, “Tanrım, o kadar mutluyum ki burada olduğun için!” dedi.

Tedirginlik vericiydi, ama tehdit altında hissetmedim kendimi. Linda King ile tanışmamış, fakat *Bukowski*’nin ilgi gösterdiği kadınlara nasıl saldırdığına dair dehşet hikâyeleri duymuştum. Bu olaydan kısa bir süre sonra Arizona’ya taşındı.

Gelgelelim, bir hikâyenin her zaman iki yüzü vardır. Şimdi *Bukowski*’nin, her nedense, onu kışkırtmaya bayıldığından kuşkulanıyorum. Kadının patlamaya hazır bir öfkesi olduğunu biliyor ve gerekli kıvılcımı çakmak hoşuna gidiyordu. Ayrıca, Linda’nın onu aradığına inanmıyorum, son ve genç fethiyle böbürlenmek için *Bukowski* onu aramıştı.

Bukowski İyi niteliklere sahip bir erkek olmakla birlikte, özünde arızalıydı. Nedenini bilmiyorum, fakat tartışma başlatmaktan sapıkça bir haz duyardı sanki -özellikle kadınlarla. Yazılarında eğlendirici bir unsur olarak görüyordu belki, iyi bir yem, ya da sevildiğini ve istendiğini hissetmek için yapıyordu. O zaman bunun farkında değildim tabii ki, bu yüzden boynuna sarılıp artık endişe etmemesini söyledim –Cupcakes yanındaydı ve her şey güzel olacaktı.

Buzdolabından iki bira kaptı, biraz rahatlamış gibiydi. Sonra ona o karalayıcı şiiri sordum.

“Gelmeden önce Georgia aradı. Sütununda bize dair yazdığın şiirin heyecanı içindeydi. Ben onun kadar heyecanlanmadım doğrusu. Fahişe olduğumuzu mu düşündün gerçekten?”

“Hey, yavrucuğum, o şiiri seni tanımadan önce yazdım. Hem, bu mahallede asla emin olamazsın.”

“Bu doğru,” dedim.

“Bir bira daha?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim, çalışıyorum bu gece. Gitsem iyi olacak.”

“Seni ne zaman tekrar görürüm?” diye sordu.

“Yarın akşam ara beni,” dedim, dudaklarına çabuk bir veda busesi kondurarak.

Ertesi gece eve vardığımda *Bukowski*’den bir not buldum. Bir daha Linda’dan söz ederse onu bir güzel pataklamamı söylüyordu. Notun altında bir şiir kitabı vardı. *Bana Şans Dile Bülbül*, ithaf olarak da kapağına şöyle yazmıştı: “Pamela için –o ki beni içimde dans ettirip gürletir. Evet, evet, evet. Charles *Bukowski*.” Linda King’e ithaf ettiği kitaptı bu.

Öğleye doğru uyandığımda oturma odasının döşemesinde duruyordu –ev sahibinin kapının altından attığı tahliye ihbarı. Noel’e iki hafta kalmıştı. Dünyaya Barış ve Başkalarına Karşı İyi Niyet sözüm ona.

Linda’nın yarım bıraktığı işi bitirmeye gelmediğinden emin olmak ve aldığım yeni haberi vermek için *Bukowski*’ye uğramaya karar verdim. Evine vardığımda mutfaktan gelen daktilo sesini duydum.

Kapıyı açtı ve eşikte durdu. Hezimete uğramış gibi görünüyordu.

“Yüzünüz neden asık, Bay Ed?”

“Affedersin, Kızıl. Canım sıkkın biraz. Yeni bir daktilo almak zorunda kaldım, alışmaya çalışıyorum. Pencere camlarını taktırmak için de bir miktar para harcadım.”

“Neden Linda’ya ödetmiyorsun?”

“Uğraşmaya değmez,” dedi. “Benden uzak olsun yeter.”

“Gidip bir şeyler içelim,” dedim. “Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

“Şu mektupları bitirip John’a faturayı iletmem gerek. Daktilonun parasını ödemeyi kabul etti.”

“Güzel,” dedim. “Peki, girebilir miyim? Yeni daktilonu görmek istiyorum.”

Önce benim girmem için kenara çekildi. Ayık olduğunda neredeyse tuhaf bir biçimde kibardı, hatta bazen sarhoşken bile. Avrupa nezaketini ve inceliğini Alman annesinden öğrenmiş olmalıydı.

Mutfağa gidip yeni daktiloya baktık. Eskisine benziyordu, fakat onun için yeniydi ve sadık Royal’iyle aynı duyguyu vermiyordu. Masaya oturup bira içtik. Linda’nın yaptıklarından ötürü biraz sarsılmış görünüyordu hâlâ. Elleri titriyordu sigarasını yakarken. Kendi sorunları yetmezmiş gibi ona kendi sorunlarımdan söz edecek olmamdan dolayı suçluluk duyuyordum.

“Kahretsin, seviyordum o daktiloyu,” dedi. “Ruhumun bir parçasını yitirmiş gibi hissediyorum kendimi.”

“Nerede şimdi?” diye sordum.

“Çöpte,” dedi. “Onu orada bırakmak doğru gelmiyor bana bir şekilde. Bir yere gömüp bir cenaze ayini tertip etmek geliyor içimden. İyiydi bana karşı –minnetimi hak ediyor.”

“Evet, başında bekleriz belki, açık tabut falan,” dedim. “Hadi, neşelen biraz, Hank. Her işte bir hayır vardır. Belki bu sihirlidir ve onun sayesinde harikulade şeyler yazacaksın.”

Bir gülümseme sızdı dudaklarına, mutlu olmayı unutmuş da yeni baştan öğrenmeye çalışıyormuş gibi.

“Sen beni her zaman neşelendirirsin, Kızıl,” dedi.

Bu bir süre için ilişkimizin özünü oluşturdu. Keyfi yerine gelinceye kadar ona takılırdım, sonra dışarı çıkıp iki özgür çocuk gibi eğlenirdik.

“Noel Gecesi annemin evine yemeye gelmeye ne dersin? “diye sordum ve, “seni tanımak istiyor,” diye ekledim.

“Ona benden mi bahsettin?” dedi, hoşnut görünerek.

“Ünlü bir yazar olduğunu ve çocuk kitapları yazdığını söyledim,” dedim. “Etkilendi.”

“Başka kim olacak?”

“Stacey, ağabeyim Larry, kız kardeşim Tracey ve annem.”

“Fazla şenlikli benim için, yavrucuğum,” dedi.

“Hadi,” dedim. “İyi vakit geçireceksin. Ördek pişireceğiz.”

“Donald’tır umarım,” dedi.

“Şimdi Daffy’leşmeye başladın,” dedim.

Evden çıkarılmak üzere olduğumu söylemek istiyordum. Bana bu konuda yardım edebileceğinden emindim. Fakat konuyu açmak için doğru zaman değildi sanki.

Birden, “Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?” diye sordu.

“Evden çıkarılıyorum.”

“Neden?” dedi. “Ev sahibinle olanlar yüzünden mi?”

“O da bir parçasıdır muhtemelen. Fakat iki aydır kira ödemedim.”

Bukowski’yi tanıyalı bir ay oluyordu ve bu zaman zarfında sadece bir kez sevişmiştik. Bu yüzden yanındaki dairenin boş olduğunu söylediğinde şaşırdım. Beni neden komşu olarak istesin ki? Ben iki adım uzağında iken evine gelen bütün o kadınlardan ötürü rahatsızlık duymayacak mıydı? Buradan yola çıkarak benimle ciddi olduğunu ve başka kadınlarla görüşmeyi düşünmediği sonucuna vardım. Zihnimden geçen bulanık düşüncelerdi bunlar. Önerisi ve sonuçlarına dair pek kafa patlatmadım.

Onun yerine, oraya taşınmam kesinmiş gibi davrandım. Kiranın ne kadar olduğunu, sitede çocuklara izin verilip verilmediğini ve dairenin ne zaman boşalacağını sordum. Kirası benim hâlihazırda ödediğimden daha az sayılmazdı, bir aylık depoziti ödeme konusundaki kaygımı ifade ettim. *Bukowski* bazı “bağlantıları” olduğunu ve depozit meselesini halledebileceğini söyledi, hatta peşin ödenmesi gereken son ay kirasını bile

ödemek zorunda kalmayabilirdim. Heyecanlandım. *Bu inanılacak gibi değil*, diye geçirdim içimden.

Bukowski'nin kapı komşusu olmakla bir sorunum yoktu. İlgili ve sahip çıkan biriydi, bu da hayatımda fena halde ihtiyaç duyduğum bir şeydi. Akıllıydı ve bazı şeyleri görmemi sağlayabilirdi –erkek arkadaşım olmakla kalmayacak, bana yol gösterecek, akıl hocalığı yapacaktı.

Endişe etmek için bir neden mi vardı?

IX

Annem *Bukowski* ile konuşmaktan çok zevk aldı. *Bukowski*'den hoşlandı ve daha sonra bana

onun dürüst bir adam olduğundan ve

bana iyi bakacağından emin olduğunu söyledi.

Bir de o güne dek gördüğü en hüzünlü

gözlere sahip olduğunu.

Bukowski Noel'i genellikle nasıl geçirirdi bilmiyorum. Annesi ile babası yıllar önce ölmüşlerdi ve kardeşi yoktu. Noel'i kızı Marina ve annesi Frances Smith ile geçirip geçirmediğini bilmiyordum. Arkadaşlarıyla mı geçirirdi? Yoksa evde tek başına mı? Benim gibi o da Katolik olarak yetiştirilmişti, bu yüzden Noel'e dair bazı duyguları olmalıydı. Onu Noel Gecesi'ni annemde geçirmeye davet ettiğimde başka bir planı olup olmadığını sormayı akıl edememiştim.

Annem, Rose, elli bir yaşındaydı *Bukowski* ile tanıştığımda, bu da *Bukowski*'den dört yaş küçük olduğu anlamına geliyordu. *Bukowski*'yi hiçbir zaman onun akranı gibi göremedim. Annem çok daha yaşlıydı sanki.

Annem hiçbir zaman iyi bir aşçı olmadı, ben de öyle. Kız kardeşim Tracey Noel için Albuquerque'den gelmişti. Tracey yirmi bir yaşındaydı ve radyo-televizyon bölümünden yeni mezun olmuştu. İlk işini New Mexico, Albuquerque'deki KOB radyo kanalında bulmuştu. Üçümüzün arasında en iyi yemek pişiren Stacey idi. Fırında ördek pişirmemizi önermiş, gidip ördeği satın almaya da gönüllü olmuştu. Annem ve ben asıl yemeği düşünmek zorunda olmayacağımız için pek mutlu olmuştuk. Bize bir yeşil salata yapmak, bir mısır konservesi açmak ve masaya cips ve sos koymak kalıyordu.

İki taraftan da İtalyan olan annem Noel tatilini değil de Noel Gecesi'ni esas alan İtalyan geleneğiyle büyümüşü.

Annem geçimini sağlamak için çalışan bir kadındı; yemek pişirmeye, kek yapmaya ve eğlenmeye pek zamanı kalmıyordu. Burger Chef ve Swanson TV Yemekleri ile büyümüştük. Fakat elinden geleni yapıyordu –ve her sene büyük bir Noel ağacı süsler, etrafta çobanpüskülü ve çelenkler bulundururdu. Ayrıca az bir parayla ev dekore etmek gibi bir yeteneği vardı; ikinci el eşya satan dükkânlarda gizli benzersiz hazineler keşfetmeye bayılırdı; Noel Blues söyleyen siyahi Noel Baba ve Salvadar Dali tarafından tasarlanmış gibi duran soyut kağıt hamurundan süslemeler örneğin. Eggnog, şekerleme çubuğu, çikolata Noel Baba; çabuk ve kolay olan bir sürü başka şey satın alırdı. Demek istediğim şu ki –deniyordu.

Kapı zili çaldığında kapıyı açtım ve ağabeyim Larry içeri girdi. Yirmi yedi yaşında, boydan biraz fakir ve parlak kızıl bir afrosu olan bir tipti. Görünümümdeki eksikliği zekâsıyla telafi ediyordu. Fakat bütün zekâsına rağmen Larry hiçbir alanda başarılı değildi –okul, iş ya da ilişki. Annem onu şımartıp para veriyor, fakat annemin yaptığı hiçbir şeyin yararı olmuyordu. Her zaman işsiz ve parasızdı. Annem ile Larry birbirlerine daha sözcük icat edilmeden önce bağımlıydılar. Benden farklı olarak, onun para almaya hakkı vardı. Ben de ondan pek farklı sayılmazdım –ama en azından deniyor ve anneme fazla yük olduğum için vicdan azabı duyuyordum.

Annem Larry'yi görmekten her zaman mutlu olurdu, ona sarılmak için koşarak geldi. Salona tam Georgia, erkek arkadaşı Bill ve Georgia'nın iki küçük kızı kapıdan girerken daldı.

“Bir blok boyunca park edecek yer bulamadık ağzına sıçıyım,” dedi Georgia, aynı zamanda annemin eline iki şişe şarap tutuşturup, “Mutlu Noeller, Rose,” diye ekleyerek.

Annem tek kelime etmeden döndü ve Tracey'nin ördeği yağlamakta olduğu mutfağın yolunu tuttu. Giderken başıyla bana mutfağa gelmemi işaret etti. Peşinden gittim.

“Ne işi var bunların burada?” diye fısıldadı annem.

“Bilmiyorum,” dedim. Doğruydu, bilmiyordum gerçekten. “Belki Larry davet etmiştir.”

Annemin yüzü gevşedi. Georgia ve ekibini Larry davet etmişse sorun yoktu. Ben davet etseydim sorun olacaktı.

Larry mutfağa girdi, bir eliyle tirbuşon ve üç bardak tutarken diğeriyle annemden iki şişe şarabı aldı. Bunu yaparken eğilip annemi öptü.

Larry annemle babam boşandığında dokuz yaşındaydı ve en çok o etkilenmişti. Annem kendi deyimiyle, “Larry'ye destek olmak,” için ne gerekiyorsa yapmaya çalışırdı. Fakat bu Larry'nin hayatını kolaylaştıracağına uzun vadede zorlaştırmaktan başka işe yaramıyordu. Tek oğlunu babasından mahrum ettiği için büyük bir suçluluk duyuyor, bunu telafi edeceğim derken ona zarar veriyordu.

Saate baktım. *Bukowski*'nin birazdan gelmesi gerekiyordu.

“Sana yardım edebilir miyim, Tracey?” diye sordum kız kardeşime.

Et dercesini ördekten elini çekip baktı.

“Ördeğin en az bir saati daha var,” dedi.

“Belki fırının derecesini biraz yükseltmelisin,” dedim. “Daha çabuk pişer.”

Güldü, dalga geçtiğimi sanarak. Fakat ben yemek pişirmekten bihaberdim neredeyse. Isıyı artırarak bir şeyi daha hızlı pişirmenin mümkün olduğunu düşünüyordum.

Günün büyük bir bölümünü Tracey ile geçirdiğim için Albuquerque’de işlerin nasıl gittiği hakkında hayli bilgim edinmiştim. Bana Noel hediyemi erken vermişti –Kızılderili rezervasyonundan satın aldığı harikulade gümüş-türkuaz bir gerdanlık ve bilezik. Tracey bana işini ve birlikte çalıştığı insanları sevdiğini söyledi, Albuquerque’yi bile sevmişti. Fakat o kadar uzakta yalnızlık çekiyor, bir an önce Los Angeles’ta iş bulmak için sabırsızlanıyordu. (altı yıl sonra KFI radyo kanalında ünlü radyo ikilisi Loman ve Barkley ile çalışmak üzere Los Angeles’a döndü. 1989’da KFI radyo kanalında yaptığı “Sabahları TNT –*Tracey Miller ve Terry Rae Elmer Sabah Programı*” ile Los Angeles’ta kendi programını yapan tek kadın yapımcı olacaktı.)

Kapının zili çaldı. Salona geçtiğimde Larry, Bill ve Georgia’nın *Bukowski*’nin etrafını sarmış olduklarını gördüm –hepsi hayranıydılar. Hepsi bir ağızdan konuşuyordu. *Bukowski*’nin böyle bir karşılamaya hazırlıklı olduğunu sanmıyorum. Yitik ve şaşkın görünüyordu, otobüsten yanlış durakta inmiş gibi.

Neyse, çocuklar iyi vakit geçiriyordu en azından. Stacey ile Georgia’nın kızları, Maureen ile Stephanie, Stacey’nin hediyelerin dizili olduğu Noel ağacının yanında duran bebekleriyle oynuyorlardı. Hediyeler açılıncaya kadar da oradan kalkmak niyetinde değillerdi.

Bukowski’ye ulaşıp yanağından öptüğümde Larry ona bir bardak şarap koymuş, televizyonun karşısındaki tahtı andıran koltuğa yönlendirmişti bile.

“Anne, acıktık,” dedi Stacey.

Mutfağa döndüm, Tracey patates soyuyordu. Salatayı yapıp buzdolabına koymuştu bile.

Tracey her şeyi keyifle, yakınmadan yapardı. Mücevher gibiydi, dünya tatlısıydı, kız kardeşlerin en güzeliydi. Ailenin bütün sanatsal yetenekleri ona geçmişti ayrıca. Ablasıyla abisini gözlemleyerek hayatta neleri yapmaması gerektiğini erken yaşta öğrenecekti. Görünüm ve mizaç olarak çok farklı olmamıza rağmen birbirimize olabildiğince yakındık. Tracey esprili, müşfik, harikulade ve alçak gönüllü bir kızdı –tapıyordum ona.

Ama o anda ona mutfakta daha çok yardım edememenin suçluluğu içindeydim.

“Git arkadaşlarınla ilgilen,” dedi. “Her şey kontrol altında.”

“Annem nerede?” diye sordum.

“Arkadaşlarından birini ziyaret etmeye gitti.”

Annem Georgia yüzünden kızmıştı. Tahammülü yoktu Georgia’ya –onun Larry’nin ve benim mahvıma sebep olacak ahlâksız ve bayağı bir kadın olduğunu düşünüyordu. İkimizi de defalarca onunla görüşmememiz doğrultusunda uyarmıştı ve öğütlerini hiçbir zaman dikkate almamamıza kızıyordu.

“Dönecek mi?”

“Umarım,” dedi Tracey. “Yoksa kim yiyecek bu kadar ördeği?”

“Aklıma getirdin,” dedim. “Çocuklar acıktı –yememize ne kadar var?”

“Onlara kraker falan versen iyi edersin,” dedi Tracey. “Bu ördeğin pişmesine en az bir saat var daha.”

Tracey’yi birkaç saniye kolladım ve başını çevirdiğinde fırının ısısını 325’den 400’e yükselttim. Böylece ördek daha çabuk pişecek, çocuklar cips ve kraker yiyerek iştahlarını tıkamayacaklardı.

Bukowski bana karşıdan “beni kurtar” bakışı attı. Hayranlarından hiç haz etmezdi, özellikle yaltaklandıklarında. Larry ile Georgia *Bukowski*’nin yazılarından hatırladıkları şeylerle birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı.

Georgia sanki onunla yeni tanışmış gibi davranıyordu. *Bukowski*’ye özür diler gibi omuz silktim, sonra yanına gidip kolumu omzuna doladım.

Tracey mola verip bize katıldı. Onu *Bukowski* ile tanıştırdım ve *Bukowski* ona uzun süre baktıktan sonra, “Memnun oldum, Tracey,” dedi. Dediğim gibi, görece ayık olduğunda her zaman fevkalade kibardı.

Tracey ile birbirimize hiç benzemeyiz, kimse kardeş olduğumuza inanmak istemez. 90’lı yıllarda o Geena Davis’e bense Susan Sarandon’a benzediğim için bize Thelma&Louise derlerdi.

Fakat 1975 yılında Tracey uzun boylu, esmer, harikulade güzellikle, egzotik bir genç kadındı. Erkekler deli olurlardı onun için. İlerleyen yıllarda birkaç evlilik teklifi alacaktı. *Bukowski* o gece Tracey’nin güzelliğine, hoşluğuna, zarafetine ve sıcaklığına vuruldu.

O anda hepimizin dönüp aynı yöne bakmamızı gerektiren bir şey oldu. Mutfak alev almıştı. Fırından alevler çıkıyordu, odayı duman basmıştı.

Bill ile Larry mutfağa koşup fırının kapağını açtılar ve yanmakta olan ördeği bulaşık beziyle söndürmeye çalışıp üzerine su döktüler.

“Vay canına!” diye bağırdı Georgia.

O anda annem geldi ve Noel Gecesi yemeğimizin mahvına tanık oldu.

“Aman Tanrım, neler oldu burada? Biri bana bir bardak şarap versin!” dedi annem. Çaydan başka bir şey içmezdi, bir içkiye gerçekten ihtiyaç duymuş olmalıydı.

Bukowski’ye baktım. Yüzündeki gülümseme o kadar genişti ki karikatürü andırıyordu. Bayılırdı bu tür durumlara –her şeyin berbat olduğu ve insanların sonunda “Canı cehenneme!” deyip pes ettikleri durumlar.

“Acıktık,” dediler küçük kızlar.

“Pizza söyleyelim,” dedi *Bukowski*. “Benden.”

“Her yer kapalı, moruk,” dedi Larry.

“Ben size fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapacağım,” dedim kızlara.

“Mutfağa gitmişken,” dedi *Bukowski* bana, “içecek başka bir şey olup olmadığına bakar mısın?”

İçki boldu o gün. Küçük kızlar yattılar ve sıkı içmeye başladık –annem bile içiyordu. Bir felaket karşısında elden başka ne gelirdi?

Annem *Bukowski* ile konuşmaktan çok zevk aldı. Ondan hoşlandı ve daha sonra bana onun dürüst bir adam olduğunu ve bana iyi bakacağından emin olduğunu söyledi. Bir de o güne dek gördüğü en hüzünlü gözlere sahip olduğunu.

Yıllar sonra Howard Sounes’ın Çılgın Bir Yaşamın Kollarında Tutsak adındaki mükemmel *Bukowski* biyografisini okuduğumda *Bukowski*’nin o gece bizim Noel kutlamamızdan çıktıktan sonra George DiCaprio’nun evine uğradığını öğrenecektim. George, o zamanlar henüz birkaç aylık olan Leonardo DiCaprio’nun babasıydı. George çizgi roman dağıtıcısıydı ve *Bukowski* ile Western Bulvarı’ndaki yerel kafede karşılaştıklarında sohbet ederlerdi.

DiCaprio’larla hiç tanışmamıştım ama bizim Carlton Way bungalovlarımızdan birkaç blok ötede oturuyorlardı, Hollywood ve Western kavşağına yakın. Söylendiğine göre *Bukowski* o gece Goerge’in kapısına çaldığında çok sarhoşmuş ve rezalet çıkarmış. Gün boyunca tükettiği alkol miktarını hesaba katınca buna hiç şaşmadım. Bana bundan hiç söz etmedi. Buna da hiç şaşmadım.

X

Yönümü bulmaya ihtiyacım vardı

ve *Bukowski*’nin bilge rehberliği sayesinde

bulabileceğimi düşünüyordum.

Birkaç gün sonra daireme döndüğümde ev sahibimin karısını eşyalarımı karıştırırken buldum.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?” dedim. “Bu ay sonunda çıkacağımı söyledim size.”

Bayan Walters yatağın üzerinde duran bir yığın eşyayı kucakladığı gibi kapıya doğru yürüdü. Kitaplar, plaklar, atkılar, parfümler; yığının en üstünde de Stacey’nin bana Noel hediyesi olarak verdiği gerdanlık duruyordu. Gerdanlığa uzandım, fakat Bayan Walters kolumun altından geçip arka kapıya doğru koştu.

“Bana kira borcun var,” dedi, “bunları almaya hakkım var.”

Gittiğinde ağlamak geldi içimden. Ya o gerdanlık bizim aile yadigârımız olsaydı? Tabii ki çok daha kötü olurdu ve muhtemelen onu da bir şekilde yitirirdim zaten, diye düşündüm.

Yoksul olmaktan o kadar usanmıştım ki; kirayı düşünmekten, köle gibi çalışmaktan, kendi hayatımı denetleyemediğim duygusundan.

Bukowski’nin yan dairesine taşındığımda bütün bunların değişeceğini umuyordum. Durulacak, Stacey ile daha çok ilgilenecek, hayatımı derleyip toplayacaktım. Yönümü bulmaya ihtiyacım vardı ve *Bukowski*’nin bilge rehberliği sayesinde bulabileceğim düşünüyordum.

Ertesi hafta *Bukowski* Alpine Inn’e uğradı. Ay sonu yaklaşmıştı ve Roz o gece izinliydi, bu yüzden bara tek başıma bakıyordum. *Bukowski*’nin önüne bir bira koydum.

“Sağ ol, Kızıl,” dedi.

Sonra Tracey’nin Albuquerque’ye dönüp dönmediğini sordu. Noel’i izleyen gün üçümüz Hollywood’da Sneak Inn adında bir piyano bara gitmiştik ve Tracey neredeyse özgün yorumları kadar güzel bir sesle Patsy Cline şarkıları söylemişti. Çok iyi vakit geçirmiştik. *Bukowski*’nin Tracey’e neredeyse benim kadar taptığını fark edebiliyordum. Sekiz ay sonra, Tracey’i Albuquerque’de ziyaret etmeden önce, *Bukowski* Kızıl’ın bir

kopyasını imzalayıp benden Tracey'ye vermemi istedi. Şöyle yazmıştı: "Tracey'ye –seni hep Pam, ben ve sen bir süre içtiğimiz gecede olduğun gibi hatırlayacağım. O an, o gece, ömrümde gördüğüm en güzel kadındın. Seni hâlâ öyle hatırlıyorum. Sevgiyle, Charles *Bukowski*."

Rita, patron, barın arkasına süzülüp kulağıma, "Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı.

Bukowski'ye baktım, izin istedim ve Rita'nın peşinden mutfağa girdim. Beni neyin beklediğini biliyordum.

"Pam, üzgünüm," dedi Rita, "fakat işine son vermek zorundayız."

Bir açıklama talep etmedim, o da bir açıklamada bulunmadı. Bilmek istemiyordum zaten. İşsizlik maaşı alabilecektim! Yaşasın! Haftada seksen dolar işsizlik ücreti, haftada beş lanet gün çalışarak ancak o kadar kazanıyordum zaten.

Bara döndüğümde *Bukowski*'ye olanları anlattım.

"Kıyafetini geri vermen gerekiyor mu?" diye sordu, dirndl'ımı işaret ederek.

"Sanıyorum," dedim. "Gerçi bu gece eve giderken giyebileceğim başka bir kıyafet yok yanımda."

"Bir dakika," dedi, sonra kalkıp dışarı çıktı.

Bir dakika sonra elinde fotoğraf makinesiyle döndü.

"Bunu hatırlayabilmek için bir fotoğrafa ihtiyacım var," dedi.

Eliyle rustik duvarın önünde poz vermemi işaret etti.

" 'özgürlük' de," dedi.

Gülümsedim ve gerçekten parıldadığımı hissettim. Bir süre çalışmayacaktım!

Bukowski fotoğrafı bastırdıktan sonra bana gösterdi –dirndl'lı mutlu bir kızıl.

Bukowski 1994’de öldüğünde arkadaşlarından biri bazı eşyalarına göz atması için çağrıldı –çok önemli olmadığına karar verilmiş şeyler. Arkadaşı eşyaların arasında benim 1975’te çekilmiş dirndl’lı fotoğrafımı buldu. *Bukowski* neredeyse yirmi yıl saklayacak kadar değer vermişti hatırasına.

Noel’den iki gün sonra *Bukowski* Carlton Yolu’ndaki yeni daireme taşınmama yardım etti. Tek yatak odalı, yatağı duvardan açılan geniş bir daireydi. Oturma odasının küçük bir balkonu vardı, balkondan *Bukowski*’nin penceresinden içeri baktığımda onu mutfak masasının üzerindeki daktilosunu örselerken görebiliyordum.

Yeni yıla yeni bir dairede, yeni bir erkekle ve işsiz başlıyordum. Kendimi toparlayıp hayatımla ne yapacağıma karar vermenin zamanı gelmişti.

XI

Georgia korkunç şımarıktı, hiçbir iş yapmıyor, hiçbir şekilde zora gelmiyordu. Bir şekilde insanların ona

destek olmalarını, şımartmalarını ve şoförlüğünü

yapmalarını sağlamayı başarıyordu.

1976 yılı büyük bir partiden farksız olacaktı. Amerika bağımsızlığının iki yüzüncü yılını kutlarken, ben gündelik çarkın dişlilerinden kurtuluşumu kutlamaktaydım.

Yeni daireme yerleştikten sonra, çocuk büyütmek için ideal ortam olmasa da, Stacey'yi sürekli yanımda tutmayı düşünüyordum. O sıralar onu okuldan sonra anneme götür-meye ve sabah annemden alıp okula bırakmaya devam ediyordum. Onu anneannesinin sunduğu düzenli ortamda tutmakla doğru yaptığımı hissediyordum. Stacey ile olmadığım zamanlar *Bukowski* ile günün kalanını birbirini tanıma aşamasında olan çiftlerin yaptığı şeyleri yaparak geçiriyorduk.

1976'nın Ocak ayında *Bukowski* ile eski yıla tekmeyi güzel bastık. Birlikte çok zaman geçiriyorduk. Dışarı çıkıp içiyorduk, evde kalıp içiyorduk, sevişiyorduk, yemeğe çıkıyorduk, boks maçlarına ve at yarışlarına gidiyorduk. Bazen konuşarak sabahı ediyorduk. Bazen o sabaha kadar radyo dinleyerek yazı yazıyor, ben de yatak odasında televizyon seyrediyordum.

Ocak ayını huzurlu bir uyum içinde geçirdik. Birbirimizi mutlu ettik. Birbirimizi güldürdük.

Ayın sonuna doğru *Bukowski*'nin şiir okuması yapmak için Chicago'ya gitmesi gerekti. İşsiz olmama rağmen kendimi yeni evimi döşeyerek, Georgia'yı ziyaret ederek ya da yapılması gereken işleri yaparak oyaladım.

Georgia beni haftada en az bir kez arayıp onu bir yere götürmemi istiyordu –genellikle işsizlik bürosuna ya da "bir şey" almak için bir arkadaşına. Haftada iki yüz dolar sosyal yardım alıyor, paranın çoğu uyuşturucuya gidiyordu. Birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Bill sürekli bir işte çalışıyor, kirasının ve faturalarının zamanında ödenmesini sağlıyordu. Ayrıca kızlarına da iyi bakıyordu.

Georgia şanslıydı Bill gibi birine sahip olduğu için, ama ya bunun farkında değildi ya da belli etmiyordu. Bill iyi bir adamdı –hoş, iyi kalpli ve yakışıklı– ve Georgia'ya tapıyordu. Bill bir muammaydı benim için, Georgia'da ne bulduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Benzersiz bir

kişiliği olduğu doğruydu, fakat kişiliğiyle birlikte gelen bütün o bagaja nasıl katlanıyordu? Aralarında ne var idiyse, kesinlikle yürüyordu. Birliktelikleri birkaç yıl sürecekti.

Georgia'nın evinin önüne park ettiğimde başını kapıdan dışarı çıkarıp, "Bir dakikaya daha ihtiyacım var," diye seslendi.

On dakika sona gelirse kendimi şanslı addedecektim. Bir sigara yakıp radyoyu açtım, kanal düğmesini ileri geri oynatmaya başladım ve Jethro Tull'ın "Bungle in the Jungle" parçasına denk geldim. Sigara içip direksiyonun üzerinde ritim tutarak parçaya eşlik ettim. Parça bittikten sonra sigarayı söndürüp yenisini yaktım. Kot cebimden bir hap çıkardım – belki ihtiyaç duyarım diye almıştım yanıma. Şimdi gerçekten ihtiyacım vardı. Ağzıma atıp susuz yuttum. Düğmeyi bir süre ileri geri oynattıktan sonra bu kez de Eagels'ın "One of these Nights" parçasına denk geldim. Ortasından yakalamıştım, ama en sevdiğim parçalardan biriydi. Şarkı söyler, sigara içer ve direksiyonun üzerinde ritim tutarken bir yandan da dikiz aynasına bakarak rimel sürüyordum. Şarkı bitince yine arayış içine girdim ve Patti LaBelle'in "Lady Marmalade" parçasına denk geldim. Eşlik etmeye hazırlandım, Fransızca bölümler dahil, fakat o esnada Georgia gelip arabaya bindi.

"Hele şükür," dedim, "neden bu kadar sürdü?"

Ona ilk olarak dikkatlice baktım. İyi görünmüyordu. Titriyordu. Burnu akıyordu.

"Grip mi oldun? Hastaysan bir doktora gidelim," dedim. "işsizlik bürosuna yarın gidebiliriz."

"Bugün gitmem gerek yoksa bu ayki çekimi alamayacağım," dedi. "Hadi, gazla."

Georgia tek kelime etmedi Hollywood Bulvarı'nda yol alırken. Elinde bir kitap tutuyordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordum, sessizliği bozarak.

"*Even Cowgirls Get the Blues*."

"Güzel mi?" diye sordum.

“Evet, şahane –arabayı sürmekle yetinir misin lütfen. Sohbetine doyum olmaz ama konuşmak gelmiyor içimden, tamam mı?”

Tipik Georgia. Ona iyilik etmek için zahmete girmenize rağmen varlığıyla sizi onurlandırıyormuş gibi davranır. Geyik muhabbetini bırakıp bu işi mümkün olduğunca çabuk halletmeye karar verdim.

İşsizlik bürosuna vardığımızda bir arabanın yanına çift park edip Georgia’nın arabadan inmesini bekledim.

“Sen içeri gelmeyecek misin?” diye sordu.

“Yapmam gereken birkaç iş var. Sen çıkıncaya kadar ben dönmüş olurum.”

“İçeri gelip numaramı öğrensen iyi olur,” dedi. “Belki sıram hemen gelir.”

“Duyulmuş şey değil.”

“Senin gelip beni almanı beklemek istemiyorum,” dedi. “Bir an önce eve gidip yatmak istiyorum.”

“Doktorla randevum var, park yeri de yok zaten. Yanında okuyacak bir kitabın var. Hemen döneceğim, sıkma canını.”

Santa Monica Bulvarı’ndaki doktoru denemek istiyordum, Sunset yakınında. Adam bir klinik işletiyordu ve benim bir reçeteye ihtiyacım vardı. İşi bıraktıktan sonra iki kilo almıştım, her ihtimale karşı bir reçete bulundurmak istiyordum. Sigorta poliçesi gibiydi. Georgia’da sürüyle hap olduğunu biliyordum, fakat onun satın aldığı berbat şeyleri kullanmak istemiyordum. Midemi bulandırıyor, sinirlerimi geriyordu.

“Benimle içeri gelsen iyi olacak, Pam,” dedi Georgia. “Sana yaptığım bütün iyiliklerden sonra.”

Oysa tersi doğruydu; sürekli kızlarına bakıyor, şoförlüğünü yapıyor, borç para veriyor, yemek ve içki ısmarlıyordum.

“Ne tür iyiliklerden söz ediyorsun?” diye sordum.

“Dün gece zulamın yarısını kafasını iyi etmesi için Larry’ye verdim,” dedi. “Şimdi ben krizdeyim.”

“Ve bu bana yaptığın bir iyilik, öyle mi?”

Ağabeyimin eroin kullandığını ilk kez öğrendiğimi belli etmedim. Onun da kullandığından emindim artık.

“Bana parasını senin vereceğini söyledi,” dedi Georgia. “Bana yirmi dolar borçlusun.”

Larry ile Georgia’nın yakın olduklarını biliyordum, ama bu kadar sıkı fıkı olduklarını bilmiyordum.

Georgia’dan kopmanın zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştım. Yeni dairemde yeni sevgilim ve yeni özgürlüğümle yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. Georgia ve Larry ile bağlarımı koparmaya hazırdım.

“Seni içeride bekleyecek zamanım yok, Georgia,” dedim. “Korkarım ki eve otobüsle dönmen gerekecek.”

“Otobüs mü?!” diye bağırdı, “tecavüz!” diye bağıran bir kadın gibi.

Georgia korkunç şımarıktı; hiçbir iş yapmıyor, hiçbir şekilde mücadele etmek zorunda kalmıyordu. Bir şekilde insanların ona bakmalarını, şımartmalarını ve şoförlüğünü yapmalarını sağlamayı başarıyordu. Onu bu noktaya getiren derin psikolojik meseleleri hesaba katarak daha anlayışlı olmam gerekirdi belki, fakat benim sorunlarım bana yetiyordu ve ondan bezmeye başlamıştım. Bütün bağımlıların gittiği yolda ilerliyordu – tamamen bencil ve çıkarcı.

“Paramı istiyorum,” dedi, arabanın kapısını açarak.

“Larry’den al!” dedim

Arabadan inip kapıyı çarptı. Ben uzaklaşırken arabayı tekmelemeye yeltendi. Dikiz aynasına baktığımda apartman topuklu ayakkabısının Hollywood Bulvarı’nın ortasına uçtuğunu gördüm. Ayakkabısını almak için arabaların arasından topallayarak kendini caddenin ortasına attı. Acıklı bir sahneydi, fakat gülmeden edemedim.

Son altmış dolarımı haplara verdim –elli dolar doktorun vize ücretine gitti, on dolara da reçeteyi yaptırdım. Reçetede şu üç korkunç sözcük yer alıyordu: Tek Kereye Mahsustur.

Dexedrine yazdırmıştım. 1971 yılında yayınlanan bir kararnameyle bu tür ilaçlar II. Tarife kapsamına alınmıştı, bu yüzden ulaşmak zorlaşmıştı, fakat imkânsız değildi. Doktorlar çok gerekmedikçe reçete yazmaya çekiniyorlardı. Fakat vizite ücreti karşılığında reçete yazan ilkesiz doktorlar bulmak mümkündü hâlâ –ve biz hepsini tanıyorduk. Bilgisayarlar yoktu o zaman, bu yüzden eczane değiştirdiğin sürece yakalanmadan birkaç reçete birden yaptırabiliyordun. Reçeteyi yaptırıp Georgia'yı zamanında almayı başardım.

İki gün sonra *Bukowski* döndüğünde ikimiz de birbirimizi görmekten mutluluk duyduk. Hemen yatağa girmek istedi.

"Chicago nasıldı?"

"Cehennem gibi," dedi. "Soğuk ve karlı."

"Ben cehennemin sıcak ve kızgın olduğunu sanırdım."

"Ben de," dedi, "Ocak ayında Chicago'ya gidinceye kadar."

Saat üçe geliyordu, günışığının kaybolmasına iki saat kalmıştı. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmak istiyordum. Fakat *Bukowski*'nin yolculuğun ardından böyle bir şeyi duymak bile istemeyeceğini biliyordum. Kendimi acındırırsam belki kabul eder diye düşündüm. Dudak büküp somurttum.

"Neyin var?" dedi, çizgili koltuğuna çökerek.

"Karnım aç," dedim, kucağına oturarak. "Gidip bir şeyler yiyelim."

"Omlet yap kendine," dedi.

"Gittiğinden beri yumurta yiyorum," dedim.

Ayağa fırladım ve odada dans edip sıçramaya, kollarımı geri zekâlı gibi çırpmaya başladım. Birkaç kez kendi etrafımda döndükten sonra, "Hank, açlıktan ölen Funky Tavuk, bak."

Uyduruk sözcüklerle şarkı söyleyerek çılgın gibi dans etmeye başladım: "Aç, aç, funky funky, bir ta-vu-ğum ben."

"Çatlağın tekisin, Kızıl."

“Hadi, yemeğe çıkalım, lütfen,” diye mırladım, tekrar kucağına yerleşerek.

“Peki,” dedi. “Şu caddenin sonundaki yere gidelim.”

“Neresi?”

“Pioneer Tavuk.”

“Hayır! Hayır! Hayır!” dedim. “Ben şeye gitmek istiyorum…”

Ağzımdan Musso’s sözcüğü çıkmadan *Bukowski*’nin başı göğsüne düştü ve horlamaya başladı. Uyuya kaldı çizgili tahtında. Uyumasına izin vermeye karar verdim. Üzerine bir battaniye örttüm, sonra mutfağa gidip kendime omlet yaptım.

İki saat sonra koltuğunda uyandı. Ben yatakta haberleri izliyordum. İçeri girip yanıma uzandı. Kısa fakat tatlı bir sevişmeden sonra kollarını belime dolayıp uyudu yine.

Ertesi sabah sigara paketimi bulmayı umarak yatağın altına uzandım. Elime bir tomar kâğıt geldi. Üzerinden birkaç sayfa çektim. İnce paket kâğıdına yapılmış suluboya resimlerle karşılaştım. Basit, renkli resimleri çok hoş buldum ve kimin yaptığını merak ettim. İlk bakışta kızının yapmış olabileceğini düşündüm.

O anda *Bukowski* girdi yatak odasına, bir elinde bira öteki elinde üzerine tuz ekilmiş bir haşlanmış yumurta.

“N’apıyosun?” diye sordu.

“Bak ne buldum yatağının altında.”

“Kötü onlar,” dedi, yumurtadan bir ısırık alarak.

“Sen mi yaptın bunları?”

Bukowski başını salladı, sonra omuz silkti.

“Seni hiç resim yaparken görmedim.”

“Sen varken resim mi yapılır?”

Resimlere bayılmıştım. Tuhaf ve çocuksuydular. Birinde maskeyi andıran büyük mavi bir yüz vardı; birinde yanında bir melek uçan anahatları siyah bir adam. Bir başkasında yeşil bir yüz vardı ve anahatları kırmızıydı. Resimleri yatağın üzerine yaydım, sonra yatağın altına uzanıp bir deste daha aldım.

"Bırak orada dursunlar," dedi *Bukowski*.

"Resimlerini yatağın altında tutamazsın."

"Berbatlar. Oraya aitler."

"Onları istemiyor musun?"

"İstediğim söylenemez."

"Öyleyse," dedim, "benim olsunlar."

Resimleri başımın üzerine istifleyip yataktan kalktığım gibi çıplak ayaklarımla kapıya yürüdüm.

Bukowski yumurtanın son lokmasını ağzına atıp biradan bir fırt aldı. Kapıya gidişimi seyretti ve bir kahkaha attı. Dalga geçtiğimi sanıyordu herhalde. Kapıyı açtığımda dalga geçmediğimi idrak etti.

"Geri dön," diye bağırdı kahkahalarının arasında.

"Yakala beni," dedim, kapıdan dışarı koşup daireme çıkarak.

Ardıma dönüp baktığımda balkonda durmuş gülmeye devam ediyordu. Yağmur yağıyordu, kapıma doğru yürürken kayıp yere kapaklandım. Yüksek bir kıkırtı duydum. *Bukowski* pek gülünç bulmuştu bunu. Resimlerini iade etmedim, o da hiçbir zaman geri istemedi.

XII

Benimle birlikte olmaktan,

insanların bizi birlikte görmesinden

büyük haz duyuyordu.

Bukowski seyahat etmekten, Los Angeles dışında bir yerde olmaktan nefret ederdi. Chicago'dan döndükten sonra bir rutin edindik. Gün genellikle *Bukowski*'nin akşamdan kalmalığıyla başlıyordu.

Sabahları ilk yaptığı iş kusmaktı. On dakika kadar kustuktan sonra mutfağa gider, bir bira içer ve birayı midesinde tutmaya çalışırdı. Genellikle başarısız olur, banyoya dönüp tekrar kusardı. Sonra mutfağa gidip bir bira daha içerdi. Şanslıysa midesinde kalırdı ve gün başlardı.

Dairesi pislik içinde olsa da, kişisel hijyeni oldukça iyiydi. Sabahları genellikle sıcak bir duş yapıp yatağa dönerdi. Bazen sevişirdik. Bazen yatakta birbirimize sokulup sohbet ederdik.

Bukowski olağanüstü bir hikâye anlatıcısıydı ve her zaman anlatacak bir şeyleri olurdu. Kendini nadiren yineler, size daha önce bir şey anlatmışsa bunu genellikle hatırlardı. Kocası ölen ve cesedi yakılan kadının hikâyesini anlatıp beni eğlendirirdi. Kadın boynuna içinde kocasının külleri bulunan bir madalyon takıyordu. Her yemekte madalyonu açıyor ve bir tutam kül alıp yemeğine ekiyordu, tuz eker gibi. Bu kadın için adamla birlikte olmanın bir yoluydu. *Bukowski* bana bu hikâyedeki kadının kim olduğunu söylemedi, fakat yıllar sonra Louisiana'daki Loujon Press'in kurucularından Çingene Lou Webb olduğunu öğrenecektim. Lou ve kocası Jon, *Bukowski*'nin harikulade bezenmiş iki süslü şiir kitabını yayınladılar: *Elleriyle Yakalar Yüreğimi* ve Ölüeldeki Haç. O kitaplar *Bukowski*'nin kariyerinin önemli dönemeçlerinden biridir. Webb'lerle tanışmadan önce genellikle bilinmeyen, küçük dergilerde yayınlanmıştı. Bu iki kitap *Bukowski*'nin işleri için iyi bir vitrin oluşturarak daha çok ilgi görmesini sağladı, meşru bir yazar olarak saygınlığını artırdı.

Hayatını fahişelik yaparak kazanan çok güzel bir genç kadına dair bir hikâye de anlatmıştı. Kadın *Bukowski*'nin sıklıkla gittiği barlardan birinin müdavimiydi. Çarpıcı bir güzelliğe sahip olmasına rağmen çok mutsuzdu. Bir gün barda *Bukowski*'nin yanına oturdu. Bir içki söyledikten sonra bir jilet çıkardı. Yüzünü doğramaya başlayarak bardaki müşterileri dehşete sürükledi. *Bukowski* birkaç gün sonra kadının intihar ettiğini öğrenmişti. "Kasabanın En Güzel Kızı" öyküsünü bunun üzerine kurduğu kuşku

götürmez. Bunun gerçek bir hikâye olduğunu varsaydım, çünkü etkilendiği açıktı.

Bazı konuları tekrar tekrar açardı. Jane bunlardan biriydi. En çok tekrarladığı konu Jane idi; ilk aşkı ve *Barfly* senaryosunun esin kaynağı. Jane kendini içerek öldürmüştü. Bana tekrar tekrar Jane'i hayatının sonuna doğru terk ettiği için kendini ne kadar suçlu hissettiğini anlatırdı. Jane'i ölümüne sevmişti ve birlikteliklerine dair muhteşem anıları vardı. Fakat o şekilde ölmesinden ötürü kendini bağışlayamıyordu. Jane onu "Charles *Bukowski*" olmadan önce sevmişti ve kalbinde her zaman özel bir yeri olacaktı.

Barbara Frye'dan boşanması da tekrarladığı konulardan biriydi. Onu "manevi eziyet" gerekçesiyle boşamış olmasına inanamıyordu. Onu boşamış olmasını umursamıyordu. Boşanma gerekçesiydi canını sıkan. Boşanma belgesi şifonyerin çekmecesindeydi ve bazen çekmeceden çıkarır, evraka bakıp başını hayretle sallardı.

"Şu belgeye bak," derdi, boşanma belgesini elime tutuşturarak. "Beni tanıyorsun, yumuşak bir adamım. Beni nasıl böyle bir şeyle itham eder?" Bu gerçekten canını sıkardı.

Tekrarladığı bir diğer konu da babasıydı. Annesinden konuşmayı reddetse de, babası onun için bir türlü çözümleyemediği büyük bir zihinsel ıstırap kaynağıydı. Bana babasının çocukluğundan yeniyetmeliğine kadar ona uyguladığı mantık dışı fiziksel ve zihinsel tacizden söz ederdi. Herkesin dediğine göre babası kötü ruhlu, sadist, sefil bir adamdı. Ve, ironiktir ama, *Bukowski*'nin olağanüstü yeteneğinin ardındaki itici güçtü; her ne kadar *Bukowski*'nin mutlu bir çocukluk için ününden seve seve feragat edeceğini düşünsem de.

Annesini sorduğumda kederli bir iç çekişten sonra, "Onun hakkında söyleyecek bir şeyim yok," derdi. Benim hissiyatım annesinin onu sevdiği ve beslediği yönündeydi. Yabancı bir ülkede canavar gibi bir kocayla tek başınaydı ve Henry tek çocuğuydu. *Bukowski* onun için dünyanın merkeziydi muhtemelen. Önce babasından, daha sonra ayrıksı görünümünden ötürü sığ ve önyargılı toplumdan gördüğü duygusal ve fiziksel tacize rağmen, *Bukowski* egosunu sağlıklı tutmayı başarabilmişti. Gençliğinde birinin ona olumlu destek verdiği ve onur duygusu aşıladığını

hissediyordum. Bu kişinin annesi olduğuna inanıyorum. Onun hakkında edinebildiğim kısıtlı bilgiye göre, uysal ve rafine bir kadınmış. *Bukowski*’ye klasik müzik sevgisini aşılayan da annesiydi muhtemelen. Kötü ruhlu babası onu acımasızca döverken nefsini korumak için kocasının tarafını tuttuğu ve babasına engel olmaya çalışmadığı için annesini affedemiyordu. Onu önemsiz saymaya çalışıyordu, fakat ihanetinden ötürü içinde taşımaya devam ettiği acı ve hayal kırıklığı belirgindi.

Kızı Marina’dan sevgi ve gururla söz ederdi. Bana sıklıkla ne kadar zeki, güzel ve şahane bir çocuk olduğunu söylerdi. Marina’yı ne sıklıkta gördüğünü bilmiyorum, fakat benim izlenimim birkaç haftada bir görüştükleri şeklindeydi. Bazen, bu ziyaretlerden birinden döndüğünde, Marina’yı olağanüstü bulduğunu söylerdi. Marina hiçbir zaman *Bukowski*’nin dairesine gelmezdi, ben ordayken gelmedi en azından, bu yüzden onu tanıma mutluluğuna erişemedim. *Bukowski*, Marina’nın annesi Frances’den pek söz etmemekle birlikte, ettiğinde yumuşak, saygılı bir ton kullanırdı. İkisine de sevgi ve saygı duyduğuna kuşku yoktu.

Bukowski kızım Stacey’yi tanıdı ama. İçten davranırdı ona karşı, fazla arkadaşça olmasa da. Bazen annesiyle oynaşmaya çalışırken ufaklığın ortalıkta olması sabrını taşırırdı. Bazen bana sinir bozucu bir çocukla baş etmeye çalışan W.C. Fields’i anımsatırdı: “Hey, ufaklık, çok şirinsin, ama yolumu tıkıyorsun.” Fakat genellikle çok iyiydi Stacey’ye karşı. Stacey ile gurur duyuyor, her ne kadar bunu bazen tuhaf biçimlerde göstersem de, onu bütün benliğimle seviyordum.

Yataktan kalktıktan sonra *Bukowski* genellikle iki haşlanmış yumurta ve iki biradan oluşan kahvaltısını yapardı. Bazen Hollywood Bulvarı’nın köşesinde Philly peynir ve biftekli sandviç yemeye giderdik. *Bukowski* o yağlı sandviçlerin akşamdan kalmalığına iyi geldiğini düşünürdü.

Bukowski nadiren öğün atlardı –alkolizmine rağmen bu kadar faal olabilmesinin nedenlerinden biri buydu bence. Ben yemek pişirmekten haz etmezdim, *Bukowski* de öyle. Akşam yemeği için genellikle dışarıdan bir şeyler alır, sandviç yapar ya da restorana giderdik. Benim favori restoranım Hollywood Bulvarı’ndaki Musso&Frank idi. Onu oraya ilk götüren bendim yanılmıyorsam. Daha sonra yemeyi ve içmeyi en çok sevdiği yerlerden biri olacaktı.

Bir ikindi Hollywood Bulvarı'nda yapmamız gereken bazı işleri hallediyorduk (eczaneye gidiyorduk muhtemelen, sıklıkla yaptığımız gibi). Musso&Frank Grilll'de öğle yemeği yemeyi önerdim, bulunduğumuz yerden az ilerideydi. Eski erkek arkadaşım Bob, senaryo yazarı, beni sık sık oraya götürürdü. Yazarlar derneği hemen Cherokee Bulvarı'nın köşesinde olduğu için yazarların sıklıkla gittikleri bir yerdi Musso&Frank. Biraz havalı bir yer olduğu için *Bukowski*'nin rahatsızlık duyabileceğinden korkmuştum. Kendinin fazlasıyla farkında bir adamdı ve umumi yerlere gitmekten nefret ederdi, özellikle belli bir nezaket ve protokol standardı aranıyorsa. Nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Restorana girdik ve bize hemen bir masa verdiler. Girişin solundaki bir sıra locanın son masasına oturduk. *Bukowski* etrafına bakındı. Beyaz frak gömlekli, siyah pantolonlu ve papyonlu garsonlarıyla üst sınıfa hitap etmesine rağmen, bol miktarda koyu ahşabı ve rahat, kırmızı deri kaplama localarıyla eski tarz bir centilmenler kulübünü çağrıştıran sıcak bir havası vardı restoranın. Tepkisini bekledim, olumsuz bir şey söyleyeceğini sanıyordum. Fakat mekânı gerçekten sevmiş olduğunu fark edip şaşırdım.

Ona restoranın tarihini ve pek çok yazarın gözde mekânı olduğunu anlattım. Bu çok hoşuna gitti –beklemediğim bir başka tepki. Sonra garson siparişi almaya geldiğinde Kum Grida'sı söyleyerek beni uçurdu. Kum Grida'sı! Ben ilk kez duyuyordum. Asillerin ısmarlayacakları tarz bir balığı çağrıştırıyordu. Daha önce tanık olmadığım ve ilişkimizin o safhasına dek hayal bile etmediğim bir kültürlülük sergiliyordu. Ondan beklenmeyecek kadar rahattı. Mutlu olmuştum.

Yemekle birlikte iki şişe şarap içtik. Ona o restoranı hep New York'taki Alfgonquin Kulübü'nün batı yakası versiyonu olarak hayal ettiğimi söyledim. "Kısır Döngü'nün üyeleriydik. Ben Dorothy Parker'dım, o Raymond Chandler ya da Hemingway. "Charles *Bukowski*'ye ne dersin?" diye önerdi.

O gün bütün o işleri (yiyecek bir şeyler satın almak, reçete yaptırmak ya da giysilerini ve çarşaflarını Çin çamaşırhanesine götürmek) yapmak zorunda olmasaydık evde kalıp içecektik. İkimiz de hayli asosyaldik ve dış dünyayı fazla umursamıyorduk. Birlikte yalnız olmaktan hoşnuttuk. Bazen bir bara giderdik, Frolic Room gibi, içki içip bilardo oynardık (ben ondan

çok daha iyiyiydim). Ya da atlar koşuyorsa Hollywood Park veya Santa Anita hipodromuna giderdik ve ben mutlaka kaybolurdum.

Bukowski’nin yapmayı sevdiği şeylerden biri de boks maçlarına gitmekti. Ben delisi değildim, fakat 1960’ta o zamanlar Cassius Clay olarak bilinen karizmatik Muhammed Ali ringe çıktığında ilgim artmıştı. Bayılırdım Muhammed Ali’nin maçlarını seyretmeye. Ring dışında da büyük şovmendi.

Bukowski beni Büyük Olimpik Spor Salonu’na ilk götürdüğünde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Doğu yakasında yere talaş serpilmiş küçük bir jimnastik salonuna gideceğimizi sanmıştım. Onun yerine kent merkezine gittik ve bana bir Yunan tapınağı gibi görünen devasa bir yapının önüne park ettik. *Bukowski* salona 1932 Yaz Olimpiyatları için inşa edilmiş olmasından ötürü Büyük Olimpik dendiğini anlattı.

Salona girdiğimizde binlerce gözün üzerimde olduğunu hissettim. Adamlar ıslıkladılar, haykırdılar, çığırdılar, tepindiler, alkışladılar, koltuklarını yumrukladılar. Önce anlamadım ne olduğunu. Warren Beatty ya da Faye Dunaway gibi bir ünlüyü görme beklentisiyle dönüp arkama bakıyordum.

Adamların gösteriyi benim için sergilediklerini anladığımda yüzüm saçımla uyumlu hoş bir kırmızı renk aldı. O koltuklardan birinin altına sürünmek geldi içimden. Giysilerimin özellikle kışkırtıcı olduğunu düşünmüyordum –her zamanki kot, topuklu ayakkabı, bluz ve ceket kombinasyonu. *Bukowski* bu çılgınlığın tadını çıkarıyor gibiydi, kollarını orkestra yönetir gibi kaldırarak adamları teşvik etti. Sırıtmaktan gözleri kırışıp kapanmıştı. Daha sonra kolunda çekici bir kadınla umuma açık yerlerde görülmekten hoşlandığını fark edecektim –egosunu besliyor, kendine dair büyük âşık imajını pekiştiriyordu. Ben hiçbir zaman kendimi çarpıcı güzellikte bir kadın olarak görmedim, ama o gün öyle hissetmiştim.

Dövüşe gelince, ilk kez bir boks müsabakası seyredecektim. Şiddetin hiçbir türünden haz etmem ve hedefi bulan her yumruk beni hasta eder. Gözlerimi kapattım, fakat boksörlerin indirdikleri yumrukların sesini duyabiliyordum. *Bukowski*’nin boksu neden sevdiğini anladım. Güçlü olanın ayakta kaldığı en saf formdu. Roma gladyatörlerinin yirminci yüzyıl versiyonuydu, tek fark (genellikle) kimsenin ölmemesiydi.

Daha sonra boks sporunu çok gerçek ve dolaysız olduğu için sevdiğini söyleyecekti. Ringe iki adam çıkarıyordun ve gong çalana dek ne olacağını bilmiyordun. Her hamleyle, her sağ ya da sol yumrukla, oyun değişiyordu. Dikkat kesilmek zorundaydın. Rakibini izlemek zorundaydın. Zihninin sürüklenmesine izin veremezdin. Anın içinde olmak zorundaydın. Boks Zen'in bir biçimiydi *Bukowski* için, anın içinde olma egzersizi.

Sanıyorum sporun ilkel yanını da seviyordu. Ringe fırlatılıyordun ve hayatta kalmak zorundaydın –dans ederek, iplere yaslanarak, yumruk sallayarak, ama kendini yerde sayılırken buluncaya dek asla pes etmeden. *Bukowski* hayatı da böyle yaşadı. Hayat da bir mücadeleydi, belirsizlik ve acı ve cefa doluydu, ve şanslıysan birkaç coşkulu an yakalıyordun, her şeyi değer kılan mükemmel sağlar ya da sollar.

Kanlı bir müsabakaydı, fakat adildi –her boksör diğerine nesi varsa veriyordu. Raunt aralarında boksörlerin yüzlerini inceliyordum. İkisi de dalgın görünüyordu, oraya nasıl geldiklerini merak eder gibi. Yüzleri ve şortları kan içinde.

Bukowski'ye dönüp, "Raunt aralarında bu zavallı adamların yüzlerine bakmak beni şiddetin kendisinden daha fazla rahatsız ediyor. O kadar yitik ve acınası görünüyorlar ki," dedim.

Elimi sıktı. "Seksi ve duyarlı… Bir kadında en nefret ettiğim kombinasyon."

O gece salonu yine adamların tezahüratı eşliğinde terk ettik –sokak ve bar kavgalarından paylarına düşeni fazlasıyla almış işçi sınıfına mensup tiplerdi çoğu. *Bukowski* beni kolumdan tuttu çıkarken. Kalabalığa gülümsedi, el salladı, baş salladı. Benimle birlikte olmaktan ve görünmekten o kadar hoşnuttu ki. Başka erkeklerin beni takdir etmesini kıskanmamasına sevindim. Gerçekleşmekte olan bir fanteziymiş gibi ilginin tadını çıkarmaya karar verdim –küçük Cupcakes ona tapan binlerce erkek tarafından kuşatılmış.

"Hey, şu raunt aralarında tabela gezdiren kız olarak iş bulabilirim belki," dedim.

"Evet, bulabilirsin belki, Kızıl."

XIII

Bukowski ayık olduğunda

(altı biradan az anlamında)

fevkalade görgülüydü.

“Beni rahatsız etme artık, göt,” diye bağırdı *Bukowski* ahizeye, sonra yerine çarptı.

Dişi hayranlarına verdiği tepkiden farklı olarak erkek hayranlarına verdiği tepki genellikle böyleydi. Yazılarını ne kadar överlerse, onlardan o kadar nefret ederdi sanki.

Ona o kadar kaba olmamasını söylediğimde –adamların tek suçu kitaplarını sevmeleriydi nihayetinde– şöyle derdi: “Kaybedenler bunlar. Kendilerini yazar ya da şair zannediyorlar ve benden yayınlanmalarına yardım etmemi bekliyorlar. Göt herifler!”

Bu yüzden *Bukowski*’ye kardeşim Larry’nin ziyaretimize gelmesinde bir sakınca olup olmadığını sorma cesaretini bulmam hiç kolay olmadı. Larry büyük hayranıydı, *Bukowski*’nin Noel Gecesi yaptıkları konuşmada öğrendiği gibi.

“Yapma, bebeğim, şart mı gelmesi?” diye inledi.

“Uzun kalmayacak, Hank,” dedim, doğru çıkmasını umarak.

“Bana borçlanıyorsun,” dedi, kıçımı elleyerek.

Kollumu omzuna atıp, “Pişman olmayacaksın. Daha sonra senin için özel bir şey planlıyorum,” dedim. Sonra pazarlığı bağlamak için onu öptüm.

Larry’yi arayıp gelebileceğini söylediğimde, “Bir altılık paket alabilir misin?” diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu hattın öbür ucunda.

“Ne var?” diye sordum.

“Meteliğim yok,” dedi Larry.

Her zaman meteliksizdi zaten, sürekli annemden ve arkadaşlarından borç alıyordu. Ben ona para verecek kadar aptal değildim –savuşturmak kolay olmuyordu ama, özellikle işsizlik maaşımı yeni aldığımı öğrendiğinde.

Benim de maddi durumum iyi değildi, fakat Tanrı aşkına, o benden dört yaş daha büyüktü –asıl o bana yardım etmeliydi.

Israr etmektense konuyu kapatmaya karar verdim. Larry'nin tarzı buydu – her şeyin hakkı olduğunu hissediyordu. Biz zavallı hödüklerin aksine onun partiye gelirken bir şey getirmesi gerekmiyordu. O müstesnaydı.

Birkaç yıl önce Larry'den Şükran Günü yemeğine gelirken tatlı getirmesini istemiştik. Yemek bittikten sonra ona dönmüştüm.

"Ee, Larry, tatlı olarak ne aldın?"

Hiç sektirmeden elini cebine atmış, bir paket Dentyne çıkarmış ve, "çiklet isteyen?" demişti.

Larry hazırcevaplığıyla insanı yatıştırırdı böyle. Bu yeteneği sayesinde hayatta kalabiliyordu. Fakat nüktedanlığı yeterli olmuyordu o günlerde. Onunla zaman geçirmek istemiyor, ama aynı zamanda onu ittiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Artık ayaklarının üzerinde durmasını, hayatını başkalarını sömürmeden sürdürmesini arzuluyordum. Ben kendi yükümlüklerimle baş edemezken onunla da uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum.

Larry'ye karşı karışık duygular beslediğim söylenebilir, terazide genellikle olumsuz kefe ağır basıyordu ama. Büyüme çağında iken iki kız kardeşine de zorbalık yapmıştı, özellikle bana. Annemizle babamız boşandıktan sonra öfkesini sık sık beni yumruk yağmuruna tutarak çıkarırdı.

Bir yanımla umutsuz vaka olduğunu düşünüyor, fakat bir yanımla hayatıyla bir şeyler yapacağını umuyordum. *Bukowski*'nin Larry'ye yol gösterebileceğini düşünüyordum. Larry bekleneni veremeyen insan tipine – müthiş zeki, fakat amaçsız ve tembel – tipik bir örnekti. Bir baba figürüne ihtiyaç duyuyordu aslında.

Ziyaretimize geldiği akşam sekizde bizde olması gerekiyordu. Kapı yedide çaldı, tam *Bukowski* ile en sevdiğimiz Pioneer Tavuk ziyafetine girişmek üzereyken. Kızarmış taşlığın hastasıydım ve *Bukowski*'ye bana sadece taşlık almasını söylemiştim. Diyet hapı aldığımda kendimi yemek yemeye zorlamam gerekiyordu, o da günde bir öğündü zaten. Bu yüzden

çöpe gitmesin diye kendine birkaç parça tavuk, sandviç ekmeği, kızarmış patates ve salata, bana ise sadece bayıldığım taşlıktan almıştı.

“Kim o?” diye seslendim, jaluziden dışarı bakmadan önce.

“Ahlâk zabıtası –aç.”

Kapıyı açtığımda Larry’nin birkaç bira içmiş olduğunu fark ettim –speed de almış olabilirdi. Jack Webb taklidini sürdürdü.

“Ben kenti temsil ediyorum. Burada çalışıyorum. Rozetim var. Komşular bu daireye nahoş insanların girip çıkmasından şikâyetçiler. Hippiler, marjinal keşler, pembe-komünistler, falan. Muhalif tipler anlayacağınız, bayan.”

“Larry, sana sekiz dedim. Saat henüz yedi.”

Kapıdan içeri girdi ve, “bu akşam saatlerin bir saat geri alındığını sanıyordum,” dedi.

“Şubat ayındayız,” dedim.

“Gidip sonbaharda mı geleyim?” diye sordu.

“Evet!” dememek için zor tuttum kendimi.

Onu *Bukowski*’nin oturmakta olduğu çizgili koltuğun karşısındaki kanepeye yönlendirdim. Larry *Bukowski*’yi başıyla selamladı, fakat reverans gibiydi daha çok.

“Seni görmek güzel, moruk,” dedi Larry, kanepeye oturarak.

Bukowski ile Noel Gecesi annemde tanıştıktan sonra Larry bana kendini *Bukowski* ile ne kadar özleştirdiğinden söz etmişti. UCLA’in gazetecilik bölümünü bitirmiş olmasına ve yazmak istemesine rağmen benzerlik fizikseldi daha çok. Larry de *Bukowski* gibi görünümü çıban izleriyle daha da zedelenmiş çirkin bir erkekti.

Larry’nin aklından geçenleri duyar gibiydim: Bu çirkin orospu çocuğu başarabiliyorsa, ben haydi haydi başarırım.

Fakat çirkin olmak var, bir de bu yüzden kompleksli olmak var. Larry kesinlikle kompleksliydi. On altı yaşındayken annem ona burnunu

yaptırması ve cildini yeniletmesi için estetik cerrahtan randevu alacağını söylediğinde idrak etti çekici olmadığını. Fakat bununla da kalmıyordu. Annem turuncu rengin onu daha da iticini yaptığını söyleyerek saçını kahverengiye boyamaya başladı. Gel de kompleksli olma.

O anda, *Bukowski* ile Larry'ye bakarken, bunun tek taraflı bir yakınlık olduğunu görebiliyordum. *Bukowski* haz etmiyordu Larry'den –çözmüştü onu. *Bukowski* kendine acıyan ve sorunlarından başkalarını sorumlu tutan insanlardan haz etmezdi. Larry ağabeyim olduğu için *Bukowski* ona kaba davranmamaya gayret ediyordu.

Bukowski ayık olduğunda (altı biradan az anlamında), o akşam olduğu gibi, fevkalade görgülüydü. Sehpanın üzerinde duran ve ancak bir kişiye yetecek yiyeceklere –benim taşlıklarım hariç– baktı ve Larry'ye, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır, doğru işten geliyorum," dedi.

Bukowski eliyle yiyecekleri işaret ederek, "Yumul," dedi.

Larry'nin bana bakmasını umuyordum. Başımı sallayarak ona *Bukowski*'nin yemeğini yemesinin doğru olmadığını ima etmek istiyordum. Fakat Larry sehpanın üzerindeki yiyeceklerden alamadı gözlerini. Kıvırcık turuncu saçlarını yolmak geldi içimden.

"Sağ ol, moruk," dedi, sonra bir but alıp ısırdı.

Bukowski ayağa kalkıp mutfağa gitti. Buzdolabının kapısını açıp oturma odasına seslendi. "Bira ister misin?"

"Olur," dedi Larry, yağlı parmaklarını kâğıt peçeteye silerek.

"Dikkat et, Larry, iyi giysilerini lekeleme," dedim, frak gömleği ile kadife pantolonunu kast ederek.

"Anneme veririm yıkar," dedi.

Espri ya da ironi yapmaya çalışmıyordu. Yirmi yedi yaşında bir adamın annesinden çamaşırını yıkamasını istemesinde bir tuhaflık görmüyordu. Öğüt vermeyi sevmeme rağmen anneme Larry'yi şımartarak ona kötülük yaptığını defalarca söylemiştim, fakat annem biraz destekle hayatını yoluna

koyacağına inanıyordu. Ayrıca Larry söz konusu olduğunda hissettiği suçluluk o denli büyüktü ki çamaşırını yıkayarak, faturalarını ödeyerek, ona para vererek kefaret ödüyordu.

Larry'nin sabahları gazete dağıtıcılığı yaptığı ve annemin onun için çalar saati kurduğu zamanları hatırlıyorum. Larry çalar saatin zilini hiç umursamaz, annem onu kaldırmaya teşebbüs ettiğinde ona söverdi. Annem de yapılabilecek en iyi ikinci şeyi yapar, beni sabahın dördünde yatağımdan kaldırırdı. Birlikte gazeteleri yuvarlayıp lastik bant geçirdikten sonra çıkıp onları dağıtırdık.

O *Bukowski*'nin tavuğunu yiyip birasını içerken ne kadar cahil olduğunu düşündüm. Dünya onun etrafında dönüyordu. Sorumlulukları yoktu. Biz sadece onu kurtarmak için vardık.

Larry tıkınırken *Bukowski* ile oturup sigara ve bira içtik. Larry iki ısırık arasında satış elemanı olarak çalıştığı Aaron Brothers Sanat Mağazası'ndaki götlerden söz ediyordu. Hiç olmazsa o ara çalıştığı için Tanrı'ya içimden şükrettim.

Sanat malzemesi satmanın püf noktalarına dair konuşmalarından usanınca, "Hank resim yapıyor," dedim.

Larry şaşırdı. Çenesini bir yandan ötekine hareket ettirdi –beni her zaman tedirgin eden asabi bir speed alışkanlığı– ve, "Sana indirim yaptırmamı ister misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, istemem, bana iki yıl yetecek kadar boya ve kâğıdım var," dedi *Bukowski*.

Saate baktım. Yedi buçuktu henüz. Mideme kramplar girmeye başlamıştı. İçmeye devam edeceksem bir şeyler yemek zorundaydım ve Larry oturdukça içmeye devam edeceğimi biliyordum.

Taşlıklarıma bakmak için sehpaya gittim, fakat onları da yemişti. Larry sehpanın üzerinde yemek arandığımın farkına bile varmadı. Başkalarına karşı kutsanmış bir kayıtsızlık içindeydi her zaman.

Tıkınmayı bitirdiğinde kâğıt tabakları, plastik çatal bıçakları, yağlı peçeteleri ve kesekâğıtlarını topladım. Çöpü boşaltmak için mutfağa gittiğimde birkaç bira kaptım.

Oturma odasına döndüğümde Larry arkasına yaslanmıştı. Doyduğunu ifade eder biçimde iç geçirdikten sonra ayaklarını sehpaya uzatıp bir sigara yaktı. Ona birayı verdiğimde teşekkür bile etmedi.

Her şeye rağmen, derinde bir yerde seviyordum onu –bu sevgi zerreciğini bulmakta genellikle zorlansam da. Duygusal olarak tam bir darbelenmiş gelişme vakasıydı. Fakat müthiş zekiydi. Çok kitap okumuştu ve geniş bir yelpazeyi kapsayan pek çok konuda bilgi sahibiydi. Yeteneğine yazık ediyordu. *Bukowski*'nin onu sarsıp hayatında yeni bir amaç edinmeye sevk edecek bir şeyler söyleyeceğini umuyordum.

Bukowski bira kutusunun üzerinden bana baktı. Acı çektiğini biliyordum. Gerçekten özel bir şey yapmam gerekecekti bunu telafi etmek için.

Lary birkaç saniye uzun turuncu sakalını sıvazladı, doğru sözcükleri ararmış gibi. Sonra derin bir soluk aldı. Neyin gelmek üzere olduğunu biliyordum –şu "sen büyük yazarsın, ben de yazar olmak istiyorum ve sen bana yardım edebilirsin," teranesi.

Larry'ye ağzını açma fırsatı tanımadan makineli tüfek gibi konuşmaya başladım. "Georgia'yı gördün mü son zamanlarda? Hank Georgia'dan çok hoşlanıyor, öyle değil mi, Hank? Onu eğlendirici buluyor, ben bir süredir görmedim. N'apıyo acaba…"

"Kapa çeneni, Pam. Hank'le konuşmak istiyorum," dedi Larry.

Bukowski ona buz gibi bir bakış attı. "Hey –terbiyeni takın, moruk," dedi.

Larry şoke oldu. *Bukowski* lafını esirgemeyen, yeri geldiğinde sertleşebilen bir adamdı. İhtiyar kafa mı buluyordu? Larry emin olamadı, fakat durumu çözmeye çalıştığını görebiliyordum. Çark etmeye karar verdi.

"Pardon moi, Prenses Pamela," dedi Larry, istihzayla.

Cebinden bir Pall Mall çekip yaktı.

"Peki, hangi yazarları seversin, moruk," dedi Lary.

Bukowski iç çekti, sonra ayağa kalkıp mutfağa gitti. Kapıya geldiğinde dönüp Larry'ye baktı.

"Larry kardeş, bundan daha iyisini yapabilirsin, değil mi?"

“Ne demek istiyorsun, moruk?”

“Hepiniz bu boktan soruyu sorarsınız. Sevdiğim kitapları okuyarak yazmayı öğrenebileceğini mi sanıyorsun?”

Larry çenesini yandan yana oynatarak sakalını sıvazladı yine. Bir süre öyle kaldı, sonra *Bukowski*’ye bakıp, “bana biraz esin verebilir,” dedi.

“Esinlenmek için tek yapman gereken yumuşak kıçını sert bir iskemleye yerleştirip günde yedi-sekiz saat daktilonun başında oturmak.”

Larry güldü, fakat *Bukowski* şaka yapmıyordu. Larry sigarasını söndürüp yenisini yaktı. Bir sonraki sorusunu düşünüyordu. *Bukowski* bira almak için mutfağa gitti. Bize de birer tane getirdi.

“Fikirlerini nereden buluyorsun, moruk?” diye sordu Larry.

Bukowski seçimlerini tartar gibiydi –hiç yanıt verme, küçümseyici bir yanıt ver ya da dürüstçe yanıtla. Bana baktı. Gözlerinde benim için katlandığını görebiliyordum. Kendini frenlediği için ona minnettar olduğunu bilmesi için gülümsedim ona.

“Larry,” dedi *Bukowski*, “bildiğin şeyleri yaz –başına gelenleri örneğin.”

“Ama benim başıma hiçbir şey gelmiyor ki, moruk,” dedi Larry.

Gülme sırası *Bukowski*’deydi şimdi. Katıla katıla gülmeye başladı, karnı inip kalkıyordu, sonra gülme krizine girdi neredeyse.

Larry olanları anlamak için bana baktı. *Bukowski* uluyordu şimdi.

“Neye güldüğünü söylersen belki ben de gülerim, moruk,” dedi Larry.

Bukowski’nin kendini toparlamasını bekledi. Kahkahası giderek azalan uzun iç çekmelere döndü.

“Senin sorunun bu,” dedi *Bukowski*, “hiçbir şeyi fark etmiyorsun. Larry’yi düşünmekten etrafında olup bitenleri göremiyorsun.”

“Seni anlamıyorum, moruk,” dedi Larry.

“Elbette,” dedi *Bukowski*.

Bulaşmamak için elimden geleni yapıyordum. Saat sekize geliyordu – Larry’nin gelmesi gereken saat. Şimdi gitme zamanıydı ama.

Ayağa kalktım, kollarımı havaya kaldırıp kocaman esnedim.

“Acayip yorgunum. Hey, Lar, yarın sabah erken kalkıp Stacey’yi okula götürmem gerekiyor,” dedim. “Gitsen iyi olacak.”

“Daha yeni geldim,” dedi.

“Kusara bakmazsın, değil mi? Gerçekten bitiğim,” dedim ona.

“Çok kabasın, Pam,” dedi Larry, ayağa kalkarak. *Bukowski*’ye döndü ve “Sen de gitmemi istiyor musun?” diye sordu.

“Hatun ne isterse ben onu isterim,” dedi *Bukowski*.

Larry başını *Bukowski*’den çevirip bana baktı, sonra tekrar *Bukowski*’ye baktı. Giderken onu kapıya kadar geçirdim. Çıkarken, “var mı bir şey?” diye fısıldadı.

“Hayır, Larry –iyi geceler,” dedim ve kapıyı kapattım.

Larry gider gitmez arabaya atlayıp Pioneer Tavuk’a gazladık. Sekiz buçukta önümüzde yemeklerimizle Carlton Yolu’nda oturuyorduk yine, Larry’nin ziyareti hiç yaşanmamış gibi. Yatağa erken girdik ve *Bukowski* ona vaadimi hatırladı.

XIV

“Kancık”

Kendi kitaplarının nüshaları dışında *Bukowski*’nin kişisel kütüphanesi neredeyse yok gibiydi. Evinde hiçbir zaman başka yazarların metinlerine rastlamadım, gazete ya da yarış bülteni dışında bir şey okuduğuna da tanık olmadım. Kitapların çoğunu –şiir ve düz yazı– okumaya değer bulmadığı içindi sanıyorum. Bu yüzden milattan önceki ilk yüzyılda yaşamış tartışmalı Romalı şair Catullus’un bir şiir kitabını bulduğumda ilgimi çekti.

Bukowski’ye kitabı sorduğumda Carl Sesar’ın çevirisini çok beğendiğini söyledi. Komik ve ateşli bulduğunu, şiirlerin çoğunun modern bir stand-up gösterisini çağrıştırdığını söyledi. “Kendine özgü bir parıltısı var adamın,” dedi.

Ilık bir kış günüydü, Catullus’u yanıma alıp okumak üzere dışarı çıktım.

Balkondaki yamru yumru kanepeye yerleştim. Şiirlerden birini açtım ve Catullus’un kız arkadaşına borç para vermeme nedenini okuyup yüksek sesle bir kahkaha attım, sonra Lesbia’ya duyduğu karşılıksız aşk için ona acıdım. İşemekten, sümükten, kıçtan ve “tanrılar”dan söz etmesi bana *Bukowski*’yi çağrıştırdı. Biraz tumturaklı bulmakla birlikte bazı şiirleri okumaktan keyif aldım. Sonunda Catullus’un *Bukowski*’nin etkilendiği yazarlardan biri olduğuna karar verdim.

Henry Miller dışında, başka yazarlardan pek söz etmezdi. Daha sonra hayatını ve yazma tarzını derinden etkilediğini iddia edeceği John Fante’den bile.

Bir saat kadar okuduktan sonra başımı kaldırıp baktığımda *Bukowski*’nin çizgili koltuğuna oturmuş beni seyrederek bira içtiğini gördüm.

Kitabı kapatıp içeri girdim. *Bukowski* beni bir süre daha seyrettikten sonra saçımı boyatıp boyatmadığımı sordu. Bir saat boyunca saçımı incelediği izlenimine kapıldım.

Tuhaf bir kızıldı saçımın rengi –erguvan dâhil pek çok tondan oluşmuş koyu kestane demek daha doğru olur. Güneşte doğal olmayan bir renge bürünürdü, bu yüzden *Bukowski*’nin böyle bir tahminde bulunmasını anlayabiliyordum. Bazen saçımın rengi için, “cennetten saçılan ışık,” benzetmesini yapardı. Kahverengiye çalan ela gözlere ve güneşte bronzlaşan bir tene sahibim, ki bir kızıl için sıra dışıdır.

Benim asıl gülünç bulduğum pubik kıllarımın da aynı renkte olması – oramı güneşe açıp oturduğumdan değil. Fakat Venüs tepeciğimi gören birinin –ki *Bukowski* görmüştü– saçımın renginin doğal olduğunu bilmesi gerekirdi. Halının perdelerle uyumlu olduğuna kuşku yoktu.

“Dikkat etmiyorsun,” dedim.

Bukowski birasından bir yudum aldıktan sonra, “Neden?” diye sordu.

Kotumu kızıl kıllarım görünecek kadar indirdim. Bukowki kızıl kıvrımlara baktı, sonra başını kaldırıp saçıma baktı, ardından tekrar kasığıma. Birasından bir fırt daha aldı ve gülümsediği için sıvı ağzının kenarlarından aşağı aktı.

Şişeyi bırakıp, “Saçına kına yapmıyorsun demek,” dedi.

Kotumun fermuarını çekip kucağına oturdum. Yerde, koltuğun yanında bir şişe viski durduğunu gördüm.

“Ne işi var bu viski şişesinin yerde?” diye sordum. “Viskiyle bira mı karıştırıyorsun? Bunun seni ne hale getirdiğini biliyorsun. Yine sapıtacaksın, Hank.”

“Hrrrrrr,” diye hırladı, sağ elini saldırıya geçen bir aslan gibi sallayarak.

“Yapma! Korkutuyorsun beni!” dedim dalga geçerek.

“Gel buraya, küçük tilki! Babişkona bir öpücük ver!” Beni saçımdan kavrayıp ağzını ağzıma dayadı ve hoyratça öptü. Sonra kucaklayıp yatak odasına götürdü. Beni yatağa bırakıp soyunmaya başladı.

Üzerinde şortu ve tişörtü kaldığında dönüp bana baktı. Tişörtümü çekip çıkardı, ardından sutyenimi. Benim dışarıda kitap okuduğum bir saat

boyunca birayla viskiyi karıştırdığını ve karanlık yanının ortaya çıkmaya başladığını biliyordum. Kotumu çıkarmaya girişti.

Bütün bu süreç zarfında gülmeme rağmen biraz tedirgin olmaya başlamıştım.

“HANK! KES!” diye bağırdım, kafa mı buluyordu yoksa gerçekten manyaklaşmış mıydı emin değildim.

Neyse ki kapı çalındı. Komşumuz Brad Darby gelmişti.

Brad kendisi kadar çekici karısıyla birlikte ön tarafta oturan genç, yirmili yaşlarında ve yakışıklı bir tipti. Uzun boylu, atletik yapılı ve saç kurutma makinesiyle kurutulmuş saçları her zaman mükemmel. Üzerine oturan ve her zaman tertemiz kıyafetler giyerdi. Brad mahallede bir porno dükkânı işletiyordu, karısı Tina ise yerel striptiz kulüplerinden birinde striptiz yapıyordu. Brad binanın yöneticisiydi aynı zamanda.

Ben ondan ve karısından Ken ile Barbie diye söz ederdim. Yakışıklı, fakat hayli yavandı –hiç tipim değildi. Aynanın karşısında benim geçirdiğimden daha çok zaman geçiriyormuş gibi görünen erkeklerden hoşlanmam.

Bukowski hoşlanıyordu Brad ile Tina’dan, ben gelmeden önce pek çok gece birlikte kafa çekmişlikleri vardı. Brad sitenin Howard K. Stern’i gibiydi –fotoğraf makinesini yanından hiç eksik etmezdi. Karısının işte ya da alışverişte olduğu günlerde Brad’in canı sıkılır ve *Bukowski*’yi ziyaret ederdi.

“Aç kapıyı!” diye bağırdı Brad.

“Orospu çocuğu!” diye hırladı *Bukowski*. “Ne istiyor?”

Bukowski üzerinde şortu ve tişörtüyle açtı kapıyı. Brad’den pek haz etmememe rağmen zamanlamasından ötürü sevindim gelmesine.

Yatak odasında yarı çıplak kalmıştım. Yerde bol, çizgili bir hırka buldum ve hemen üzerime geçirdim. Birden *Bukowski*’nin bağırdığını duydum.

“Hey, Cups –Buraya gel!”

“Kahretsin,” diye homurdandım. “Uzun sürmez umarım.”

Kalkıp üzerimde kazak ve hırkayla yatak odasından çıktım. Hırkanın düğmeleri olmadığını fark ettiğimde artık çok geçti. Göğüslerimi örtmek için ellerimle önünü kapattım.

Yatak odasına girdiğimde Brad elinde fotoğraf makinesiyle duruyordu.

Bukowski, “Brad birkaç fotoğraf için poz vermemizi istiyor,” dedi.

“Ne tür fotoğraf?” diye sordum.

“Al, şunu tut,” dedi Brad.

Ucuna limon bağlanmış gibi duran uzun siyah bir hortum tutuşturdu elime. Ne olduğunu çıkaramadım, ama Brad’in çalıştığı porno dükkânında satılan şeylerden biri diye tahmin ettim.

“Ne yapmam gerekiyor bununla?” diye sordum.

“Tut sadece,” dedi Brad. “Şimdi ‘Üç yüz otuz üç’ de.” Ve deklanşöre bastı.

Başımı kaldırmadım fotoğrafı çektiğinde. Elimdekinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum hâlâ.

Sonra Brad içimden geldiği gibi poz vermemizi istedi. Canım sıkılmaya başlamıştı, yatak odasına dönmeye yeltendim. *Bukowski* kolumdan tutup beni çevirdi. “Hadi, Cups –oyunbozanlık yapma.”

“İki poz daha çekip gideceğim,” dedi Brad. “İki matrak poz verin bana. “

Ne olduğunu anlayamadan *Bukowski*’yi üzerinde şortu ve yüzünde sabit bir sırıtışla üzerime yaslanırken buldum, başımın üzerinde plastik bir bıçak tutuyordu. Yüzümde onunki kadar çılgın bir ifadeyle dilimi çıkarıp elimi kasığının üzerine koyarak oyuna katıldım.

“Tamam, arkadaşlar, bu kadar. Teşekkür ederim,” dedi Brad dışarı çıkarken.

Bu fotoğraflar otuz yıl sonra Howard Souness’in *Bukowski* in Pictures kitabında yayınlanacaktı.

Brad’e zamanlamasından ötürü müteşekkir olmama rağmen, gitmesine sevindim. Karısı Tina’yı çok cana yakın ve hoş buluyor, ancak Brad ile

iletişim kurmakta zorlanıyordum. Konuşurken hiçbir zaman gözlerime bakmazdı, benimle rahat olamadığını düşünüyordum. Aramızda hiçbir zaman bir bağ oluşmamıştı.

Brad gittikten sonra hırkamı açıp göğüslerimi *Bukowski*’ye teşhir ettim. Aptal fotoğraf çekimi sırasında keyfi pek yerindeydi, güleceğini düşünmüştüm. Onun yerine, gözlerini bana dikti. Brad’in ziyareti boyunca dört bira daha içmişti –daha önce içtiği viski ve biraların üzerine onu pis sarhoş etmişti.

“Ona nasıl baktığını görmediğimi sanma,” dedi *Bukowski*. “Onu benden habersiz düzüyorsun, değil mi?!”

Dalga geçtiğini sandım, tabii ki. Neredeyse haftalardır gece gündüz birlikte olmuştuk. Brad’i çok sıkıcı bulduğumu da biliyordu. Benimle kafa buluyordu.

Güldüm, bu onu daha da hiddetlendirdi. Gözleri bulandı ve kudurdu. Ağzını bozdu, korkunç ithamlarda bulundu. Ağzı bozuk bir çocuğun sinir krizi geçirmesini izlemek gibiydi.

“SİZ KADINLAR BİRBİRİNİZİN AYNISINIZ!” diye bağırdı. “HEPİNİZ OROSPUSUNUZ!”

Ayık olduğunda *Bukowski* müşfik, uysal, neredeyse kibar bir insandı. Fakat sarhoşluğu belli bir düzeyi aştığında bir çılgına dönüşüyordu. Ancak bütün hakaretlerine rağmen, hiçbir zaman fiziksel şiddete başvurmazdı. Sözlü tacizle yetinirdi.

Bukowski kudururken ben kanepeye oturup sigara içtim. Kendi daireme dönmem gerekirdi, fakat bu sarhoşluk çözülmesi tuhaf bir biçimde büyülemişti beni. Bir eğitim filminin sapık bir versiyonunu izler gibiydim – sağlık bilgisi öğretmeninin alkol bağımlılığının tehlikelerine karşı uyarmak için sekizinci sınıf öğrencilerine izlettireceği türden.

Sonunda tükendi ve çizgili koltuğuna çöktü, bir bira alıp iki dikişte içti, birkaç kez öğürdü ve hiç konuşmadan öylece oturdu. Sanki bu tirada belli sayıda sözcük ayırmış ve az önce sonuncusunu söylemişti; “kancık.”

Bir süre baktım ona, sonra, “Bitti mi?” diye sordum.

O anda ondan milyonlarca yıl daha yaşlı hissettim kendimi. Gerçi ben de ayık sayılmazdım, fakat onu bu delilik nöbetinden çıkarmaya çalışırken yeterince aklı başında ve mantıklı davranmayı başarmıştım. Başı göğsünün üzerine düştü ve somurttu.

Bukowski'nin çekici insanlardan ne kadar haz etmediğini, onlara güvenmediğini zamanla anlayacaktım –kadın ya da erkek, fark etmiyordu. Güzel insanların kişiliksiz olduklarını, hiçbir zaman acı çekmediklerini, reddedilmediklerini, acıyı anlamadıklarını, görünümleri sayesinde kolay bir hayat yaşadıklarını düşünürdü.

Brad'i çekici bir erkek, beni de cazibeli bir kadın olarak gördüğü için suçluluk hissetmeden yatağa gireceğimiz sonucuna varmıştı.

Bu beni ona ihanet etmekle ilk suçlaması değildi, sonuncu da olmayacaktı. Birlikte olduğumuz süre zarfında *Bukowski* beni neredeyse tanıdığı herkesle yatağa girmekle suçlayacaktı –aksine işaret eden bütün delillere rağmen. Kıskançlığın patolojik güvensizliklerinden biri olduğunu anlamam çok sürmeyecekti.

XV

Bir kraker alıp bana fırlattı.

Ben de peçetemi su bardağına batırıp

ona fırlattım.

Bukowski’nin kıskançlık bozukluğuna ilk kez Brad olayından iki hafta önce tanık olmuştum. *Bukowski*’den herhangi bir konuda bana yardım etmesini istediğimde genellikle ederdi. Sık sık beni arabasıyla bir yere bırakmasını, bir yerden almasını ya da bir şeyleri almaya götürmesini isterdim. Benimle ilgilenmekten zevk alıyor gibiydi –ve asla şikâyet etmezdi.

Sıklıkla beni reçete yaptırmak için eczaneye götürmesini isterdim. Genellikle arabada beklerdi ve o gün de öyle yapacağını sanıyordum.

Eczanenin önüne çektiğinde kapıyı açıp, “Hemen geliyorum,” dedim.

“Benim de bir şey almam gerekiyor,” dedi, motoru kapatarak.

Arabadan indiğimizde, “Park saati için bozuk paran var mı? “diye sordu.

“Hemen döneceğiz zaten,” dedim.

“Ceza yemek istemem,” dedi.

“O zaman benim yaptığımı yaparsın,” dedim. “Ödemezsin.”

“Ama ben öderim,” dedi, “ve nedensiz yere cebimden öyle bir para çıksın istemem.”

“Fazla titizsin, Hank,” dedim.

“Bozukluğun var mı, yok mu?”

Çantamı karıştırıp bir on sentlik çıkardım. *Bukowski* parayı alıp saate attı.

“On beş dakikamız var,” dedi.

Tezgâhta uzun bir sıra oluşmuştu. *Bukowski*’yi bekletmekle ilgili bir sorunum yoktu. Çok sabırlı bir adamdı ve bu tür şeylerden asla şikâyet etmezdi. Etrafıma baktığımda onu göremedim. Sigara içmek için dışarı çıktığını düşündüm.

Sonunda sıra bana geldi. Reçetemi eczacıya uzattım, kullanılmış tampon alır gibi aldı elimden. Bana yukarıdan bakıp başını salladı.

“Bunu başka yere götür en iyisi,” dedi.

Sesini yükseltmişti, hatta bağırmıştı. Dükkândaki herkes dönüp bana baktı. Hepsinin aklından aynı şeyin geçtiğini biliyordum: Cankiye bak. İşin tuhaf tarafı 70’li yılların Hollywood’undan söz ediyorum –bakanların çoğu gerçekten cankiydiler.

İşgüzar eczacıyı bir güzel kalaylamak geldi içimden, fakat bunun amacıma ulaşma doğrultusunda bana yarar sağlamayacağını biliyordum – bir şişe farmasötik Dexedrine.

“Doktorumu arayın lütfen,” dedim. “Numarası reçetenin üzerinde yazılı. Reçeteyi doğrulayacaktır.”

“Reçete gerçek olmasına gerçek,” dedi eczacı. “Fakat bu ay size bir reçete hazırladım zaten.”

Genellikle eczanelerimin rotasyonuna dikkat ederim, nasıl böyle bir hata yaptığıma şaştım.

“Şey… kazayla şişeyi tuvalete düşürdüm ve sifonu çekmiş bulundum,” diye yalan söyledim. “Lütfen, doktorumu arayın, doğrulayacaktır.”

“Pekâlâ,” dedi, “ama bu son.”

Ben beklerken reçeteyi hazırladı. Köpürmeye devam ediyordum, fakat çok da rahatlamıştım aynı zamanda. *Ne sanıyor kendini bu kendini beğenmiş göt, diye geçirdim içimden, Tanrı mı?!*

Bukowski dükkânda değildi hâlâ. Çıkışa doğru yürüdüm ve yirmili yaşlarında yakışıklı siyahî bir genç bana kapıyı açtı.

“Teşekkür ederim,” dedim, önünde yürüyerek. Çocuk ıslıkla Hot Chocolate grubunun hit parçası “You Sexy Thing”i çalmaya başladı.

“Mucizelere inanırım –nerelisin– seksi şey?” diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp ona baktım, gülümsedim ve *Bukowski*’nin mavi Volkswagen’inine doğru yürümeye devam ettim.

“Hey, Hanfendi… n’oldu? Kardeşlerle bir alıp veremediğiniz mi var?”

Gülümsedim ve başımı sallayarak arabaya doğru yürümeye devam ettim. *Bukowski*'nin park saatine tekrar para attığını gördüm. Kapıdaki gençle aramda geçenleri görmüştü, sonradan keşfedeceğim üzere. Bana bir şey demeden arabaya bindi ve motoru çalıştırdı.

Arabaya bindim. Koltuğun üstünde içinde bir tüp basur kremi de dâhil olmak üzere muhtelif tuvalet malzemeleri bulunan bir poşet duruyordu. Poşeti yere koydum. *Bukowski* tek kelime etmedi, fakat mutlu olmadığı belliydi. Ayrıca yeni satın aldığı siyah çerçeveli güneş gözlüğünü takmıştı. Peygamber böceğini andırıyordu o gözlükle.

Park saatine para atmamasını söylediğim için kızmış olduğunu düşündüm. O denli tuhaf bir bohem ve burjuva karışımıydı ki. Dairesinde kural yoktu – istediğin her şeyi istediğin anda yapabilirdin. Fakat dışarıda olduğunda bütün kurallara On Emir'lere uyarmış gibi uyardı. Hayatımda tanıdığım en ilkeli adamlardan biriydi.

Bukowski bir şey demedi. Yüzünde kısmen küskün kısmen somurtuk bir ifade vardı. Tek kelime etmeden önüne bakmaya devam etti.

Yola çıktığında park saatini işaret edip, "Hey, on iki dakikamız daha var. Geri dönüp on dakika yiyişmeye ne dersin?" diye sordu.

Söylediğini komik bulup güldüm. Fakat *Bukowski* Hollywood Bulvar'ında hiçbir şey demeden sürmeye devam etti. Bir sigara yakıp radyoyu açtım, sevdiğim bir şarkı buluncaya dek kanal düğmesiyle oynadım. Kanalı değiştirmeye karar verinceye dek şarkıya eşlik ettim. Arabasında birlikte yol aldığımızda radyoyu bana bırakırdı –ne sabır vardı adamda.

Bukowski on dakika sonra arabayı boş bir park yerine çektiğinde etrafıma bakındım, fakat nereye gitmek niyetinde olduğunu çıkaramadım. Arabadan indi, kapıyı çarptı ve gidip park saatine para attı. Kapımı açıp arabadan indim.

Bukowski caddenin karşısına geçip Musso&Frank Grill'e girdi. Peşinden gittim.

Oraya ilk gittiğimizde oturduğumuz masayı gösterdiler bize. Locaya girip gözlerimi ona diktim. Garson mönüleri getirdi. *Bukowski* spagetti ve bir

bardak Chianti söyledi. Ben pek aç değildim, fakat bir biftek söyledim. *Bukowski* bana bakmıyordu. O aptal yeni güneş gözlüğüyle öylece oturuyordu. Sonunda garson şarabı getirip bardaklarımızı doldurdu. *Bukowski* uzun bir yudum aldı, tamamını içti neredeyse. Sonra ikinci bardakla da ayın şeyi yaptı. Sonra bana baktı.

"Seni ikiye bölebilirim," dedi.

Espri yaptığını sandım. Güldüm.

"Tek bir sözcükle ağlatabilirim seni."

Güldüm yine.

"O herifle konuştuğunu gördüm," diye hırladı.

"Hangi herifle?"

"Eczanede," dedi. "Seni eve bırakmayı teklif etti."

"Hayır, yok öyle bir şey, hem etse de bundan ben mi suçluyum?"

"Flört ettin onunla," dedi, "karşına çıkan her erkekle yaptığın gibi."

"Sen kafayı yemişsin, Hank. Kuruyorsun."

"Kafatasını tek elimle kırabilirim," dedi, aptal gözlüklerini takmaya devam ederek.

"Neyin var senin?"

Bir kraker alıp bana fırlattı. Ben de peçetemi su bardağına batırıp ona fırlattım. Aynı şeyi o bana yaptı. Tuzluğu kapıp üzerine tuz serptim. O da bir paket şeker açıp üzerime döktü.

Şef garson koşarak masamıza geldi.

"Lütfen, efendim," dedi, "diğer müşterileri rahatsız ediyorsunuz."

Ben bir şişe ketçap açmaya yeltendim.

"Buna bir son vermezseniz," dedi şef garson, bu kez bana bakarak, "sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım."

O esnada yemeğimiz geldi. Garson yemekleri masaya koydu. Başka olay çıkarmadan yemeğimizi yedik.

XVI

Alkol, kavgalar ve kıskançlık bende

diri diri gömülüyormuşum

duygusu yaratıyordu.

Bukowski mutfakta yazar, yazmaya genellikle gece yarısına doğru başlardı. Bazen gün ışıyıncaya kadar çalışırdı. Hiçbir şeyi yırtmadan ya da baştan başlamadan nasıl saatlerce yazabildiğine şaşardım. Bir kez olsun sözlüğe ya da ansiklopediye falan baktığına tanık olmadım. Biri sözcükleri ona yazdırıyordu sanki. O kadar kolaydı onun için.

Bazen birkaç saat yazdıktan sonra yatak odasına gelip bana katılır, içerek sabahı ederdik. Televizyondan nefret ederdi, bu yüzden yatak odasına geldiğinde televizyonu genellikle kapatırdım. İnsanların zamanlarını aptal kutusunu izleyerek harcamalarını anlayamıyordu. Bazen onun dışında birini ya da bir şeyi eğlendirici bulmamı kıskandığı izlenimine kapılırdım.

Televizyonu bir kitaba konsantre olmak istediği için falan kapatmıyordum. *Los Angeles Heral-Examiner* dışında bir şey okurken görmedim onu. Gazeteyi bile baştan savma okurdu. Siyaset, güncel olaylar ya da diğer haberler ilgisini çekmezdi (spor sayfası hariç). Dünyada olup bitenlere dair fikir sahibi olmak yetiyordu ona.

Kitaplara gelince, sanıyorum gençliğinde bir hayli okumuştu. Dünyada okunmaya değer pek az kitap olduğunu düşünüyordu, ağır ve sıkıcı şeyleri okumayı reddederdi. Edebiyat olarak kabul gören kitapların çoğunda bir değer bulamıyordu.

Catullus’un kitabı dışında sözünü ettiğini hatırladığım tek yazar Henry Miller idi. Miller’in ilk eserlerini sevdiğini söylerdi, fakat Miller artık fazlasıyla yaşlanmış ve yumuşamıştı, bunamış bile olabilirdi.

Yine aynı zamanlarda bana Miller’in oğlundan bir mektup aldığını söylemişti. *Bukowski*’ye övgüler düzüp büyük bir yazar olduğunu yazmıştı –babası kadar iyi neredeyse. Ben mektubu görmedim, fakat *Talihle Yaşamak* adı altında yayınlanan mektup kitaplarından birinde o mektuba dair yazdıklarını okudum. Bu konuşmaya en az iki ayrı mektupta değiniyor. İkisinde de karşı tarafa mektubu “Larry”nin yazdığını söylüyor. Bu hikâyede tuhaf olan şu ki, ağabeyimin adı ve soyadı da Larry Miller ve babam yazar. Henry Miller’in tek oğlu var bildiğim kadarıyla, onun da adı

Tony ya da Anthony. O kadar gururlandığı mektubu gönderen ağabeyim olabilir miydi?

Onu hiç okurken görmediğim için televizyonu kast ederek, “Şu anlamsız kutuyu bu kadar çok seyredeceğine arada sırada eline bir kitap alıp okumalısın belki,” dediğinde çok şaşırdım.

Kırıldım. Eğitim eksikliğimden dolayı edilgendim zaten. Kimsenin bunu yüzüme vurmasına ihtiyacım yoktu.

Bir şeye kırıldığımda kimsenin bunu görmesine izin ver-mezdim –kendimi edilgen ve güçsüz hissetmeye taham-mülüm yoktu. Onun yerine savunmaya geçer ya da öfkelenirdim –genellikle ikisi birden. Hiç düşünmeden tepki verirdim. Bu duygusal alanda kendimi daha rahat hissederdim –daha kontrollü.

“Ben her zaman kitap okurum,” diye tersledim onu.

Eski erkek arkadaşım Bob beni çeşitli yazarlarla tanıştırmıştı, birlikteliğimiz süresince epey kitap okumuşluğum vardı. Bob çok okuyan entelektüel biri olduğu için o bir kitap öneriyorsa iyidir diye düşünürdüm.

“Ne okursun?” diye sordu.

“Bir sürü şey. Richard Brautigan’ı severim mesela.”

“Muhallebi çocuğu.”

“Hubert Selby, Jr.’a ne dersin?”

“Abartılmış bir yazar.”

“Peki…” diye başladım.

“… Charles *Bukowski*,” dedi, cümlemi tamamlayarak.

Bu konunun ne zaman açılacağını merak ediyordum. Korkuyordum açılacağından. Onu okuduğum pek söylenemezdi –iki şiir ve *Pis Moruğun Notları*’ndan birkaç yazı. Postane’yi okumamıştım hâlâ.

“Senin yazılarını da okudum,” dedim.

“Bu yeni bir haber benim için,” dedi. “Bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum.”

“Anlamıyorumdur belki,” dedim.

“Neyi anlamıyorsun?”

Yapmak istemediğim bir konuşmaydı bu. Bir süredir yazılarında o kadar abartılacak bir şey olmadığını düşünüyordum. İnsanlar tapıyorlardı yazılarına. Fakat ben o kadar muhteşem bulmuyordum. Konuları genellikle çiğ ve bayağıydı –sık sık bedensel işlevlere ve ölüme atıfta bulunuyordu– ve yazma tarzı çocuksu denecek kadar basitti. Kendime belki de değerini takdir edemeyecek kadar bilgili olmadığımı söylüyordum. Punk-rock akımı yaygınlık kazanmaya başlamıştı ve okurlarının özünü onların oluşturduğunu düşünüyordum –genç, memnuniyetsiz ve öfkeli.

Doğrusunu isterseniz, yazarlığı o kadar önemli değildi benim için. Ben ilişkide adamın kendisi için vardım, yazarlığı için değil.

Sorusunu yanıtladığımda *Bukowski* odayı terk etti. Bira almak için buzdolabının kapısını açtığını duydum. Birkaç dakika sonra daktilonun takırtısı geldi, fakat sonra ses kesildi. Yatak odasının kapısında duruyordu.

“İnsanlar beni neden okurlar sence?” diye gürledi bana.

“Şok faktörü için,” dedim, pek düşünmeden.

Televizyonu kapatıp önüne dikildi.

“Tek nedeni bu mu?” diye sordu.

“Tabii,” dedim. “Aynı şiirde sikişmekten, sıçmaktan, işemekten, kusmaktan ve ölümden bahseden bir yazar daha var mı?”

“Sıçmanın ve işemenin ardına bakabilmelisin. O zaman sıçmayı ve işemeyi neyin doğurduğunu görebilirsin,” dedi.

“Ne göreceğim?”

“Biliyor musun,” dedi, sorumu dikkate almadan, “geçen gün hipodroma gittim. Bir arkadaşıma rastladım. Ona senden bahsettim. Yazılarıma hiç ilgi göstermediğini de söyledim. Seni önce biraz tartaklamam sonra da sırf bu

nedenden ötürü başımdan def etmem gerektiğini söyledi. Ona hak vermeye başlıyorum galiba.”

Ayağa fırladığım gibi giyinmeye başladım. Gerçekten istemiyordum bu konuşmayı yapmayı. Bir süre için uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Geceyi annemde geçirmeye karar verdim. Bazen, onunla birkaç gün geçirdikten sonra, bir yerlerimde mantar çıkıyormuş duygusuna kapılırdım. Evi bana mağara gibi gelmeye başlar, boğulacak gibi olurdum; zihnim ve bedenim temiz hava ve güneş ışığı için çığlık atıyormuş gibi.

“Görüşürüz,” dedim.

“Kiminle buluşacaksın?” diye sordu.

Yeni bir kıskançlık nöbetinin gelmekte olduğunu sezebiliyordum. Anneme gideceğimi söyleyebilirdim, fakat bana inanmayacaktı. Hiçbir şey söylememeye karar verdim.

“Gitme,” dedi, fısıltıyla neredeyse.

“Burada nefes alamadığımı hissediyorum,” dedim, topuklularımı giyerek.

“Git öyleyse, git,” dedi. “Sen yokken çok daha iyi yazabiliyorum.”

“Harika,” dedim, ona bakarak. “Belki birkaç kafiyeli dize ya da ka-ka ve pi-pi dışında bir şeyler yazarsın değişiklik olsun diye. Belki şiirlerine biraz biçim katarsın –biraz da heyecan! O zaman onları neyin DOĞURDUĞUNU anlayabilirim belki!”

O kadar üzgün ve sarsılmış göründü ki, karnına tekme atmıştım sanki. Hemen pişman oldum söylediklerim için, kast etmiştim ama. İçimde tutmaktan usanmıştım.

Ayrıca, sözlerimi fazla önemseyeceğini düşünmemiştim. Bana güleceğini sanmıştım. Edebiyat ya da yazmak hakkında fazla bilgisi olmayan naif ve eğitimsiz bir kızdım nihayetinde.

Ceketimi giyip çantamı kaptım.

“Görüşürüz, Caligula,” dedim.

Ellerini omuzlarıma koyup beni çevirmeye çalıştı.

“Lütfen, Cups,” dedi, sesi çatlamak üzere. “Gitme. Lütfen kal. Özür dilerim. Seni kırmak istemedim. Fakat bazen beni yeterince takdir etmediğini düşünüyorum. Bir erkek kadını tarafından takdir edilmek ister, biliyor musun?”

Oradan çıkmak zorundaydım. Alkol, kavgalar ve kıskançlık bende diri diri gömülüyormuşum duygusu yaratıyordu. Dünyada hiçbir kuvvet beni kalmaya ikna edemezdi.

Gitmemem için yalvararak benimle kapıya kadar geldi. Ne kadar huysuzlaşıp ondan uzaklaşırsam beni o kadar çok arzuluyor, bana o kadar ihtiyaç duyuyordu sanki.

“Hank, seni takdir ediyorum, fakat şu anda yolumdan çekilirsen daha çok takdir edeceğim. Bir süre için buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var,” dedim. “Biraz hava almam gerek.”

Kapıyı açtım, kenara çekildi. Arabama doğru koşarken arkamdan, “Git, Rod McKuen’i düz! Ayrıca Catullus, Caligula değil!” diye bağırdı.

Franklin Bulvar’ında batı yönünde sürmeye başladım, anneme doğru.

Birkaç dakika sonra dikiz aynasında yanıp sönen ışığı gördüm. Polis arkamdaydı. Kenara çektim, saçımı kabartıp oyuncu yüzümü takınarak hayatta kalabilmek için kızıl cazibemi kullanmaya hazırlandım. Hız sınırını aşmıştım, alkollüydüm, ehliyetim yoktu ve plakamın süresi geçmişti, bütün bunlara rağmen ceza yemekten kurtulmayı başardım. Adam bana hız yapmamamı, eve gidip uyumamı, ehliyet almamı ve plakamı yeniletmemi tembihledi.

Anneme sürerken *Bukowski*’yi düşünmemeye çalışıyordum, ama o kolu kanadı kırık hali aklımdan çıkmıyordu. Yazarlığı hakkında söylediklerim için de kendimi kötü hissediyordum. Fakat bir süre için uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Birkaç gün uzak durdum. Onu aramadım. Annemi aradığında telefona cevap vermedim. 1976 yılına dair bütün umutlarımın –hap atmayı bırakıp hayatımı toparlamak– aslında bir şaka olduğunu idrak ettim. Eskisinden daha bağımlıydım, kızımla daha az ilgileniyordum ve kafam her zamankinden daha karışıktı.

XVII

…ona ne zaman ihtiyaç duysam yanımdaydı.

Kılı kırk yarması ve dırdırıyla annemde birkaç gün geçirdikten sonra *Bukowski*’nin kuralsız gemisine balıklama atlamak bana çok iyi geldi. *Bukowski* ile her istediğimi yapabiliyordum, ne zaman ve nasıl istersem. Her şeye izin verirdi neredeyse –yüksek sesle müzik dinlemek, gürültü, dikkatini dağıtmak, içki, hap, şarkı söylemek ya da masanın üzerinde dans etmek. Kural ya da sınır yoktu –bu da hoşuma gidiyordu.

Annemde birkaç gün geçirdikten sonra *Bukowski*’ye her döndüğümde kendimi kimsenin beni yargılamadığı güvenli bir limana sığınmış gibi hissederdim. Bu gibi zamanlarda anneme gitmiş olduğuma şaşardım. Hayat *Bukowski* ile eğlenceliydi genellikle –çılgın ve özgür.

Klasik anlamda romantik biri değildi *Bukowski* –çiçekler, mum ışığında yemek ya da bir kutu çikolata– fakat duyarlı ve düşünceliydi. Sık sık kapıma sevecen notlar bırakır, sevgisini böyle belli ederdi ve ona ne zaman ihtiyaç duysam yanımdaydı.

Beni ne kadar takdir ettiğini belli ederdi –sadece vücudumu değil, aklımı ve kişiliğimi de. Esprilerime güler, hikâyelerimi dinler, fikrimi sorar, öğütlerime kulak asar –bazen, en azından– ve görünümüme tapardı. Arada sırada onun için yaptığım striptiz gösterilerinin de yararı oluyordu tabii ki.

Bana olan tutkusu onu çıldırtıyordu. İçtiğinde karamsar düşüncelere dalar, sonunda onunla neden beraber olduğumu düşünmeye başlardı. Böyle zamanlarda başka erkeklerle birlikte olduğuma ikna olur, bazen sarhoşluk öfkesine kapılıp patlardı.

Fakat birlikteliğimizin ilk aylarında sürekli gülüyor ve sevişiyorduk. Doğum günümde, 31 Mart’ta, yirmi dördüme girdim –ve o zamana dek birkaç fırtına atlatmış olmamıza rağmen, *Bukowski* her zamankinden daha sevecendi. Öpüşmeye, sarılıp yatmaya bayılırdı. Bunları ve fazlasını sıklıkla yapıyorduk.

Bukowski beni Hollywood'daki Frederick's mağazasına götürüp topuklu ayakkabı denetti ve benden dükkânda yürümemi istedi. Onu dünyanın en mutlu erkeği kılmışım gibi gülümsedi bana. Seksi, kırmızı sivri topuklulları satın aldıktan sonra Musso&Frank de huzurlu bir öğle yemeği yedik. Bütün öğleden sonra gayet hoş ve kibar davrandı, çok içmesine rağmen tatlı ve sevecen halini hiç yitirmedi.

Dairesine döndüğümüzde *Bukowski* bana üzerine kalpler ve kuşlar resmettiği kahverengi ambalaj kâğıdına sarılmış bir paket sundu. Kutuyu açmamla çığlığı basmam bir oldu. Tam istediğim şeydi. Bir Polaroid! Fotoğrafı anında veren bir fotoğraf makinesi, bir dakika bile sürmüyordu.

Artık fotoğraf makinesinin karşısında kariyer yapma fikri bana pek uygun gelmiyordu. O ay fotoğrafçı olma hayaline kaptırmıştım kendimi.

Birkaç hafta önce en sevdiğim kitapevi olan Los Feliz'deki Chatterson'da Diane Arbus'un fotoğraf kitabını keşfetmiştim. *Bukowski*'ye Diane Arbus'un beni esinlendirdiğini ve fotoğrafçılık kariyeri yapmaya karar verdiğimi söylemiştim. Bunu ona ilk ve son kez söylemiştim, fakat hatırlamıştı. (İyi bir fotoğraf çekmek için makineyi doğrultup deklanşöre basmanın yeterli olmadığını anlayınca hevesimi yitirdim.)

"Ver," dedi *Bukowski*, "sana nasıl çalıştığını göstereyim."

Makineyi ulaşamasın diye başımın üzerine kaldırdım. Sonra ayağa fırlayıp evin içinde, "Yakalayamazsın," diye bağırarak koşmaya başladım.

Beni bir süre kovaladı, sonra yatağa yığıldık, gülüyorduk.

Bukowski izleyen aylar boyunca çok eğlenecekti o fotoğraf makinesiyle. Bazen üzerimi değişirken yatak odasına dalar, yaramaz bir çocuk gibi yarı çıplak pozlarımı çekerdi.

Doğum günümden birkaç gün sonra *Bukowski*'ye uğradım. Her zamankinden daha çok ziyaretçisi oluyordu sanki. Oturma odasına girdiğimde kanepede ufak tefek, ciddi görünümlü bir adamın yanında oturuyordu. Adam ödüllü besteci Jack Nitzsche idi. Daha önce tanışmamıştık, büyük memnuniyet duydum onu tanımaktan.

Jack ünlü bir besteci ve aranjördü, rock dünyasının pek çok büyük adıyla çalışmışlığı vardı –Rolling Stones, Phil Spector ve Neil Young gibi. Jack o

gece hayli içkili ve kederliydi.

Jack’in ruh halinin Oscar ödülünü alamamasıyla ilgisi olup olmadığını düşündüm. *Guguk Kuşu* ile en iyi müzik dalında aday gösterilmişti. Töreni iki hafta önce televizyonda izlemiştim ve ödülü *Jaws* filminin müziğiyle John Williams’a vermişlerdi.

Jack ile merhabalaştıktan sonra *Bukowski* ona, “Unut gitsin, moruk. Kendine daha az bakım gerektiren yeni bir model al,” dedi.

Beni kucağına çekip dudaklarımdan öptü.

“Ama âşığım ona,” dedi Jack. Ağlamak üzereydi.

“Asla bir aktrise bulaşma,” dedi *Bukowski*. “Kendileriyle fazla meşgul ve güvensiz olurlar –kendilerinden ve saçlarının nasıl göründüğünden başka bir şey düşünemezler.”

“Yapma, Hank,” dedim, “bu doğru değil.”

“Benimle konuşmuyor bile,” dedi Jack.

“Pes etme,” dedim. “Sonunda gelecektir.”

Jack’in âşık olduğu aktris Carrie Snodgress idi. Jack başını kaldırıp bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Ufak tefek bir adamdı, narin görünümlü neredeyse. Kırk yaşlarında, uzun saçlı, tel çerçeve gözlük ve seyrek bir sakal. Ben onu fiziksel olarak çekici bulmamıştım, fakat onu hoş kılan zeki bir havası vardı. Carrie’ye umutsuzca aşık olduğu anlaşılıyordu.

Bir saat kadar sonra Jack gitti, biraz daha sarhoş ve çok daha kederli olarak.

Jack kapıyı kapattığında *Bukowski*’ye “Sorun neymiş Carrie ile?” diye sordum.

“Jack onun kendisine hiç zaman ayırmadığını söylüyor,” dedi *Bukowski*. “Bu yüzden tartışmışlar, Carrie de onu evden kovmuş.”

Jack’i de Carrie’yi de, değil kavga ederken, seslerini yükseltirken bile tahayyül edemiyordum. İkisi de o kadar tatlı ve yumuşak görünüyorlardı ki. Carrie ile tanışma fırsatım olmamıştı henüz, fakat onu *Deli Bir Ev*

Kadınının Günlüğü filminde seyretmiş ve oyunculuğunu harikulade bulmuştum. Birkaç yıl önce de bir söyleşisini izlemiştim. Büyük bir aktristi –ayrıca çok hoş bir insana benziyordu.

Bukowski bana Jack ile Carrie'nin Carrie Kuzey Kalifor-niya'da Neil Young ile birlikte yaşarken tanıştıklarını anlattı. Carrie, Neil Young'dan Jack yüzünden ayrılmamıştı, fakat Carrie özgür kalır kalmaz Jack harekete geçmişti. *Bukowski*'ye Carrie'ye görür görmez vurulduğunu söylemişti. Carrie'nin Neil Young'dan olma çocuğu beyin özürlü doğmuştu ve Carrie boş zamanının büyük kısmını ona ayırıyordu. Hayatında Jack'e fazla yer yoktu sanıyorum.

O akşam duş yaparken *Bukowski* banyoya daldı ve Polaroid makineyle bir fotoğrafımı çekti. Daha sonra yatak odasına girdiğimde de yaptı aynı şeyi – ve ertesi sabah kırmızı topuklularımla çıplak dururken de.

Ondan sonra aylarca çıplak ya da yarı çıplakken ne zaman fotoğrafımı çekeceğinden hiçbir zaman emin olamadım. Bu küçük oyundan hiç usanmıyordu ve ona yapmamasını söylediğimde bu onu daha da kışkırtıyordu. Afacan, baş belası bir çocuktan farkı yoktu bazen.

Bukowski yatak odasının her tarafında yığınlar halinde birikinceye kadar fotoğrafımı çekti. Çoğunu geri almayı başardım, fakat alamadıklarıma ne olduğunu hâlâ merak ederim. Onları sakladı mı? Daha sonra imha mı etti? Yoksa, Tanrı korusun, bir üniversitenin kütüphanesinde belgeleriyle birlikte dosyalanmış duruyorlar mı? Bu soruların yanıtlarını bilmemek en iyisi galiba.

Başını tam da Bukowski kotunu indirip ona iri, beyaz, kıllı kıçını sallarken kaldırdı.

İlkokul arkadaşım Janet Marino annemi arayıp onu aramamı istediğini iletmesini istedi. Birkaç yıl olmuştu Janet'ten haber almayalı, oysa ayrı yönlere gitmiş olmamıza rağmen yıllarca temasımızı yitirmemiştik.

Janet telefonda artık San fernando Valley'da ailesinin yanında yaşamadığını söyledi. Annem ona Hollywood'da bir daire kiraladığımı söylemişti. Annem hayatımı ona nasıl anlatmıştı bilmiyorum, fakat Janet ziyaretime gelmek istiyordu. Birkaç gün sonra öğleden sonra uğramasını kararlaştırdık.

Janet’in yolun karşısına park ettiğini görünce onu karşılamak için aşağı koştum. 1970 üstü açılır Opal GT’sinden inerken etrafına başına balyoz yemiş birinin şaşkınlığıyla bakındı. Hayal ettiği Hollywood bu değildi – begonviller, limon ağaçları ve İspanyol kiremitleri. Doğu yakasıydı burası – aylaklar, seks dükkânları, fahişeler ve striptiz kulüpleri.

Janet gözlerini bana çevirdi. Şok ifadesi vardı yüzünde, acıma da olabilir. Ben uzun boylu sayılmam, fakat sadece 1.50 boyundaki Janet’in yanında dev gibi hissediyordum kendimi. Bana acıyarak bakan gözlerine bakıp gülümsedim.

“Mahallemize hoş geldin,” dedim, onu dirseğinden tutup üst kattaki daireme yönlendirerek.

Janet’i beşinci sınıfta, ona eski arkadaşı Cindy Sheehan’ın ona karşı bir komplo tasarlamakta olduğunu söylediğimde tanımıştım. Cindy aralarında benim de bulunduğum kendi grubundan Janet kızlar tuvaletine girdiğinde hep birlikte “My Momma Done Told Me” parçasının ezgisiyle “Marino the Beano” söylemesini istemişti. Janet, Rita Moreno ile Sophia Loren karışımı bir afet olduğu için Cindy onu kıskanıyordu sanıyorum. Janet’in bütün erkeklerin, özellikle kendi erkek arkadaşının ilgisini üzerinde toplamasından usanmıştı.

Onu uyardıktan sonra Janet bana o kadar minnet duydu ki benden en iyi arkadaşı olmamı istedi. Normal koşullarda bir araya gelmeyecek bir ikiliydik. Ortaokul çağına geldiğimizde o Yağlı’lara yakınlık duyarken ben daha çok sörfçülere meylediyordum –asla birlikte takılmayan iki ayrı tip. Üstüne üstlük İtalyan annem Janet’in ailesinden pek emin değildi. Janet’in ailesi Sicilya kökenliydi ve aslında zerre kadar önyargılı olmayan annem onların İtalyanların adlarına leke süren türden olduklarını düşünüyordu. Annem bütün Sicilyalıların mafya oldukları önyargısıyla yetişmişti. Bütün bunlara rağmen yakın arkadaş olduk ve ben yedinci sınıfta başka okula geçtikten sonra bile iletişimimizi sürdürdük.

Janet ile zaman zaman telefonda konuştuğumuz için birbirimizin hayatındaki önemli olaylardan haberdardık. Fakat dört yıldır ilk kez bir araya geliyorduk.

Janet’in tarzı pek değişmemişti. Siyah saçlarını Farah Fawcett tarzında kestirmişti. Arkası açık iskarpinle dar, beyaz kapri pantolon ve kolsuz siyah ipek bluz vardı üzerinde. Boynundaki kalın zincirden İtalyan bereket simgesi sallanıyordu. Parlak pembe oje sürülmüş tırnakları uzundu, bilekleri şıngırtılı altın bileziklerden geçilmiyordu. Ful makyajlıydı ve tırnaklarıyla uyumlu parlak pembe ruj sürmüştü.

Benim üzerimde tişört ile kot pantolon vardı ve yalınayaktım. Saçım uzun ve dağınıktı, kirpiklerimi koyultmak için biraz rimel sürmek dışında makyaj yapmamıştım.

Janet beni bir yerlerde karaya vurmuş bir kazazedeymişim gibi süzdü. Bana neler olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Nasıl bu kadar dibe vurduğumu merak eder gibiydi.

Dairemi de aynı şaşkın bakışla inceledi. Atılmış mobilyalar, ıvır zıvır ve ikinci el giysiler. Yine de mekâna enerji katmaya çalışmıştım ve Janet’in şimdi Vadi Kraliçesi gibi oturmakta olduğu beyaz hasır iskemlemle gurur duyuyordum.

Ona bir bardak şampanya koyduktan sonra Stacey’nin çerçevelenmiş bir fotoğrafını uzattım.

“Bu kızım Stacey,” dedim.

Stacey’yi görünce coşkulu bir tepki vereceğini sanmıştım, fakat resme şöyle bir göz attıktan sonra sehpanın üzerine koydu.

“On altı yaşında çocuk doğurduğuna inanamıyorum,” dedi Janet.

“Hayatımda yaptığım en iyi şey,” dedim.

Stacey hakkında başka bir şey sormadı Janet. Benim hakkımda da bir şey sormadı. Onun yerine kendinden konuşmaya başladı.

Erkek arkadaşından, işinden ve ailesiyle birlikte yaşamaktan şikâyetçiydi.

Bir an için benim yanımda kalıp kalamayacağını soracağını düşündüm. Fakat kendini o kadar alçak bir konuma koyacağını sanmıyordum.

Şampanyayı bitirdikten sonra, “Erkek arkadaşımla tanışmaya ne dersin?” diye sordum.

Janet’in gözleri büyüdü. Erkek arkadaşım olmasına şaşmış görünüyordu, hem de onunla tanıştırmak isteyeceğim bir erkek arkadaş.

“Çok kalamayacağım,” dedi.

“Hemen alt dairede yaşıyor,” dedim.

Çantasını kaptım ve elinden tutup onu hasır tahtımdan kaldırdım. Bir dakika sonra *Bukowski*’nin ön kapısındaydık.

Kapıyı açıp, “Haaannnk, evde misin?” diye seslendim.

Bukowski her zamanki kıyafetiyle –tesisatçı tarzı kot pantolon ve göbeğini saran bir tişört– mutfaktan çıktı. Radyoda klasik müzik çalıyordu. Öğleden sonra üç sularıydı ve günü yeni başlıyordu. Üçüncü ya da dördüncü birasındaydı muhtemelen.

Bukowski odaya girdiğinde göz ucuyla Janet’e baktım. Bayılacak gibi oldu ve destek almak için koluma tutundu.

Bukowski yanımıza geldiğinde onları tanıştırdım.

Sonra, “Janet benim ilkokul arkadaşım,” diye ekledim.

Bukowski bira kutusunu sağ elinden sol eline geçirdi. Elini tişörtüne sildikten sonra Janet’e uzattı. Janet parmaklarının ucunu sıkarken eline neredeyse değemedi bile.

“Oturun,” dedi *Bukowski*.

Janet oturacak bir yer bakındı. Kanepenin üzerinde gazeteler, *Bukowski*’nin çorapları ve şortu vardı. Çizgili koltuğun üzerinde benim bir çift topuklu ayakkabım duruyordu. Ortalık ağzına kadar dolu kül tablalarından ve kirli tabaklardan geçilmiyordu.

“Önemli değil,” dedi Janet. “Benim gitmem gerekiyor.”

Bukowski kadının kendisinden ve ortamdan ne kadar tiksindiğini hemen fark etti. Leş saptamış bir akbaba gibi Janet’in *Bukowski*’nin şok tedavisinin ağır bir dozuna maruz kalacağını anladım.

“Henüz geldin,” dedi *Bukowski*, topuklu ayakkabılarımı yere koyup koltuğa çökerek. Sonra birasından sıkı bir yudum aldı ve ağzının

kenarlarından tişörtüne akmasına izin verdi. Sonra ağzını elinin tersiyle silip geğirdi.

“Onu bir bira ver, Kızıl,” dedi *Bukowski*.

“Gerek yok,” dedi Janet, “gerçekten zamanım yok.”

“Tasalanma, yavrum,” dedi *Bukowski*, “pisliğe ve dağınıklığa alışırsın – sevmeye başlarsın hatta. Ne olduğunu anlayamadan özlemeye başlarsın. Uzun zaman önce yitirdiğin bir sevgiliyi kucaklar gibi kucaklarsın.”

Janet asabi bir biçimde kıkırdadı ve gazeteleri kenara ittikten sonra kanepenin kenarına ilişip ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu. Gözleriyle duvarlardan fareler ya da dolaplardan yarasalar çıkmasını bekliyormuş gibi sürekli ortalığı kolaçan ediyordu.

“Hank yazar, belli olmuyor mu?” dedim, *Bukowski*’ye kötü bir bakış atarak.

“Evet,” dedi Janet.

“Şuradaki kitapları görüyor musun?” dedim, derme çatma kitaplığı işaret ederek. “Hepsini Hank yazdı.”

“Hı hım,” dedi Janet, sonra hızla ayağa fırlayıp kapıya doğru gitti.

“Banliyöye uzun bir yolun var herhalde?” diye sordu *Bukowski*.

“Evet, akşam trafiğine yakalanmak istemiyorum,” dedi Janet.

“Gitsen iyi edersin o zaman,” dedi *Bukowski*. “Trafiğe yakalanmanı istemem.”

“Doğru… Pekâlâ,” dedi Janet.

Janet kapıya doğru yürürken bana özel konuşmak için yanına gelmemi işaret etti. Yüzüne doğru eğildim. “Şaka mı bu?” diye fısıldadı.

“Neden söz ediyorsun?” diye sordum.

“Hadi, Pam… bu bir şaka, değil mi?” dedi. Sonra bana zihninde bir ampul yanmış gibi baktı.

“*Kamera Şakası*’ndayım, değil mi? Alan Funt… açık edebilirsin artık,” diye bağırdı.

Bukowski’nin onu duyduğundan emindim, onu dürtüp güldüm.

“Janet, çok kabasın!” dedim.

Şaka olmadığını idrak edince yüzü, bronz makyajına rağmen belirgin hastalıklı bir yeşile döndü. Elini kusma isteğini bastırmak istermiş gibi karnının üstüne koydu. Böyle bir evde böyle bir adamla yaşama düşüncesi onu hasta ediyordu.

“Gitmem gerek. Seni gördüğüme sevindim, Pam,” dedi, ayakkabılarına bakarak. Başını *Bukowski*’ye doğru çevirdi ve yere bakarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Bütün tiksintisine ve küçümsemesine rağmen bir an önce Vadi’ye dönüp eski okul arkadaşlarımızı aramak ve onlara anlatmak için sabırsızlandığını düşündüm.

“Hey, Janet,” dedi *Bukowski*, Janet çıkmak üzereyken.

Janet başını tam da *Bukowski* kotunu indirip ona iri, beyaz, kıllı kıçını sallarken kaldırdı.

Janet öyle bir çığlık attı ki bacağından yukarı bir fare tırmanıyor sanırdınız.

“AMAN-TANRIM! NE OLUYOR BURADA, PAM!” diye haykırdı ardından.

Gülmekten bir şey diyemedim. Kollarım karnımda iki büklüm olmuş katıla katıla gülüyordum. *Bukowski* tekrar koltuğuna çöküp birasından bir yudum aldı.

anet kapıyı açtı ve arkası açık topuklu ayakkabılarıyla arabasına doğru koştu. Koşarken, “HASTASINIZ! İKİNİZ DE HASTASINIZ! –AKLINI KAÇIRMIŞSIN, PAM!” diye bağırıyordu.

Birkaç saniye sonra arabayı çalıştırıp gazladı.

Janet gittikten sonra beş dakika aralıksız güldüm. Biraz sakinleştikten sonra bir gazete alıp *Bukowski*’ye vurdum.

“Bu tip insanlardan hiç haz etmem,” dedi.

Bir şeyler daha söylemesini bekledim, fakat birasını dikip yenisini almak için mutfağa gitti. Sonra olanlara biraz daha güldük ve ben zavallı, küçük arkadaşıma acıdım neredeyse. Ertesi gün Janet’i arayıp özür diledim, fakat birkaç yıl ondan haber alamayacaktım. Yüzündeki ifadeyi yeni Polaroid makinemle yakalamadığıma hayıflanırım.

XVIII

Taburesini bana yaklaştırdı.

Çıplak kollarımda sıcak soluğunu

hissedebiliyordum.

Bukowski şifonyerin üzerinden araba anahtarlarını aldı.

“Görüşürüz,” dedi.

Hafta arası öğlen iki sularıydı. Hipodrom dışında hiçbir yere bu kadar erken gitmezdi. Genellikle ikinci ya da üçüncü birasında ve güne yeni başlıyor olurdu.

“Bir kadınla mı buluşacaksın?” diye takıldım, banyo aynasının karşısında saçımın uçlarını keserken.

“Fazla kesme,” dedi *Bukowski*.

“İlk kez yaptığım bir şey değil, Hank,” dedim, çatlak uçları keserek.

Küçük saç parçaları döküldü lavaboya. *Bukowski* beyaz porselene dökülen kızıl saç parçacıklarını görmek için yanıma geldi. Bayılırdı bu tür şeylere –günün küçük ayrıntıları.

“Senin bir yere gitmen gerekmiyor muydu?” dedim.

Kendini toparlayıp saatine baktı.

“Doğru,” dedi, “doktora geç kalınmaz.”

Aynada gözlerime baktım. Şu sıkmalı oyuncaklardan biriymişim gibi pörtlemişlerdi. *Doktor mu dedin*?

“Neden bana doktora gideceğini söylemedin?” diye sordum.

Bukowski’nin gözleri yumuşadı, onun için kaygılanmamdan duygulanmış gibiydi. Kötü hissettim kendimi –çünkü ben sadece yeni bir amfetamin reçetesine ihtiyacım olduğu için ilgilenmiştim.

Makası ecza dolabına koyduğum gibi yatak odasına koştum.

“Seninle geliyorum,” dedim.

“Hey, yavrucuğum, beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum. Fakat bekleyemem,” dedi. “Zamanında gitmezsem randevumu kaçıracağım.”

“Randevun olduğunu neden söylemedin bana?” diye sordum, robumu çıkarıp kotumu ve kırmızı topuklu ayakkabılarımı giyerek.

Üzerime siyah bir bluz geçirdim ve çantamı kaptığım gibi kapıya koştum.

Bukowski arabaya vardığında ben yolcu koltuğunda rimel sürüyordum.

“Neden gidiyorsun doktora?” diye sormayı akıl ettim sonunda.

“Kıçımda çıkan çıbanı yardı, kontrol etmek istiyor. Kıçıma bakmayı seviyor galiba.”

Zavallı *Bukowski*, anatomisinin o bölgesi başına sürekli iş açıyordu.

“Onu suçlayamam,” dedim. “Arkadaşımın üzerinde yaptığı etkiye baksana. Bu arada, gitmişken o kırmızı sivrikuyruğu da kestirmelisin.”

“Sadece birkaç blok gideceğiz,” dedi, park yerinden çıkarken, makyaj yapmamı kast ederek.

“Sen arabayı park ettiğinde ben hazır olacağım,” dedim, dudaklarıma parlatıcı sürerek.

Western’den Sunset’e döndüğümüzde bir tabaka daha rimel sürüyordum.

Vermont’ta sağa döndü, sonra birkaç blok daha sürüp park etti.

“Geldik,” dedi.

“Ben de hazırım,” dedim, ona dönerek.

“Hazırsın,” dedi, gülümseyerek.

Yüksek bir binaya girip asansöre bindik. Yukarı çıkarken ona neden geldiğimi söyleme zamanının geldiğine karar verdim.

“Doktorun beni de araya sıkıştırabilir mi sence?” dedim.

“Neyin var senin?” diye sordu.

“Hadi, Hank,” dedim.

Ne istediğimi bildiğini biliyordum. Sadece iki hapım kalmıştı ve yeni bir reçeteye ihtiyacım vardı.

“Ona sorarım,” dedi.

Üzerinde siyah harflerle “Dr. Hedrick Gunther,” yazan cam bir kapıya yürüdük.

Kapıyı açmadan önce “İyi mi bari?” diye sordum.

“Alman,” dedi *Bukowski*, övgülerin en büyüğüymüş gibi.

Küçük bekleme odasına girdiğimizde içerisi hayli kalabalıktı. Bu kadar insan beklediğine göre Dr. Gunther işinin ehli olmalıydı.

Koltuklardan birine oturdum. *Bukowski* sekreterin masasına gidip doktorun beni de görüp göremeyeceğini sordu.

“Öğle yemeğinden dönmek üzere,” dedi sekreter, elli yaşlarında kıvırcık saçlı bir kadın. “Birazdan burada olur. Arkadaşınıza bu formu doldurmasını söyleyin.”

Bukowski’ye formu verdi. Kadının ona benden “kızınız” diye söz etmemesi beni rahatlattı. *Bukowski* yanıma gelip formu verdi.

Formu doldururken kapıdan Doktor Gunther girdi. Başımı kaldırdım ve kırk yaşlarında, kolalı beyaz doktor önlüğü giymiş çekici bir erkekle karşılaştım. Doktor Gunther gözleriyle bekleme odasını taradı ve *Bukowski*’yi görüp yanına geldi.

“Nihayet geldin,” dedi doktor, koyu Alman aksanıyla.

“Beni buraya o sürükledi,” dedi *Bukowski*, bana dönerek.

Bukowski’nin göğsü biraz kabardı, sonra, “Bu kız arkadaşım, Pam,” dedi.

Doktorun gözleri parladı tel çerçeveli gözlüğünün camlarının ardında. *Bukowski*’ye baktı, sonra bana baktı, sonra yine *Bukowski*’ye baktı. Başını sallayıp gülümsedi.

“Onu da araya sıkıştırabilir misin?” diye sordu *Bukowski*.

“Sanırım,” dedi doktor.

Doktor bekleme odasında bekleyen diğer hastalara dönüp, “Beklettiğim için özür dilerim, hemen döneceğim,” dedi, koyu Alman aksanıyla.

Kapıya doğru yürüdü, *Bukowski* de yerinden kalkıp onu izledi.

Formu doldurup sekretere verdikten sonra dergilere bir göz attım, içlerinden iki tane seçip yerime oturdum tekrar. Doktor odaya daldığında *Times* dergisinde Jimmy Carter'ın Demokrat Parti adaylığı için yürüttüğü seçim kampanyasına dair bir makale okuyordum. Apolitik olan *Bukowski*'nin aksine ben siyasete fazlasıyla ilgi duyuyor, Kasım'da seçimi Demokratların kazanması için dua ediyordum. Ülke önceki Nixon döneminin neden olduğu akşamdan kalmalığı henüz üzerinden atamamıştı ve değişim zamanıydı.

Kapı birkaç kez açılıp kapandı ve her seferinde *Bukowski*'nin geldiğini sandım, fakat yeni hastalar geliyordu. Bekleme odasında oturacak yer kalmamıştı.

Beklerken Patty Hearst'ün mahkûm olmasını, Boston'da ırk ayrımcılığıyla ilgili sorunları ve Washington'da düzenlenecek olan 200'üncü yıl kutlamalarının hazırlıklarını okudum. Sal Mineo cinayetini okumaya başlamak üzereydim ki sekreter adımı seslendi. Bir saati aşkın bir süredir bekliyordum.

Sekreter beni muayene odasına aldı ve masaya oturmamı söyledikten sonra kapıyı kapattı.

Beş dakika sonra doktor girdi içeri. Beni başıyla selamladıktan sonra tekerlekli taburesine oturdu, gözleri dizlerimle aynı seviyedeydi.

"Sizin için ne yapabilirim bu gün?" diye sordu, aksanı yüzünden *Hogan's Heroes* dizisinin Albay Klink'ini çağrıştırarak.

Bukowski'nin bekleme odasından çıkarlarken doktora ne istediğimi söyleyeceğini ummuştum. Fakat söylememişti. Derin bir soluk alıp derdimi anlatmaya giriştim.

"Kilomu denetleyemiyorum," dedim. "Zayıflama ilacı için reçeteye ihtiyacım var."

Doktor sol dizimi sıkıp, "Neden istiyorsunuz zayıflama haplarını? Şişman değilsiniz ki," dedi.

Taburesini bana yaklaştırdı. Çıplak kollarımda sıcak soluğunu hissedebiliyordum.

“Şey,” dedim. “Şu anki kilomla barışık değilim. Birkaç kilo verirsem daha iyi hissedeceğim kendimi.”

Birkaç saniye bir şey demedi. Topuklu ayakkabılarıma baktı, sonra gözleri bacaklarıma kaydı, oradan göğüslerime ve nihayet yüzüme.

“Söyler misiniz,” dedi, “son pelvik muayenenizi ne zaman yaptırdınız?”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Amfetamin tedarik etmeye çalışırken pek çok doktor ziyaret etmişliğim vardı, ancak pelvik muayene önerenine ilk kez rastlıyordum. Ya geçmişte şansım çok yaver gitmişti, ya da o anda inanılmaz derecede şanssızdım.

Ne yapacağımı bilemedim. Söylediğini dikkate almamaya karar verdim.

“Son birkaç ayda birkaç kilo aldım,” dedim. “Gerçekten biraz incelmek istiyorum.”

“Soruma cevap vermenize ihtiyacım var,” dedi. “Pelvik muayenenizi en son ne zaman oldunuz?”

“Bir yılı geçmiştir,” dedim.

“Oo, çok olmuş,” dedi. “İzninizle ben şimdi sizi muayene edeceğim.”

“Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.”

Günahını almak istemediğim için zayıflama haplarıyla kadın sorunları arasında bir ilinti olup olmadığını düşündüm. Amfetamin iltihaba sebebiyet verebilir miydi? Rahimde tümör? İdrar yollarında tıkanıklık? Sonra içgüdülerim devreye girdi. Zihnimde “sapık” sözcüğü yanıp söndü.

Aklımdan geçeni belli etmemeye çalıştım –reçeteyi yazmayacağından korkuyordum.

“Şey…” diye kekeledim, “şu anda adet görmekteyim.”

Doktorun yüzündeki o şehvetli beklenti ifadesi hayal kırıklığına dönüştü.

“Önümüzdeki hafta için randevu alabilir miyim?”

Gözleri parladı, fakat sonra göz kapakları düştü. Bana inanmıyordu, fakat ne yapabilirdi?”

Tekerlekli taburesini masasına doğru yuvarladı, reçeteyi yazdı ve dönüp bana uzattı.

“Randevunuzu çıkarken alabilirsiniz,” dedi, sonra ayağa kalktı. Odadan çıkarken arkamdan, “İhmal etmeyin,” diye seslendi.

Bekleme odasına döndüğümde *Bukowski* oradaydı. Sekreterin masasına gidip vizite ücretimi ödedi.

Asansörle aşağı inip arabaya varıncaya dek hiçbir şey söylemedim. Doktorun anormal talebinden söz edersem nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. İstediğimi elde etmiştim, rezalet çıkma riskini göze alamazdım. Arabayla yol alırken reçeteyi yaptırabilmem için Sunset’teki Owl Eczanesi’ne uğramasını istedim.

Sonra, “Sen nereye gittin bu arada?” diye sordum.

“Bir blok ötede bir striptiz kulübüne gidip birkaç bira içtim,” dedi.

Bir şey demedim. Beni kıskandırmaya çalıştığını düşündüm, fakat bir türlü kıskandıramaz ve deli olurdu.

“Doktorumu nasıl buldun?” diye sordu *Bukowski*, Vermont’ta bir U dönüşü yaparak.

“Reçeteyi yazdı,” dedim.

“Onu tahmin ettim,” dedi.

“Ve bana pelvik muayene yapmaya kalktı.”

Bukowski kıs kıs güldü –beni hem öfkelendiren hem de utandıran bir tepki. Doktorunun benden istifade etmeye yeltenmesinden rahatsızlık duymuyor muydu? Bunu yanlış bulmuyor muydu? Umursamıyor muydu?

Sonra derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştım. Bukows-ki’nin suçu değildi sonuçta –o istediğimi elde edebilmem için bana yardım etmeye çalmıştı sadece. Ve işe yaramıştı. Reçete çantamdaydı.

“Ya sen?” diye sordum. “Asıl senin onu görmen gerekmiyor muydu?”

“Tuvalette kıçıma baktı ve çok güzel bulduğunu söyledi.”

“Bunu sana ben de söyleyebilirdim.”

XIX

“Bakalım… basurum var,

evde hamam böcekleri var,

bir de sen varsın.”

Yalnız olduğumuzda çok daha iyi geçiniyorduk Hank ile. Başkaları olduğunda sonunda mutlaka tartışıyorduk. Yalnız takılmayı yeğlememize rağmen bu her zaman mümkün olmuyordu. İnsanları sevmediğini iddia eden biri için *Bukowski*’nin çok fazla ziyaretçisi oluyordu. Arkadaşları, akrabaları, komşuları ve bazen hayranları sürekli ve önceden aramadan gelebiliyorlardı. Bazen bir yerde buluşmak ya da onu kendi evlerine gelmeye ikna etmek için aradıkları olurdu. Bu davetsiz misafirleri savuşturmanın bir yolu yoktu.

Bir akşam *Bukowski* ile kanepeye yeni uzanmıştık ki kapı sertçe vuruldu. *Bukowski* parmağını dudaklarının üzerine koyup başını salladı. Gelen her kimse gidene kadar hiç ses çıkarmadan beklemeye karar vermiştik.

“Hadi,” dedi çok aşina bir ses, “orada olduğunuzu biliyorum. İkinizin de arabası ön tarafta.”

Ağabeyim Larry. Muhtemelen parası bitmişti ve uyuşturucu, alkol, sigara ya da yiyecek bir şeyler peşindeydi. *Bukowski*’in bezgin gözlerine baktım ve iç çektikten sonra kalkıp kapıya gittim. Larry içeri girdi, kanepeye yürüdü ve *Bukowski*’nin yanına oturdu.

“N’aber, moruk? İzin var, değil mi?” diye sordu Larry,

Bukowski’nin Pall Mall paketine uzanıp bir sigara alarak.

Larry’nin speed etkisi altında olmadığını fark ettim, bu ziyareti korkunç geçmeyecekti hiç olmazsa.

Buzdolabından birkaç bira aldım ve tek birayla yetinip gitmesini umdum. Fakat *Factotum*’u yeni bitirmişti ve kitabın her bölümünü *Bukowski* ile tartışmaya kararlıydı.

Bukowski kitaplarından söz etmekten nefret ederdi ve konuyu sürekli değiştirmeye çalışmasını gülünç buldum. Fakat Larry vazgeçecek gibi görünmüyordu.

“Kız arkadaşın kamışına kâğıttan şapka yaptı mı gerçekten?” diye sordu Larry.

Samimiydi, ifadesinde istihza yoktu, *Bukowski*'ye Volks'unun kilometrede ne kadar yaktığını soruyordu sanki.

O sırada telefon çaldı. *Bukowski*'nin yüzünde "tam zamanında" ifadesi belirdi. Ahizeyi kaldırdı.

"Hayır, moruk. Sanmıyorum," dedi. Bir süre dinledikten sonra, "Konuğumuz var," dedi. Bir süre daha dinledi. Sonra, "Birkaç dakikalığına belki," dedi.

Kapattıktan sonra Brad'in dairesine gidip eskiden bu sitede oturan birine merhaba dememizi istediğini söyledi. Çocuk eskiden şimdi benim kiraladığım dairede oturuyordu ve *Bukowski*'nin sevdiği biriydi. Brad iyi bir malı olduğunu belirtip hepimizin uğraması gerektiğini söylemişti.

"Ben bütün bir öğleden sonrayı Brad'de geçirmek istemiyorum," dedim.

"Steve'i severim," dedi *Bukowski*. "İyi çocuktur. Hiç olmazsa bir merhaba demem gerekir."

Larry'nin artık eve gitme zamanının geldiğini idrak etmesini bekliyordum, ama kalkıp *Bukowski*'nin peşinden dışarı çıktı. Hiç istemiyordum Brad'e gitmeyi. Fakat mesele çıkarmaktansa gitmeye karar verdim –Brad ve arkadaşına yapacağımız ziyaretin kısa süreceğini ve Larry'nin evine gideceğini umuyordum.

Brad'in dairesine gittiğimizde ön kapısı açıktı. "Girin," diye seslendi.

Odaya girdik. Brad, Steve ve Steve'in kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim bir hatunla köşeli kanepede oturuyordu. Brad'in karısı Tina striptiz kulübünde çalışıyordu ve geç saate kadar dönmeyecekti.

Bukowski içeri girip Steve'in yanına gitti ve, "Hey, dostum, seni görmek güzel," dedi elini sıkarak.

"Seni görmek de öyle. Uzun zaman oldu. Bu nişanlım, Mary. Mary, bu Charles *Bukowski*."

"Steve bana sizden çok söz etti. Nihayet Büyük *Bukowski*'yi tanıdığıma memnun oldum," dedi Mary, ışıldayarak.

Bukowski beni ve Larry'yi Steve'e tanıştırdıktan sonra birer bira alıp oturduk. Biramı içerken çok hoş genç çifti seyrettim.

Otuzlu yaşlardaydılar. İkisi de siyah saçlıydı –Steve'inki kızınkinden daha uzun. Üzerlerinde kot pantolon ve tişört vardı. Çekici, liberal, seçkin bir görünümleri vardı –tarz ve klas. Steve'in yakışıklılığını hesaba katınca, *Bukowski*'nin ondan hoşlanmasına şaştım.

Muhabbet önce Steve ve kariyeri üzerine döndü. Steve müzisyendi, bu da beni rahatlattı –müzikten konuşurken kendimi rahat hissederdim. Steve tanınmış bir grupla çalmıyordu, fakat yine de başarılı sayılırdı. Çok fazla iş çıkmadığından yakındı, fakat yakında yerel bir barda daha sık çalmayı umuyordu.

Sonra edebiyattan söz açıldı, bu da beni rahatsız etti –edebiyat hakkında fazla bilgim yoktu. Havada yazar adları uçuşmaya başladı –Hemingway, Fitzgerald, Faulkner, Mailler, Updike– ve bu adları bilmekle birlikte onları okuduğum söylenemezdi. Konunun değişmesini umdum.

Öz güvenimi yitirmeye başladım. Kendimi rahat hissettiğim Rock N Roll ve karşı kültür ortamımdan uzaklaşmıştım. Değil bu yazarları, *Bukowski*'yi bile okumamıştım. Kendi içime kapanmaya başladım. Kaybolmak, yetersizlik duygularımla mücadele etmek istiyordum. Her zamankinden daha çok içmeye başladım.

Steve ile Mary dışında herkes sigara içiyordu. Steve birkaç kez öksürdü, sonra müsaade isteyip temiz hava almak için dışarı çıktı. Diğerleri Philip Roth'un kitaplarını tartışırken ben de dışarı çıkıp Steve'e katılmaya karar verdim. Hem bu Portnoy denen tip hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve neden şikâyetçi olduğu beni hiç ilgilendirmiyordu.

Steve'e müziği hakkında birkaç şey sordum, sonra revaçta olan gruplardan söz ettik, The Eagles ve Fleetwood Mac gibi. Ona "Queen" adındaki yeni grup hakkında ne düşündüğünü sordum. Çok zeki, kibar, hoş bir çocuktu, onunla konuşmaktan çok zevk aldım.

On beş dakika sonra ikimiz de içeri girdik. Kendimi sarhoş ve biraz saldırgan hissediyordum. Radyoda Captain and Tennille'in "Love Will Keep Us Together" parçasını duydum.

“Hey, Brad, sesini aç biraz,” diye bağırdım. “Bayılırım bu şarkıya!”

Radyoya eşlik etmeye başladım.

“Love, love will keep us together,

Think of me, babe, whenever,

Some sweet-talkin’ girl comes along…”

Bukowski bana müdahale etti. “Hadi, Kızıl, kes şunu. Konuşmanın ortasındayız burada.”

“Evet, sakin ol, Pam,” diye uyardı Larry.

Ayağa kalkıp yerimde şöyle bir sallandıktan sonra en saygın içerlemiş tonumla ve sözcükleri yuvarlayarak, “İkinizin de canı cehenneme. Ben yukarı çıkıyorum. İkiniz de beni sıkıyorsunuz!” dedim.

Kapıya giderken o güzel çiftin üzerine tökezlendim. O anda Steve ayağa kalkıp onların da gitmeleri gerektiğini söyledi.

“Hey, içkini bitirmedin daha,” dedi *Bukowski*.

“Kusura bakma, Hank. Yarın bir iş görüşmesine gidip çalmamız gerekiyor. Çocuklarla prova yapmak zorundayım.”

Avlunun ortasındaydım ve yukarı çıkmadan önce iki bira almak için *Bukowski*’nin dairesine gitmeye karar verdim.

Merdiveni sendeleyerek çıkarken Steve ile Mary’ye, “Hoşça kalın, ikinizi de tanıdığıma memnun oldum,” diye seslendim.

Biraları alıp yukarı çıktım. Sonra en sevdiğim Linda Ronstadt albümünü alıp pikabın sesini sonuna kadar açtım. Sıcak bir gündü ve bütün pencereler açıktı.

Avazım çıktığı kadar şarkı söyledim.

“You and I travel to the beat of a different drum,

ahh, can’t you tell by the way I run,

every time you make eyes et me,

whoa-ooh.”

O akşam daha geç bir saatte biram bitti, oysa canım içmeye devam etmek istiyordu. Öğle sonrasındaki seanstan kafam hâlâ iyiydi. İki bira daha ödünç almak için *Bukowski*’nin dairesine inmeye karar verdim. Kapısını çaldım fakat iki dakika kadar hiç ses gelmedi içeriden. Sonra arka kapısının çarpıldığını duydum. Bir dakika sonra da kapıyı açtı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

“İki bira ödünç alabilir miyim?”

“Git buradan, Kızıl.”

“Sorunun ne senin?”

“Bakalım… basurum var, evde hamam böceği var, bir de sen varsın.”

“Beni içeri davet etmeyecek misin?”

“Meşgulüm şu anda. Senin bokuna katlanacak havada değilim.”

“Pekâlâ! Ben de meşgulüm!”

Daireme çıktım. Ön kapımdan içeri girerken arka kapısının çarpıldığını duydum tekrar. Misafiri olmalı, diye geçirdim içimden. Yoksa neden bu kadar kaba davransın ki? “Tamam, bu oyunu iki kişi de oynayabilir,” diye homurdandım kendi kendime. Birkaç dakika bekledikten sonra oturma odamın penceresine gittim. Başımı mutfağa doğru çevirip, “Bana bir bardak şarap daha getirebilir misin?” diye seslendim. Sonra mutfağa koştum. Sesimi olabildiğince kalınlaştırıp, “Tabii, bebeğim. Buz ister misin?” dedim. Sonra tekrar oturma odasına koşup yüksek ve seksi bir sesle, “Evet, harika olur!” diye bağırdım. Sonra yine mutfağa gidip en kalın erkek sesimle, “Arzun benim için emirdir, bebeğim!” diye bağırdım. On dakika kadar sürdürdüm bu oyunu, konuşmalar arasında yüksek kahkahalar atıyordum, sonra ışıkları söndürdüm.

Pencereden *Bukowski*’nin mutfakta olup olmadığına baktım. Kendimle yaptığım konuşmaları duymuş olmasını umuyordum. Hiçbir şey göremiyordum, fakat birkaç dakika sonra arka kapısının çarpıldığını duydum yine. Flörtünün neden sürekli dışarı çıkıp girdiğini, ön kapıyı

neden kullanmadığını merak ettim. Pencereye koştum, fakat kimseyi göremedim. Kiminle birlikteydi acaba? Olay çıkaramayacak kadar yorgundum. *Bukowski* neye kızmıştı acaba? Ona sıkıcı olduğunu söylemiştim alt tarafı. Uzun bir gün olmuştu ve çok fazla içmiştim. Aman, diye geçirdim içimden, yatağa girerken, canı cehenneme. Anında uyudum.

Ertesi gün iki buçuğa kadar evden çıkmadım. Stacey'yi okuldan almam gerekiyordu. Çıkarken *Bukowski*'ye uğramadım, çünkü bana nasıl davranacağından ya da orada kimi bulacağımdan emin değildim.

Geçtiğimi gördü ve balkona çıkıp, “Hey, nereye kaçıyorsun, yavrucuğum?” diye seslendi.

“Stacey'yi almaya,” dedim.

“Biliyor musun, dün tam bir göt gibi davrandın. Kız arkadaşı içerideyken Steve'in peşinden dışarı çıkman yanlıştı.”

“Biliyorum,” dedim. “Üzgünüm. Fakat muhabbet beni çok sıkmıştı. Ayrıca Brad'den pek haz etmediğimi biliyorsun. Onun da benden fazla hoşlandığını sanmıyorum.”

“Sadece sıkıcı insanlar sıkılır,” dedi, sonra az önce söylediğini tekrarladı. “Steve'in peşinden dışarı çıkman iyi bir izlenim uyandırmadı. Mary'nin canını sıktığını düşünüyorum.”

“Tamam, anladım –üzgünüm dedim. Mary'nin canının sıkılması için bir neden yok ayrıca. Konuştuk sadece!”

“Ama, biliyorsun…”

“Kes artık, Hank. Kimseye hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Yanlış bir şey yapmadım. Şimdi toz ol!”

Beni suçlu hissettirmek için abarttığını biliyordum. Asıl güvensiz olan kendisiydi. Kabul ediyorum, genç ve düşüncesizdim, fakat ona asla ihanet etmemiştim. Birkaç ay sonra kehanetleri gerçekleşecekti.

O gece Stacey ile annemde yemek yedik. Stacey hafta arası annemde kalmaya alışmıştı artık. Onu yatırdıktan sonra Carlton Yolu'na döndüm. Daireme yaklaşırken *Bukowski* geldiğimi duyup başını kapıdan çıkardı.

“Hey, yavrucuğum, en sevdiğin şampanyadan bir şişe var. Gelip bir bardak içmeye ne dersin?”

“Tabii, neden olmasın?”

O mutfaktan şampanyayı getirirken ben kanepeye oturdum. Şişeyi açtıktan sonra karşıma, çizgili koltuğuna kuruldu. Birkaç dakika konuşmadan oturduk. İkimiz de ilk sözlü hamleyi diğerinin yapmasını bekliyorduk.

Sonunda ben, “Kim uğradı dün akşam?” diye sordum.

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Dün gece misafirin vardı sanki. Biri birkaç kez eve girip çıktı. Arka kapının çarpıldığını duydum. Neler oluyordu? İki kadını birden mi idare etmeye çalışıyordun?”

“Umurunda mı gerçekten?”

“Umurumda elbette. Neden olmasın?

“Bazen olmadığını düşünüyorum.”

“Yanılıyorsun. Umurumda. Aşırı hassas ve güvensizsin, Hank.”

“Belki de sen yeterince hassas değilsin.”

“Peki, kabul –belki ben yeterince hassas değilim. Şimdi bana dün gece burada kim olduğunu söyle?”

“Önemli değil. Tanımıyorsun. Sende kim vardı dün gece?”

“Tanıdığın biri değil.”

“Pekâlâ, Kızıl. Bu muhabbetten sıkılmaya başladım.”

“Deyimi biliyorsun –sadece sıkıcı insanlar sıkılır.”

Güldü, sonra bardağını kaldırıp, “Sen kazandın, yavrucuğum. Hep sen kazanırsın zaten,” dedi.

Başı öne düştü ve derin bir iç çekti. Alnı kırıştı. O efkârlı, mahzun, düşünceli ruh haline bürünmeye başladı. Jane’den söz ettiğinde büründüğü

ruh hali.

Kanepeden kalkıp yanına gittim. Kucağına oturup kollarımı boynuna doladım.

“Kederlenme, Hank. Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Gözlerime bakıp gülümsedi. Sonra beni kucaklayıp ayağa kalktı. Dengesini yitirip tekrar koltuğa yığıldı, sırtüstü devrilmesine ramak kalmıştı.

“Hey, filmlerde de böyle olur,” dedi, gülerek.

İkimiz de döşemeyi boylamadan kendini toparlamayı başardı. Bedeninin maruz kaldığı işkenceyi hesaba katınca, olağanüstü güçlü ve zindeydi. Beni yatak odasına taşırken ikimiz de gülüyorduk.

Harikulade bir barışma sevişmesinden sonra yatakta uzanıp sigara içtik. Sonra bir kez daha sordum.

“Hadi, söyle bana, kim vardı dün gece?”

“Önce sen söyle. Sende kim vardı dün gece?”

“Peki… ama gülmeyeceğine söz ver.”

“Söz,” dedi, elini başının altına koyup doğrularak. Beklentiyle baktı bana.

“Kimse yoktu. Sende birinin olduğunu düşündüğüm için bende de biri varmış gibi yaptım.”

“Hadi, Kızıl, buna inanmamı beklemiyorsun herhalde? Erkek sesi duydum,” dedi.

“O bendim. Dinle.” Sesimi kalınlaştırıp, “Hey, bebeğim, bir öpücüğe ne dersin?”

Attığı kahkahalardan yatak sallandı. Tavana doğru uluyordu. Sonra yataktan fırlayıp mutfağa koştu. Yatağa bir elinde bira, ötekinde şampanya şişesi ve yüzünde koca bir gülümsemeyle döndü. Bardağı bana verdi. Yatağın kenarına oturup şişeyi bana doğru kaldırdı.

“Sen muhteşem bir yaratıksın, küçük Kızıl,” dedi. “Şerefine, bebeğim.”

İkimiz de birer yudum aldık, sonra bir kez daha sordum. “Pekâlâ, sıra sende. Dün gece burada kim vardı?”

Gülmeye başladı yine.

“Hadi, Hank, nedir bu kadar komik olan? Dün gece burada kim vardı söyle.”

Gülmeye devam etti. Üzerine gitmem onu daha çok güldürüyor, gıdıklıyordu sanki. Gözlerinde yaşlar birikti. Sonunda soluklanıp, “Ah, küçüğüm,” dedi, “biz çok uyumlu bir çiftiz. Dün gece burada da kimse yoktu.”

XX

Kızıl bir kadına yapabileceği

en yüksek iltifattı.

1976 Nisan'ında birlikteliğimizin beşinci ayını doldurduk. O süre zarfında birbirimizi mükemmeliyetten uzak iki insan olarak kabul etmeyi öğrenmiştik ve ilişkimizin geleceğinin belirsiz olduğunun farkındaydık.

Bukowski benim kusurlarıma felsefi yaklaşıyordu. Bense, mantıksız kıskançlığı dışında, onun bir erkek olarak sınırlılığını kabullenmiştim. Yeterince fırtına ve zaman zaman saçmalık boyutuna ulaşan ateşli tartışmalar yaşamıştık, fakat birbirimize bağımlılığımız ve aramızdaki güçlü bağ kuşku götürmezdi.

Ben kendi oyuğumu bulmak için mayın tarlasında yürümeye devam ediyordum –bir tür kişisel tatmine ulaşma çabası ki ayaklarım yere bastığı müddetçe benden kaçmayı sürdürecekti. *Bukowski*'ye tek kelime bile söylemeden annemin evine gidiyor, orada birkaç gün kalıp kendimi toparlamaya çalışıyordum. Bazen Carlton Yolu'na döndüğümde *Bukowski*'nin gitmiş olduğunu keşfediyordum. Her seferinde bana "iş" için gittiğini söylüyordu ve her seferinden ona inanıyordum. Fakat ben birkaç günlüğüne gittiğimde o dağılıyordu. Aşırı duygusal tepkiler veriyordu. Hırpalayıcı bir devamlılıkla coşkudan umutsuzluğu gidip geliyordu, bir manik depresif gibi.

Nisan ayında bir gün, hafta sonunu annemde geçirdikten sonra eve döndüğümde, *Bukowski*'ye uğradım.

Kapıyı açtım ve, "Kimse var mı!" diye seslendim.

Bukowski elinde bir şişe birayla mutfaktan çıktı. Şişeyi sehpanın üzerine bıraktı ve beni kucaklayıp havaya kaldırdı.

"Cups… Bebeğim, neredeydin?"

"Birkaç gün için anneme gittim. Genellikle annemde olduğumu artık bilmen gerekir."

"Özledim seni, yavrucuğum."

Sonra alnına vurdu ve, "Hasiktir!" dedi.

Beni kanepeye bıraktı ve, “Sana bir sürprizim var, ama bekle, önce John’u aramam gerek,” dedi.

Yanıma oturup John Martin’i aradı.

“Selam, benim,” dedi ahizeye. “Senden bir şey rica edeceğim. Cupcakes döndü ve geçen gün sana eklemeni söylediğim o şiirleri çıkarmanı istiyorum. Kitap baskıya gitti mi?”

Durakladı, sonra, “Baskıyı durdur o zaman, aksi taktirde aşk hayatım sona erebilir. Böyle bir şey olmasını istemeyeceğini biliyorum.”

John’u dinlerken dizimi sıktı.

“Evet, ciddiyim. Döndü… birlikteyiz yine ve çok güzel. Hadi, yap bana bu iyiliği. Hayırlı bir iş için.”

İç çektikten sonra, “Harikasın. Teşekkürler, bu iyiliğini unutmayacağım” dedi.

“Neydi bu?” diye sordum o telefonu kaparken.

“Kahretsin, direkten döndüm,” diye homurdandı kendi kendine. “Sana bir sürprizim olduğunu söyledim ya, seveceğinden emin olmak istedim. Sırf senin için bir şiir kitabı yazdım, bebeğim.”

“Sahi mi, Hank?” dedim, kollarımı boynuna dolayarak. “İyi de, bu telefon konuşmasının benimle ilgisi neydi?” diye sordum, geri çekilerek.

“Sen bana hiçbir şey söylemeden gidince John’u arayıp kitaba iki tane kötü şiir eklemek istediğimi söyledim. Aslında sana övgü olacaktı, sonra mersiye olması gerektiğine karar verdim. İçine biraz kötülük katmak geldi içimden. Bunun senin canını sıkacağını biliyordum, senden intikam almak istedim. Ama artık istemiyorum, bebeğim. İnan bana, canın gerçekten sıkılacaktı, özellikle seni köpekbalığıyla kıyasladığım şiiri okuduğunda.”

“Köpekbalığı mı? Bu hiç hoş değil, Hank. Beni neden köpekbalığıyla kıyasladın?”

“Dedim ya, beni giderek incittin, bu yüzden ben de senin canını yakmak istedim. Tasalanma, son anda yakaladım. Şimdi bir öpücük ver bana.”

“Kafanı ısırıp koparacağımdan korkmuyor musun?”

“Ver o dişleri bana, bebeğim.”

Öpüştük ve yitirdiğimiz zamanı telafi ettik.

Kitap birkaç hafta sonra geldi. Kızıl başlıklı harikulade ciltlenmiş bir kitaptı. Kitabın baskısı 180 adetle sınırlanmış, bunların 40’ı *Bukowski*’nin özgün çizimleriyle süslenmişti. Kapağında özgün çizimlerden biri bulunan kitaba şöyle yazdı: “Pamela Brandes’a –bana bu şiirleri yazdıran ve hayatta nadiren gelen duyguları yaşatan kıza.” Sonra Charles *Bukowski* diye imzalayıp imzası niteliğindeki küçük adamı çizdi; bir elinde sigara, bir elinde çiçek, başının sağ tarafında kalp biçiminde güneş ve sol üstte bir kuş.

Okumaya oturmadan önce beni en sevdiğim tavuk taşlığı yemeğimden satın almak üzere Hollywood Ranch Market’a götürdü. O karides tava söyledi. O akşam hiç kavga etmemeyi başardık.

Daha sonra, *Bukowski* mutfakta daktilosunu örselerken, heyecanla yatağa uzanıp Kızıl’ı okumaya koyuldum. Dört şiirden oluşuyordu. İlk şiiri okuduktan sonra doğruldum ve diğer üçünü okudum. *Sen bunlara aşk şiiri mi diyorsun*? -Diye geçirdim içimden. *Bukowski*’nin bütün yazıları gibi şiirler çiğ ve hakikiydi, yapmacıksız. Küfür ve bedensel işlevlerle baharatlanmış.

Şiirleri birkaç kere daha okudum. *Bukowski* gibi romantizm acemisi birinden geldikleri düşünülürse Kızıl bir kadına yapabileceği en yüksek iltifattı. *Bukowski* bana olan sevgisini özel bir biçimde ifade etmişti. Fakat ben erkeklerin sevgilerini daha geleneksel yollardan ifade etmelerine alışıktım, *Bukowski*’nin tumturaklılıktan uzak gösterisini nasıl anlamlandıracağımı bilemiyordum. Yeat ya da Byron tarzında daha romantik bir şeyler beklemiştim. Aileme ve arkadaşlarıma gururla okutabileceğim bir şey, fakat bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen bunu ona hiçbir zaman belli etmedim. Toy ve bencil olabilirdim, fakat tamamen düşüncesiz de değildim. Derin anlamlar içeren o şiirlerin altında yatan güzelliğin değerini fark etmek uzunca bir zaman alacaktı. Şimdi onları nostaljik bir gülümsemeyle okuyor ve *Bukowski*’nin bana hediyelerin ün güzelini verdiğini idrak ediyorum.

XXI

İç çekiş.

Bukowski çok iç çekerdi. Benim için iç çekmenin bir anlamı vardır – hüzünlenmişimdir, yorgunumdur, bunalımdayımdır, yılgınımdır. Fakat *Bukowski* genel ilkeler doğrultusunda iç çeken bir adamdı. Hayatta olmaya verdiği tepkiydi. İç çekiş.

Birlikte olmaya başladığımızda uzun uzun iç çektikten sonra neyi olduğunu sorardım.

“Hiçbir şey,” derdi. “Ve her şey –bütün lanet dünya.”

Ben de onu neşelendirmeye çalışırdım.

“Hadi,” derdim. “O kadar da kötü değil. Dışarı çıkıp bir şeyler yapalım.”

İç çekiş.

“Yürüyüşe çıkalım.”

İç çekiş.

“Yemeğe çıkalım.

İç çekiş.

“Arabayla gezelim.”

İç çekiş.

“Şampanya içelim.”

İç çekiş.

“Hipodroma gidelim.”

“Tamam. Gidelim.”

Nisan ayıydı ve Los Angeles havalimanına birkaç kilometre uzaklıktaki Inglewood’da bulunan Hollywood Park Hipodromu’nda atlar koşmaya başlamıştı.

Hipodroma gitmeden önce *Bukowski* bir *Yarış Bülteni* satın alıp atları inceledi. Evden sabah on bir gibi çıktık ve öğleden önce hipodromdaydık. İlk koşuya bir saat kadar bir süre vardı –*Bukowski* için bülteni inceleme, atlara ve jokeylere dair notlar alma süresi.

Bahislerini oynamak için son ana kadar beklerdi genellikle. *Bukowski*’nin seçimleri pek çok faktöre dayanırdı –fakat esasen diğerleri bahislerini oynadıktan sonra olasılıklardaki değişiklere göre oynardı. Herkesin nasıl oynadığını gördükten sonra genellikle farklı bir ata oynardı.

Bukowski’nin hipodromdaki ciddiyetini gülünç bulurdum. O yarış bültenini karmaşık bir algoritma formülünü çözmeye çalışan bir matematikçi gibi incelerken ben onu hayranlıkla seyrederdim. Çok zahmetli bir iş gibi gelirdi bana. Hipodrom benim için gevşeyip iyi zaman geçirilecek bir yerdi. Hollywood Park’ın 1970 yılında kimse için klas bir yer olmadığını teslim ediyorum. Çoğunluğunu sosyal yardımla yaşayan umutsuz işsizlerin ve hayalperestlerin oluşturduğu kasvetli bir yerdi. Bir bahar gününde açık havada olmak, bira içmek, harikulade atları ve parlak ipeklileri çekmiş jokeyleri seyretmek güzeldi yine de.

Bukowski ile tamamen farklı tarzlarda oynardık. Onunki bilimseldi. Her ne kadar ben de olasılıkları ve jokeyleri dikkate alsam da, benimki sezgiseldi. İkimiz de koşu aralarındaki yarım saatlik beklemeden nefret ederdik. Ben genellikle tuvalete ya da bir bira almaya giderdim. İçsel pusulam eksik doğduğum için genellikle kaybolurdum ve *Bukowski* zamanının çoğunu beni arayarak geçirirdi. Bir keresinde benim yüzümden sürpriz bir ata oynama fırsatını kaçırmış ve at birinci gelmişti.

Fakat kazanan bir ata oynama fırsatını kaçırsa bile asla şikâyet etmez, beni başımı alıp gittiğim için azarlamazdı. Atlara oynama konusunda ciddi olmakla birlikte, her şeyi belli bir çerçeve dâhilinde tutmayı başarırdı. Bir attan çok kazanmışsa, bir sonraki koşuda daha büyük oynamazdı.

Çoğu kumarbazın aksine derinde bir yerde kaybetme isteği yoktu. Her zaman kazanmak için oynar, gün boyunca küçük kazançlar elde etmek onu

tatmin ederdi. Sonunda hepsi üst üste toplanırdı. Kaybettiğinden çok kazanırdı genellikle. *Bukowski* yapı olarak çok rekabetçi bir insandı ve hipodromdaki rakibi işletmeydi.

Bazen, iki koşu arasında, ben bir yerlere gidip kaybolmamışsam, bana Jane'den ve onu ilk kez nasıl hipodroma getirdiğinden söz ederdi. Doktorlar ona içkiyi bırakmazsa öleceğini söylediklerinde *Bukowski* Jane'e zamanını nasıl geçireceğini sormuştu. Jane de ona, "Hipodroma gidebilirsin," demişti.

Bukowski içkiyi bırakmamış ve atlara oynamayı zamanla sevmişti. En gözde eğlence biçimiydi ve bahislere yazıya yaklaştığı gibi yaklaşırdı – kararlılık, tutarlılık ve disiplinle.

Tabii ki bunlar bende hiç olmayan ve beni cezbeden niteliklerdi. Her zaman onun istikrarının bir parçasının bana da bulaşacağını umardım. Fakat ben fazla hercaiydim, sürekli bir yerlere koşup duruyordum.

Koşuların arasında bazen *Bukowski*'ye dönüp, "Hemen geliyorum," derdim.

İç çekiş. .

XXII

Ön kapıya doğru koştum,

peşimden geldi.

1975 Ekim'inde yayına girdikten sonra *Saturday Night Live* komedi programını fırsat buldukça seyretmeye çalışırdım. Alpine Inn'de gece vardiyasında çalışırken programı izleme fırsatını nadiren bulabiliyordum. Fakat işimi kaybettikten sonra hiçbir bölümünü kaçırmadım. *Bukowski*'yi benimle SNL seyretmeye ikna etmeye çalışırdım, fakat televizyondan nefret ederdi. Bazen programdan kendisi dışında herhangi bir şeyi çok eğlendirici bulduğum için nefret ettiğini düşünürdüm.

Ben de çok fazla televizyon seyretmiyordum, fakat SNL'ı sabırsızlıkla beklerdim. Benim için büyük olaydı –programa ve bütün kadroya bayılıyordum.

24 Nisan 1976'da yatağa uzanmış bira ve sigara içiyor, deli gibi gülüyordum. Raquel Welch ile Joe Cocker taklidi yapan John Belushi, birlikte Leon Russel'ın o harikulade "Superstar," parçasını söylüyorlardı. Parça ilerledikçe Belushi sözleri yuvarlayışı ve spastik hareketleriyle iyice komikleşti, sonunda yere yığıldı. Öyle bir yaygara kopardım ki *Bukowski* öteki odadan, "Kim var yanında?" diye bağırdı.

"Gel de kendin gör," diye geri bağırdım.

Fakat öteki odada daktilosunu örselemeye devam etti. Vakit gece yarısına geldiği için *Bukowski*'nin yazma seansı yeni başlıyordu. Neyse ki her koşulda yazabiliyor, gürültüden ya da dikkat dağıtıcı başka şeylerden etkilenmiyordu. Bir şekilde dairede kendinden başka birinin olduğunu bilmek ona iyi geliyordu sanıyorum.

Dan Aykroyd'un Birleşik Devletler Standart ve Ölçüm Komisyonu'ndan Joe Franklin'i oynadığı skeçte de başından sonuna kadar güldüm. Skeçte Aykroyd/Franklin hızlı ve kesik bir tarzla alfabenin yeni metrik sisteme uygun olarak nasıl on harfe indirileceğinden söz ediyordu.

Birkaç skeç sonra Pohebe Snow, "All Over" parçasını söyledi. *Bukowski*'nin yatak odasına gelmesine belki de bu neden olmuştu. Kadın sesine bayılırdı –ve Snow o çok hoş ve eşsiz tarzıyla *Bukowski*'yi Fareli Köyün Kavalcısı gibi kendine çekmişti. Pop kültüre umutsuzca yabancı olmasına rağmen onu bilgilendirmek için elimden geleni yapıyordum.

Bir sigara yakıp yatağın kenarına oturdu. Şarkı bittiğinde bana döndü ve, “Bu hiç de fena değildi,” dedi.

Ayağa kalkıp odadan çıkmaya yeltendi.

“Benimle bir skeç izle,” diye yalvardım.

Gönülsüzce dönüp yatağa doğru yürüdü.

“Tek skeç,” dedi.

Reklamlardan sonra ekrana “Claudine Longet Kayak Yarışması” yazısı geldi. Bir ay önce ünlü şarkıcı Andy Williams’ın eski karısı birlikte yaşadığı sevgilisi tanınmış kayakçı Spider Sabich’i tabancayla vurup öldürmüştü. Silahın kazayla ateş aldığını iddia etmiş, kefaletle salınmıştı. Duruşma gününü bekliyordu. Medyada ve kamuda Longet’in sevgilisini dört yıllık ilişkilerinden sonra kendisini terk etmeye karar verdiği için öldürdüğü inancı hâkimdi. Kaza olduğuna neredeyse hiç kimse inanmıyordu.

Skeçte Chevy Chase ile Jane Curtin kayak pistinin yakınında duruyorlardı. Chase, erkekler serbest yarışını anlatmak üzere Colorado, Vale’de bulunduklarını duyurdu. Chase ile Curtin, Helmut adında bir yarışmacının kayışını anlatmaya başladılar. Bir el silah patladı ve Helmut kara yığıldı. Chevy Chase, Helmut’un kazayla Claudine Longet tarafından vurulduğunu gözlemledi. Sonra Jean-Paul adında bir kayakçı kaymaya başladı. Bir el silah patladı ve Jean-Paul kara yığıldı. Chevy Chase, Jean-Paul’un kazayla Claudine Longet tarafından vurulduğunu duyurdu. Sonra Jean-Paul ayağa kalktı, çünkü mermi onu sıyırmıştı. Bir el silah daha patladı. Jean-Paul kara yığıldı tekrar. Kalktı. Bir el silah daha patladı. Bu sefer kalkamadı. Her seferinde kazayla Claudine Longet tarafından vurulmuştu. Sonra bütün yarışmaların özeti geldi. Kayakçılar ardı ardına devriliyorlardı. Nedenler: Caludine silahını yere düşürdü ve ateş aldı; Claudine silahını temizliyordu; Claudine silahını bir arkadaşına gösteriyordu, Sonra silahı karın üzerine koydu ve kazayla ateş aldı.

Skeç beni dumura uğratmıştı. SNL’ın aşırı ve alaycı mizahına bayılıyordum, fakat bu gerçekten zevksizdi. *Bukowski*’den izlemesini istediğime pişman oldum.

Reklamlar girdiğinde *Bukowski* güldü ve, “Hey, bu iyiydi,” dedi. Sonra, “Fakat parodinin en adi mizah biçimi olduğunu bilmen gerekir,” diye ekledi.

“Skeçler genellikle bundan çok daha iyi,” dedim.

“Programın yapısı yaratıcılıktan ve özgünlükten uzak,” dedi.

“Yaptıkları şeylerin çoğu gayet zekice,” dedim. “Programı tek bir skeçle yargılayamazsın.”

Bukowski başını sallayıp, “Var olan bir şeyi alıp yazıda kullanmak kolaydır,” dedi. “Fazla hayal gücü gerektirmez.”

“Bunu fazla ciddiye alıyorsun, “dedim.

“Yazıya dair bir şeyler biliyorum,” dedi.

Bunu söylemesine şaştım. Yazarlık yeteneği söz konusu olduğunda her zaman son derece alçakgönüllüydü; büyük yazar gibi davranmaz, hava atmazdı.

“Peki, ne komiktir sence?” diye sordum ve, “Laurel ile Hardy mi?” diye ekledim.

“Onlar özgündü en azından.”

“Hank, 1976’dayız, 1926’da değil.”

“Önemli değil,” dedi. “Mizahın zamanı olmamalı. Bu izlediğimiz skeç bir yıl sonra bir şey ifade etmeyecek.”

Televizyonu kapatıp yatağa geldi. “Çok güzel görünü-yorsun bu gece, Kızıl,” dedi, konuyu değiştirerek.

Yanıma gelip kolunu belime doladı. Beni yanağımdan öptü, parmaklarını bacağımda gezdirdi. Beni her gün daha çok arzuluyor, bana daha çok ihtiyaç duyuyordu ve bu yoğunluk karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştım yine.

Yataktan usulca inip ayakkabılarımı giydim. Çantamı ve anahtarlarımı bulup kapıya doğru gittim.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedi.

“Hank, buradan bir süre için çıkmam gerek,” dedim.

Ayağa kalkıp bana doğru geldi. Düşkünlüğü beni tüketmeye başlamıştı. Aramıza mesafe koymaya ihtiyaç duyuyordum, bu yüzden bu tartışmayı bahane ettim. Boğulmayacağım bir yere gitmeye ihtiyacım vardı. Benim bu nöbetlerim rutinleşmeye, panik atak belirtileri göstermeye başlıyordu.

Kapıya doğru koştum, peşimden geldi. “Lütfen gitme. Seni gücendirmek istemedim. Bak, televizyonu açtım.”

Sesinin çatlamak üzere olduğunu duyabiliyordum. Kendimi çok kötü hissettim, kalacak kadar değil ama.

“Çıkmam gerek, Hank. İyi hissetmiyorum kendimi. Bir süre için çıkmaya ihtiyacım var,” dedim.

“Lütfen gitme,” dedi. Duygusallaşmaya başlamıştı. Biraz daha kalırsam ağlayacağından korktum. Ağlamasına katlanamazdım.

Bukowski ön kapının yanında durdu. Arka kapıya gittim, açtım ve kendimi dışarı attım. Kaldırıma vardığımda arabamın yanında durduğunu gördüm.

“Bu gece benimle kalmana ihtiyacım var, bebeğim,” dedi. “Lütfen.”

“Lütfen, Hank, bana bunu yapma. Söyledim sana, kendimi iyi hissetmiyorum!” Onu itip arabanın kapısını açtım ve bindim. Eğilip yüzünü ön cama yapıştırdı. Gözlerinde yaşlar gördüğüme eminim. Arabayı yavaşça öne doğru sürdüm, fakat çekilmedi. Onu ezmek istemiyordum, fakat kalmam da söz konusu değildi. Panik atak geçiriyordum. Kesik kesik soluk alıyordum. Oradan bir an önce uzaklaşmazsam bayılabilirdim.

Penceremi indirip, “Yarın geleceğim, söz veriyorum,” diye bağırdım. Gaza yüklendim ve kaçtım oradan.

Arabayı sürerken dikiz aynasına bakmadım. *Bukowski*’nin başını pencereden sokup dudaklarıma iyi geceler öpücüğü kondurduğu o ilk akşamın üzerinden çok uzun zaman geçmişti sanki. Oysa sadece beş ay

önceydi. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Anneme mi, Georgia'ya mı yoksa bir bara mı? Saat bire geliyordu.

Hollywood Bulvarı'nda amaçsızca araba sürerken *Bukowski*'yi düşünmemeye çalıştım. Fakat hüzünlü, kederli yüzü aklımdan çıkmıyordu. O kadar üzgün görünmüştü ki; boğuyordu bütün bunlar beni. Kendini böyle hissetmesi hoşuma gitmiyordu; ürkütücüydü. Ben de duygularım yüzeye fazla yakınlaştığında yaptığımı yaptım –kafamı iyi etmeyi düşündüm. Bir içki içmek için bir bara gitmemek ya da hap atmamak için mücadele verdim.

Birlikte geçirdiğimiz fırtınalı günlerin, gecelerin ve saçma kavgalarımızın içinde bunun en kötüsü olduğunu hissediyordum. Bana en çok ihtiyaç duyduğu zamanda yanında kalamadığım için utanç duyuyordum. Fakat şimdi tam da bu yüzden kaçtığımı anlıyorum. Bana olan duygularının yoğunluğu benim o zaman kaldırmayacağım kadar şiddetliydi. Duygularına benden beklediği ve hak ettiği duygu ve sevgi derinliğiyle karşılık verememiştim. O geceki yüzü, sevgi ve hüzün dolu, bugün bile gözümün önüne gelir ve canım acır.

XXIII

“Çek git buradan, Larry,” dedim

ve ağlamaya başladım.

Fevri çıkışımın üzerinden bir hafta bile geçmeden Carlton Yolu'ndaki küçük kulübeme döndüm. Gücümü toplayıp yenilenmiştim ve *Bukowski*'yi görmek için sabırsızlanıyordum, fakat evde yoktu. Birkaç gün sonra ön tarafta Volks'unun sesini duydum. Gerçekten özlemiştim onu. Hoş geldin karşılaması için çok sevdiği "Daisy-Mae" kıyafetimi giydim –kısa pantolon ve kolsuz, büzgülü, pamuklu, mavi bluz. Yalın ayak koşarak dairesine indim.

Kapıyı açtığımda çizgili koltuğunda oturuyordu. Yanına gidip kucağına yerleştim.

"Nereye kayboldun?" diye sordum, onu öperek. Yanıt vermesine fırsat vermeden, "Giderken bütün kapıları ve pencereleri açık bırakmışsın. Kızmayacağına söz ver," dedim.

"Söz."

"Sen yokken Georgia geldi ve telefonunu kullandı. Birkaç şehirlerarası konuşma yaptı sanıyorum. Ona engel olmaya çalıştım, ama kafası bir tondu. Özür dilerim, Hank."

Kaygılanmama güldü ve , "Önemli değil, bebeğim," dedi.

"Pekâlâ… Neredeydin?"

"Teksas'ta," dedi, yorgun bir sesle. "Birkaç gün sonra yine kentten ayrılmam gerekiyor."

"Teksas'a mı yine?"

Bir hafta önceki tartışmamızdan sonra içimde bir ses nerede olduğunu fazla kurcalamamamı söylüyordu bana. Döndüğü için mutluydum.

"New York'ta bir okuma yapmam gerekiyor," dedi. "Yarın değil öbür gün."

"New York!" dedim. "Oo, Hank, beni de götür, lütfen."

“Seni götürmek okuma için alacağım ücrete patlar bana. O zaman evde kalmayı yeğlerim, gitmek istemiyorum zaten. Nefret ederim New York’tan.”

“Lütfen, Haaank,” dedim, yüzümü asarak.

Komiklik olsun diye dudaklarımı büktüm. *Bukowski* güldü.

“Masrafı John karşılar belki,” dedi, yayıncısını kastederek. “Senin yazarlığıma iyi geldiğini düşünüyor –belki destek olur.”

O John’u ararken ben kucağında kaldım.

“Selam, John,” dedi *Bukowski* ahizeye.

Soluğumu tutup bekledim. *Bukowski* arama nedenini izah ederken gözlerimi kapattım.

Sonunda, “Yapar mısın? Sağ ol, dostum, sana bir kez daha borçlandım,” dedi.

Biraz daha konuştular, sonra *Bukowski* telefonu kapattı.

“Ayarlandı,” dedi. “Gidiyoruz.”

Kucağından atlayıp kasıla kasıla yürüdüm.

“Evet, evet, evet!” diye çığırdım, “New York’a gidiyorum!”

“Gel buraya, alçak kızıl seni,” dedi, beni kucağına çekip öperek.

Ertesi günü yoluculuk hazırlığı yaparak geçirdim. Giyecek bir şeyler bulmam ve çamaşır yıkamam gerekiyordu. Fakat en önemlisi, ilaç desteği sağlamaktı –çünkü uçmaktan nefret ediyordum.

Yola çıkmadan bir gün önce Doktor Feelgood’u görmeye gittim. Ona uçma korkum olduğunu söyledim, bana yarım düzine beş miligramlık Valium hapı yazdı. Aslında pek sevmezdim Valium’u, beni uyuştururdu –ben her zaman hiper-uyanık olmayı yeğlerdim. Fakat bu durumda uyuşmayı yeğlerdim.

Doktordan çıkınca çamaşırımı yıkamak ve ben yokken Stacey ile ilgili düzenlemeleri yapmak için anneme gittim. Fakat vardığımda evde yoktu.

Çamaşır makinesini doldurmaya başlamıştım ki Larry girdi içeri.

“Hapın var mı?” diye sordu, merhaba bile demeden.

Genellikle paylaşmaktan kaçmam. Fakat bu kez yolculuk süresince bana ancak yetecekti. Doğuya uçarak üç saat yitirecek ve jetlag olacaktım, beni canlandıracak bir şeylere ihtiyacım olacaktı.

“Hayır, yok,” dedim.

“Hiçbir şey yok mu?”

“Sadece bir Valium reçetesi,” dedim, Larry’nin ilgilenmeyeceğini düşünerek, o speed bağımlısıydı.

“Valium! Ver reçeteyi bana!” diye bağırdı.

“Kusura bakma, Larry, veremem.”

Bir an bana baktı. Soğuk, gözkapaksız bir bakış –av peşinde kertenkele bakışı. Başka bir yaklaşım deneyecekti.

“Bana biraz verirsen reçeteyi senin için yaptırırım,” dedi, o yatıştırıcı sahtekâr tonuyla.

“Zaten birkaç tane yazdı,” dedim. “Onlara uçuş için ihtiyacım var. Yarın Hank’le New York’a gidiyorum.”

Larry ders kitaplarında okutulan türden bir bağımlıydı. Amacına ulaşmak için yapmayacağı ya da denemeyeceği şey yoktu. Sakin, yumuşak yaklaşımı iş görmeyince hemen öteki tarafa geçti. Kuduz bir kurda dönüştü.

“Reçeteyi ver bana, Pam. Nerede?” dedi sert bir tonla, sesi evin içinde yankılandı.

Geri çekildim. Aklını kaçırmış gibiydi. Gözlerinde çılgın ve kurnaz bir bakış belirdi. Kızıl saçları daha da kabardı sanki, elektriğe kapılmış gibi. Ondan uzaklaşmak zorunda olduğumu anladım.

Larry gözlerimin çantamı koyduğum malzeme rafına kaydığını fark etti. Rafa koşup çantayı kaptı. Onu itip çantayı elinden almaya çalıştım. Boğuşurken elimi çantaya sokup reçeteyi çıkarmayı başardım. Larry üzerime atılınca reçeteyi ağzıma sokup yutmuş gibi yaptım. Üzerime

çullandı, boğuşmaya başladık yine. Yüzümü sıktı, sonra ellerini boynuma koyup beni boğmaya başladı.

“Tükür! Tükür!” diye bağırdı, başımı yere çarparak.

Beni öldüreceğini düşündüm, fakat ona istediğini vermeyecek kadar gururlu ve inatçıydım. Ölmeyi yeğlerdim.

“Yuttum!” diye yalan söyledim.

Kavrayışını gevşetti, doğru söyleyip söylemediğimi anlamak için bana baktı. Adrenalinden aldığım güçle onu üzerimden ittim. Annemin yatak odasına koşup kapıyı kilitledim.

“Çık git buradan, Larry,” dedim ve ağlamaya başladım. “Şimdi polisi arıyorum!”

Şifonyerin üzerinde duran telefonu alıp *Bukowski*’yi aradım. Reçete yanağımla damağımın arasında duruyordu hâlâ. Ona Lary’nin beni Valium reçetem için öldürmeye çalıştığını söyledim. Hiçbir şey sormadı, hemen geleceğini söyledi. Öteki odada kapının çarpıldığını duydum.

Bukowski’nin Volks’unun sesini duyuncaya kadar annemin yatak odasında kilitli kaldım. Kapıyı açıp ayakuçlarıma basarak evde Larry’yi aradım. Gitmişti ama. *Bukowski* ile kapıda karşılaştığımda kollarına atılıp gözyaşlarına boğuldum.

“Ağzını burnunu kırmamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır, beni eve kadar izle yeter.”

Çamaşır makinesinden kirli giysilerimi aldım ve çıktık. Yolda reçeteye baktım. Buruşmuş, ıslanmış, bazı yerlerine mürekkep bulaşmıştı. Yaptırabileceğimi sanmıyordum.

Eve vardığımızda Georgia’yı aradım. Ona New York’a uçacağımı ve birkaç sakinleştirici hapa ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana iki tane Quaalude vermeyi önerdi.

Georgia’ya gittiğimde kafası çok iyiydi –arada sırada ağzında yanık sigarayla uyukluyordu. Yatakta oturuyordu ve bir yanında ağzına kadar dolu bir küllük, diğerinde yarısı yenmiş bir elma ve iki günlük bir hamburger

duruyordu. İçerisi bunaltıcı derecede sıcaktı ve Georgia’nın üzerinde kemikli omuzlarından dökülen kırmızı dantelli bir bluz vardı.

“Vaaay, demek Hollywood’un vamp kadını Büyük Elma’ya gidiyor. Anneler, oğullarınızı kilitleyin,” dedi sözcükleri yuvarlayarak. Sürekli yüzünü ve kollarını kaşıyordu bu arada.

Sigarasını aldım, söndürdüm ve küllüğü şifonyerin üzerine koydum.

“Haplar nerede, Georgia? Kusura bakma, gitmem gerek. Birkaç dakika sonra Stacey’yi okuldan almalıyım.”

“Sorun yok, Bayan Vanderbilt. Çantamı ver bana,” dedi, yatağın ayağını işaret ederek. Bütün dişi bağımlılar gibi, Georgia çantasını gözünün önünden ayırmazdı.

Ona kocaman, kahverengi süet çantasını verdim. Kolunu dipsiz çantaya soktu ve küçük uyuklamalar eşliğinde dibini karıştırdıktan sonra kaplumbağa yavaşlığıyla birkaç şişe çıkardı, doğru şişeyi buluncaya kadar.

“Hadi, kızım, geç kalıyorum,” diye dil döktüm.

“Ah, İsa, Meryem ve Fred aşkına, sakin ol biraz! Al,” dedi, bana iki Quaalude uzatarak.

“Teşekkürler,” dedim ve ön kapıya doğru koştum.

“Evet, evet,” dedi, yeni bir sigaranın filtreli ucunu bulmaya çalışarak.

Ertesi gün, öğlen iki sularında, *Bukowski* kesekâğıtlarımı indirmeme yardım etmek için yukarı çıktı. Kesekâğıdıydılar gerçekten. Bavulum olmadığı için her şeyi kahverengi kesekâğıtlarına koymuştum. Elbise, bluz, kot pantolon ve ayakkabı dolu yarım düzine kadar kesekâğıdı.

Volks’a birkaç kez gidip geldikten sonra nihayet yola çıkmaya hazırdık. Stacey ile arabaya bindik ve anneme gitmek üzere yola çıktık. Birden, “Dur, bir şey unuttum,” dedim.

Camaro’ma koşup çöp yığının içinde *Bukowski*’nin bana doğum günü hediyesi olarak verdiği Polaroid fotoğraf makinesini arayıp buldum. Elimde makineyle Volks’a depar attım.

“Acıktım,” diye inledi Stacey. “Bir cheeseburger istiyorum.”

“Anneanne sana öğle yemeği hazırlayacak,” dedim.

Ağlamaya başladı.

“Ben şimdi açım, Anne,” diye uludu.

Carlton Yolu’ndan birkaç blok uzaklaşmıştık ki, “Dur. Dön, diş fırçamı unuttum!” diye bağırdım.

“Benimkini kullanabilirsin,” dedi *Bukowski*. “Hiçbir şekilde durmuyoruz. Uçağa yetişeceğimiz kuşkulu zaten.”

“Uçağımızın kalkmasına daha bir saat var,” dedim.

“Evet ve sayende havalimanından bir saat on beş dakika uzaktayız.”

Derinde bir yerde uçağa binmekten korktuğum için yolculuğu sabote etmeye çalıştığımı biliyordum. Midem bulanıyordu.

Annemin evine vardığımızda annem evde değildi.

Bukowski arabadan bağırdı. “Kahretsin, Kızıl, gidelim artık!”

Annemin nerede olduğunu ya da ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum. Evde olması gerekiyordu. Fakat ona kaçta geleceğimizi söylemeyi unutmuş da olabilirdim.

“Bir şeyler yemek istiyorum,” dedi Stacey hıçkıra hıçkıra.

Mutfakta bir paket bisküvi buldum ve ona bir bardak süt koydum.

“Al, televizyonu açalım, sen de bisküvilerini yersin,” dedim, saçını okşayarak. “Anneanne gelir gelmez sana öğle yemeği hazırlayacak. Birazdan gelir.”

Fakat Stacey ikna olmadı.

“Hayır! Hayır! Hayır! Gitme, Anne!” dedi, bana sarılarak.

Bukowski dışarıda aralıksız klakson çalıyordu.

“Çık artık, Kızıl,” diye bağırdı.

Stacey’ye sıkı sıkı sarıldım, öptüm sonra ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Döndüm ve Stacey’ye baktım. Gördüğüm son şey Stacey’nin yüzü oldu, kırmızı ve gözyaşlarıyla ıslanmış.

İçim parçalandı evden çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken.

“Seni seviyorum, bebeğim,” diye bağırdım kapıyı kapatırken. Ağladığını duyabiliyordum.

“Çabuk döneceğim. Anneanneni üzme,” diye bağırdım kapının ardından.

Arabaya koşup içine atladım.

Bukowski manyak gibi gazladı arabayı. Deli gibi sürüyordu –on saniyede birinci vitesten beşinci vitese geçmişti.

Stacey’yi bıraktığım için kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki havalimanına giderken Quaalude’lardan birini attım. Yol boyunca benden beklenmeyecek kadar suskundum. Havalimanına vardığımızda kafam güzel olmuştu.

Bukowski beni bir bez bebeği çeker gibi çekip terminalden geçirdi. Uçağa binmek üzereyken bir sigorta makinesi gördüm. Durup kolumu *Bukowski*’den kurtardım.

“Bana iki çeyrek ver, Hank. Sigorta satın almak istiyorum. Bana bir şey olursa Stacey’nin güvence altında olmasını istiyorum.”

“Ah, Tanrım, lütfeeen, Cups, yapma bunu bana. Uçağın kalkmasına iki dakika var.”

Tepindim ve ayaklarımı yere kararlılıkla bastım.

“Bana birkaç çeyrek verinceye kadar hiçbir yere gitmiyorum,” diye bağırdım, onu sinir krizi geçiren bir çocuk gibi yumruklayarak.

Bukowski’nin yüzü saçımdan daha kırmızıydı. Bana vuracağından ya da kalp krizi geçireceğinden korktum. Derin bir soluk aldıktan sonra bana iki çeyrek verdi.

Kısa formu doldurduktan sonra kâğıdı aralıktan atmaya çalıştım. Sersem gibiydim, birkaç kez denemem gerekti. Sonunda başardığımda giriş

kapısına doğru yürüdüm.

Bir boğayı çağrıştıran homurtular eşliğinde gelen soluğuna bakarak *Bukowski*’nin içten içe kaynamakta olduğunu anlayabiliyordum –tek kelime etmedi ama.

Uçağa en son biz bindik ve biz ayak basar basmaz uçak hareket etti. *Bukowski* kesekâğıtlarımı üst göze koydu ve koltuklarımıza oturduk. *Bukowski* derin bir iç çekti.

Koltuklarımıza yerleştikten sonra hostes bir şey içmek isteyip istemediğimizi sordu.

“Dört Votka Tonik,” dedi *Bukowski*.

Hostes doğru duyup duymadığından emin olmak için baktı ona.

Bukowski bakışını iade edip, “Misafir bekliyoruz,” dedi.

Kadın zoraki gülümsedi ve siparişimizi almaya gitti. Tepsilerimizi indirdik ve ikişer votkayı önümüze koyduk. Ben benimkini göz açıp kapayıncaya kadar içtim ve çantamdan makyaj çantamla aynamı çıkardım. Rimel sürmeye koyuldum. Alışkanlığım olduğu üzere, rimel sürerken ağzımı açtım.

Bukowski bayılırdı beni makyaj yaparken seyretmeye. Onu tahrik ederdi. Bazen banyoya girip beni seyrederdi. Genellikle rahatsız olur, onu banyodan çıkarırdım. Fakat bu kez, her açıdan uçuyordum. Kimin bana baktığı umurumda değildi.

Hapların ve alkolün etkisiyle kendimi uykulu hissetmeye başladım. Makyaj çantamı koltuğun altına koyup *Bukowski*’ye sokuldum. Başımı omzuna koyup onu yastık olarak kullanırken o da bana yaslandı.

Yüzümü okşayıp, “Seni seviyor, yavrucuğum,” dedi.

“Hı, hıı,” diye mırıldandım.

Ondan sonra etrafımı kalabalığın sardığını hatırlıyorum. Güzel bir hostes önümde diz çökmüş yüzümü tutuyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Neredeyim? Neler oluyor?”

Sonra *Bukowski*’ye odaklandım.

Beni kollarıma alıp, “Hey, küçük Kızıl, ödümü patlattın,” dedi. “Vardık. Buradayız, çürük elmada. Kalkıp yürüyebilecek misin?”

“Evet, tabii, iyiyim. Ne var ki?”

“Öldün sandık, Cups. Ödümü bokuma karıştırdın.”

XXIV

Bukowski elimi tuttu kiliseye girerken.

Oturacak yer kalmadığı için ayakta duran kalabalığın

arasından süzülerek ilerlemeye başladık

ve tezahürat koptu.

Hâlâ kendime gelememiştim, fakat uçaktan inmeyi başardım. İki elime ikişer kesekâğıdı aldım, kalanını beni belimden kavrayan *Bukowski* taşıdı.

JFK havalimanında kocaman gülümsemesi olan tombulca bir tip karşıladı bizi. İki kesekâğıdı aldıktan sonra önce *Bukowski*'nin sonra benim elimi sıktı.

"Merhaba," dedi. "Ben Harold. Sizi otele götüreceğim."

"Sağ ol, Harold," dedi *Bukowski*.

"Tanrım," dedim, "Saunadaymış gibi hissediyorum kendimi."

"Haziranda New York'a hoş geldiniz," dedi Harold. "Irving Berlin'in şarkısındaki gibi değil."

Ne kadar sıcak ve nemli olduğuna inanamıyordum. Kaliforniya'da büyümüş biri olarak hiçbir zaman böyle bir nem yaşamamıştım. Sauna gibiydi gerçekten –boğucuydu. Uzun beyaz pamuklu elbisemi giymekle iyi yapmıştım. Fakat zavallı *Bukowski*'nin üzerinde ağır bir kot ve uzun kollu polyester gömlek vardı. Beş dakika sonra ikimiz de ter içinde kaldık.

Queens'den Manhattan'a doğru yol alırken saat gece yarısına geliyordu. Yolda bir yerde durup Brian adında hipsteri aldık. *Bukowski*'yi bir güzel yağladı ve bana kibar davrandı, ancak Harold ile tek kelime bile etmedikleri dikkatimi çekti. New York sahnesinin iki rakip şairi olmalıydılar.

Manhattan'ın ışıkları uzaktan göründüğünde binaların yüksekliğine şaştım. Onlara bakmak bile başımı döndürüyordu. İnsanların o korkunç gökdelenlerde yaşadıklarına inanamıyordum, hem de iç içe.

Otele vardıktan sonra Harold bizi arabadan indirdi, kesekâğıtlarımızı elimize verdi ve gitti. Kaldırımda dururken Brian bize Chelsea'nin ünlü sanatçıların kaldığı efsanevi bir otel olduğunu anlattı.

"Sizin odanız 1010 numara," dedi, "Janis Joplin'in New York'ta iken kaldığı oda."

Georgia şimdi beni bir görebilse, diye geçirdim içimden.

Brain'in Chelsea hakkında söylediklerinden sonra heyecanlandım. Lüks bir otelde kalıp kendimi şımartmak için sabırsızlanıyordum. Fakat kapıdan içeri girdiğimizde fantezilerim buhar olup uçtu. Çok güzel bir görünüme sahip olmakla birlikte–yüksek tavanlar, dövme demir sarmal bir merdiven ve duvarlarda muhteşem tablolar– mekânın soğuk, steril bir duygusu vardı. Karanlık ve küflü, hatta ürpertici.

Kaydımızı yaptırdıktan sonra Brian bize iyi geceler diledi ve asansöre binip onuncu kata çıktık. Uçaktan sonra en çok asansöre binmekten nefret ederim –ve bu özellikle korkutucuydu. Ferforje kafes 1880 yılında inşa edilmiş gibiydi. Asansör gıcırdıyor ve sallanıyordu çıkarken, varmak bilmedi. O sinir bozucu tırmanış boyunca *Bukowski*'ye sımsıkı tutundum. Onuncu kata varıncaya kadar aralıksız güldü.

Nihayet odaya girdiğimizde daha da az etkilendim. Yavan ve kasvetliydi – Carlton Yolu'nda evimizde olmaktan farkı yoktu, hem de cehennem sıcağında. Klima yoktu ya da çalışmıyordu. Kesekâğıtlarından birini alıp yelpazelenmeye başladım.

"Bekle, Kızıl," dedi *Bukowski*. "Hemen döneceğim."

Odadan çıktı ve ben yatağın kenarında heykel gibi oturdum. Üzerime bir sıçan ya da bir sapık sıçrar korkusuyla hareket etmeye korkuyordum.

Bukowski on beş dakika kadar sonra döndü. Ter içinde kalmıştı ve iki buz gibi altılık paket taşıyordu.

Soğuk bir içkinin tadını böyle çıkardığımı hatırlamıyorum.

Ertesi sabah bir taksiye atlayıp St. Mark Kilisesi'ne gittik. Okuma Bowery'de neredeyse iki yüz yıl önce inşa edilmiş St. Mark Kilisesi'nde yapılacaktı. Binanın önünde taksiden indiğimde görkemi karşısında huşu duydum. Siyah dövme demir parmaklıkla çevrilmişti ve ortasında beyaz bir saatli çan kulesi vardı. Parmaklığın ardında beyaz mermer heykeller görebiliyordum. Harikulade kilise ilaç gibi gelmişti bana Chelsea Otel'in yavanlığından sonra.

Brian, her zamanki hipliğiyle bizi kilisenin önünde karşıladı. *Bukowski* şairi hiç andırmazken, Brian'ın andırması tuhafıma gitti. Fakat insanlar *Bukowski*'yi görmek için para ödüyorlardı.

Bukowski’nin gergin olduğunu görebiliyordum. Alnı boncuk boncuk terlemişti, cildi solgun ve gergin görünüyordu. Nefret ederdi okumalardan. Genellikle kusardı okumadan önce. St. Mark’ın görkemli döşemesine kusmaması için dua ettim.

“Hey,” dedi Brian, “içeri girmeden öne sana gerçekten cool bir şey göstereyim.”

Bizi kilisenin arka tarafındaki mezarlığa götürdü. Brian orada gömülü ünlülerin mezarlarını işaret etti. *Bukowski*’nin kusmamak için mücadele verdiğini görebiliyordum, fakat tutamadı. Ünlü New York’lulardan birinin üzerine kustu.

“İyi misin, Hank?” diye sordum.

“İyiyim, Kızıl,” dedi. “Gerçekten, iyiyim.”

Kilisenin ön tarafına yürüyüp içeri bir göz attık. Hınca hınç doluydu içerisi. İnsanlar kapı eşiklerinde duruyorlardı. İçeriden uğultu geliyordu, sabırsızlanmaya başlamışlardı.

“Bu taraftan,” dedi Brian, bizi arka kapıdan sokarak.

Kısmen tadilat görmüş bir bodrumu andıran bir odaya girdik. İçerideki kalabalığı düşününce birden midem bulandı ve özgüvenimi yitirdim. Oğlu minikler beysbol liginde oynayan bir anne gibi, özellikle *Bukowski* için kaygılanıyordum. Makyajımı kontrol ettim, sonra saç fırçamı çıkarıp saçımı fırçalamaya başladım, ben de sahneye çıkacakmışım gibi. *Bukowski*’ye baktım. Duvara yaslanmıştı, iki büklüm olmuş midesini tutuyordu.

“Hadi, Hank, gösteri zamanı,” dedi Brian.

Bukowski doğruldu, sonra yüzünde kusmuk izi var mı diye aynaya baktı.

“Orada bira var, değil mi?”

“Her şey hazır,” dedi Brian. “Hadi, gidelim.”

Bukowski elimi tuttu kiliseye girerken. Oturacak yer kalmadığı için ayakta duran kalabalığın arasından süzülerek ilerlemeye başladık ve tezahürat koptu. Sahneye yaklaştığımızda *Bukowski* elimi bıraktı. Brian beni ön sırada bir iskemleye oturttu.

Otelde biraların hepsini içmiştik, bu yüzden başım hafif dönüyordu ve kendimi heyecana kaptırmıştım. *Bukowski* okurken onu yüzümde gururlu kız arkadaş gülümsemesiyle seyrettim –özelikle bana yazdığı aşk şiirlerini okurken. “İri Halka Küpeler” ve “Vaat” en çok sevdiklerimdi. İnsanlar bana bakıyorlardı *Bukowski* okurken, mahcubiyet duydum biraz, fakat ilgi görmek heyecan vericiydi aynı zamanda.

Bukowski akşamın son şiirini de okuduktan sonra seyirci çıldırdı. Okuma bir buçuk saat sürmüştü. Sonra arka kapıdan çıkıp doğru otele gittik.

Takside elini sıkıp, “Müthiştin, Hank. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim,” dedim.

Gülümsedi ve “Fena değildi,” dedi. Performansından memnun kaldığını görebiliyordum.

Odaya gittiğimizde başarılı okumayı sıcak bira içerek kutladık. Keyfimiz çok yerindeydi. Küçük çocuklar gibi kıkırdayarak yatağa yığıldık.

Sonra biri kapıyı çaldı. Ses bizi şaşırtmış, keyfimizin içine etmişti. *Bukowski* başını salladı, omuzları sarktı.

“Kim olabilir ki?” diye fısıldadım.

İki kez daha çalındı kapı.

“Kahretsin! Kim o?” diye seslendi *Bukowski*.

“Biziz, Dick Willams ile Jane Miller,” dedi bir erkek sesi.

Bukowski gidip kapıyı açtı.

Harvard kılıklı bir çift vals yaparak içeri girdi.

“Ne istiyorsunuz?” diye gürledi *Bukowski*.

“Seni görmek, tabii ki,” dedi Dick gülerek.

Bukowski gülmedi ama.

Dick yatağa ilişti, Jane de iskemleye oturdu. Sonra Dick bize şiirinden ve o başyapıtını oluştururken Jane’in onu nasıl desteklediğinden söz etmeye başladı. Hayatımda okumadığım kitaplardan, duymadığım yazarlardan

konuştu. İnsanda bir güzel marizleme arzusu uyandıran şu küstah, akademik entelektüellerden biriydi.

On dakika sonra *Bukowski*, “Pekâlâ, beni gördünüz. Artık gidebilirsiniz,” dedi.

Kapıyı açıp eliyle çıkmalarını işaret etti. İlk kez kabalığından ötürü gözüme girdi.

Gitmelerinin ardından soyunup yatağa girdik. Kütük gibi uyuduk ikimiz de. Ertesi sabah dinlenmiş uyandık. Bütün bir gün hiçbir şey yememiştim, midemde tutabileceğimi sanmıyordum. Ağzıma bir hap atıp bir şişe sıcak birayla yuttum. Ben giyinirken *Bukowski* bir şeyler yemeye gitti. Yarım saat sonra bira ve bir şişe Smirnoff Votka ile döndü.

Bir an önce dışarı çıkıp New York’u gezmek istiyordum.

“Hey, Empire State Binası’nı görmeye gidelim,” dedim.

“Hayır, Empire State Binası’nı görmek istemiyorum.”

“Peki, Coney Adası’na ne dersin, yakın mı?”

“Hayır, Coney Adası’na da gitmek istemiyorum.”

“Peki, Özgürlük Anıtı’na ne dersin?” dedim.

“Hayır. Özgürlük Anıtı’nı da görmek istemiyorum.”

“Peki…”

“Yorgunum, yavrucuğum,” dedi. “Bu okumalar beni bitiriyor. Hadi, güzelim, keyfimize bakalım.”

“Sen eğlenmeyi bilmiyorsun,” dedim. “New York’tayız ve ünlü yerlerin hiçbirini göremiyorum. Hiç olmazsa şu sauna ortamını terk edip yürüyüşe çıkabilir miyiz?”

“Pekâlâ, Kızıl, yürüyüşe çıkabiliriz,” dedi, yorgun, sıkıntılı fakat aynı zamanda kızgın bir ses tonuyla. “Gidelim.”

“Dur,” dedim, “bir dakika.”

Telefonu alıp santrali aradım. Santralden Eyton Ribner’in telefon numarasını istedim. Eyton’ı Pasadena Sanat Ve Tasarım Koleji’nde fotoğraf öğrencisiyken poz verdiğim zamandan tanıyordum. Yakın zamanda model fotoğrafçılığı yapmak üzere New York’a taşındığını duymuştum.

“Queens’de yaşıyor sanıyorum,” dedim.

Santral, “Emin olduğunuzda tekrar ararsınız!” dedi ve telefonu kapattı.

“Feci kaba bir kent bu,” dedim kapıda yılgın bir nöbetçi gibi bekleyen *Bukowski*’ye.

Polaroid makinemi kaptım ve otelden çıktık. Dışarısı sıcak ve nemliydi hâlâ. Ben en serin kıyafetimi giymiştim –mavi bluz, bermuda kot ve parmak arası terlik– fakat yine de terliyordum. *Bukowski*’de kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle bana eşlik ediyorduk.

23. Cadde’de bir blok kadar yürüdük. Bir gazete bayii gördüm, dergilerin bulunduğu yere gidip kapaklarına bakmaya başladım. *Village Voice*’u arıyordum –*Bukowski*’nin okumasına dair bir yazı olabileceği düşüncesiyle.

Ben dergilere bakarken tezgâhın arkasındaki yaşlı adam, “Hey, kızım, ya satın al ya da devam et,” diye bağırdı.

Yerimden sıçradım, şoke olmuştum. Kabalık New York’ta olağandı ve ben bir yetişkin dozuna maruz kalıyordum.

Bukowski’ye baktım, fakat “Ne bekliyordun?” der gibi omuz silkmekle yetindi.

Yürürken bir ağırlığın altında ezildiğimi hissettim. Herkes gergin ve korkmuş görünüyordu. Hava bile kirli ve öfkeliydi.

“Hadi, Kızıl, odamıza dönelim.”

“Hank,” dedim tatlılıkla, “benim için biraz gezemez misin?”

Bir süre gezindik. Birkaç fotoğraf çektik. Ben “İsa Seni Seviyor,” tabelasının önünde onun bir pozunu çektim. O benim “Yarı Fiyatına” tabelasının altında bir pozumu çekti.

“Ciddiyim, Kızıl. Odaya dönmem gerek. Çok sıcak.”

Caddenin ilerisinde bir mobilyacı gördüm, vitrinde harikulade deri koltuklar ve üzeri kapanan yazı masaları sergilemişlerdi. Kendimi bildim bileli benim için başarının ölçüsü kiraz ağacından bir masa ve deri koltuk olmuştu.

Dükkânın vitrinine koşup hayranlıkla deri koltukları seyretmeye koyuldum. Göz ucuyla *Bukowski*'nin dönüp aksi istikamete yürüdüğünü gördüm. Beni orada bırakabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama bıraktı. Başımı kaldırdığımda gitmişti.

Korku içindeki New York'luların arasına karışıp geri yürümeye başladım. Los Angeles'te olsaydım erkekler bana asılırdı, fakat kızıl büyüsü bu gruba tesir etmiyordu. Yürüyen ölülerden farkları yoktu. Benden korkuyorlardı neredeyse.

Ertesi gün Los Angeles'a uçacağımı düşündüm ve kaygılanmaya başladım. Sonra Valium reçetesi geldi aklıma. Çantayı açıp buruşuk reçeteyi buldum.

Birkaç blok yürüdükten sonra 8. Cadde'de küçük bir eczane buldum.

Dükkândaki her şey eskiydi sanki. Kirli pencerelerden içeri süzülen kasvetli ışık her şeyi hastalıklı bir sarıya boyuyordu. Dükkânın arka tarafına gittim ve beyaz ceket giymiş yaşlı adamı buldum. Reçeteyi eline tutuşturdum. Pek umudum yoktu. Ayrıca o ana kadar karşılaştığım kabalıklardan sonra kibar olmasını beklemiyordum.

"Ne bu?" diye sordu, buruşuk reçeteyi düzelterek.

Sesinin yumuşaklığı beni şaşırttı. Bütün gün karşılaştığım yabancıların arasında bana kaba davranmayan ilk insan.

"Yarın Los Angeles'a uçacağım," dedim. "Uçağa binebilmek için Valium almam gerek. Uçmaktan korkuyorum."

"Çök üzgünüm, hanımefendi," dedi, "fakat bunu Los Angeles'ta yaptırmanız gerekirdi."

"Zamanım olmadı," dedim.

"Size yardımcı olmak isterdim," dedi, "fakat reçetenizi kabul edemem."

“Neden?”

“Eyalet dışından olduğu için,” dedi.

“Fakat doktorumu arayabilirsiniz,” dedim.

“Üzgünüm,” dedi, “eyalet dışından reçeteleri kabul edemiyoruz. Ayrıca okunamıyor bile.”

“Yapabilseydiniz ücreti ne olurdu?” diye sordum.

“On iki dolar,” dedi. “Fakat bu reçeteyi kabul edemem. Üzgünüm, canım. Sen en iyisi uçakta içki iç.”

Reçeteyi elinden alıp dışarı çıktım.

Odama döndüğümde *Bukowski* votka içiyordu. Bir bira açıp eczanede yaşadıklarımı anlattım.

“Sürekli, ‘ben bu reçeteyi kabul edemem’ deyip durdu. Sanki Thrifty’s’de geçerliymiş gibi. Fakat yapsaydı on iki dolara patlayacaktı. On iki dolar! Los Angeles’ta taş çatlasa altı dolardır. İnsanlar nasıl hayatta kalabiliyorlar bu berbat kentte.”

Bukowski bir şey söylemeden dinledi. Sıcaktan ve yorgun-uktan tamamen bitkin düşmüş görünüyordu.

Odanın içi saunadan farksızdı hâlâ. Gittim ve bacaklarımı açıp ata biner gibi pencerenin kenarına oturdum. Pencerelerde tel yoktu, sağ bacağım içeride, sol bacağımı dışarı çıkarıp sallamaya başladım.

“Hey, yavrucuğum, oradan insan iyi edersin,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedim. “Burası daha serin. Sen de denemelisin.”

Aşağı baktım ve başım döndü. Dengemi yitirip pencerenin dışına doğru yığıldım. İleri geri titriyordum, sonra iki elimle pencerenin iç kısmına tutunup sağ bacağımdan destek alarak kendimi yukarı çektim. *Bukowski* bana yardım etmek için yerinden fırladı. Kendimi o kadar korkutmuştum ki göğsümü tutarak yatağa koştum.

“Tanrım, yavrucuğum,” dedi *Bukowski*, “ramak kalmıştı. Daha önce birçok kadın yitirdim, ama böylesi ilk olacaktı. Annene ne derdim? .”

Ölümden dönmenin adrenalinine rağmen sıcak, attığım hap ve alkol beni birden bitirdi. *Bukowski* bana sarılmak için döndüğünde yataktan aşağı yuvarlandım. Yerde uyuya kaldım.

Ertesi sabah eve doğru yola çıktık. Uygar Los Angeles'a dönmek için sabırsızlanıyordum. *Bukowski* gibi ben de nefret ettim New York'tan.

XXV

“Kaçık orospu çocuğunun tekisin.

Seni bir daha asla görmek istemiyorum!

Sen çatlaksın, *Bukowski*!”

New York’tan döndükten kısa bir süre sonra *Bukowski* bana bir şiir okuması daha olduğunu söyledi.

“Bu seferki nerede? “diye sordum.

“Altın Ayı’da,” dedi, o ad onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Bir müzik fanatiği olarak Altı Ayı’nın Huntington Beach’de pek çok ünlünün –Bob Dylan, Jimi Hendrix, The Doors ve Janis Joplin gibi– çaldığı prestijli bir gece kulübü olduunu biliyordum.

“Vay canına, ünleniyorsun, Babişko! Harika!”

“Hayır, harika değil. Nefret ediyorum okumalardan, ama kirayı ödüyorlar.”

“Nasıl nefret edersin okumaktan? Seyirci sana bayılıyor… New York’ta bayıldılar en azından.”

“Seyirci bana bayılmıyor, ben de seyirciye bayılmıyorum. İnsanlar bana üç gözlü bir panayır ucubeymişim gibi bakıyorlar. İnsan numarası yapan maymun muamelesi yapıyorlar. ‘Böyle buyurun, hanımlar beyler. Şaşırtıcı *Bukowski*’yi görün. Yarı insan, yarı maymun. Annesi King Kong’un tecavüzüne uğramıştı.’ Kahretsin, nefret ediyorum orospu çocuklarından.”

İçim sızladı onun için çünkü söylediğinde gerçeklik payı olduğunu biliyordum. New York seyircisi kalabalık ve heyecanlı olmakla birlikte bir miktar küçümseme de söz konusuydu. *Bukowski*’nin Altın Ayı’da yapacağı okumayı neden iple çekmediğini anlayabiliyordum.

“Benimle gelir misin?” diye sordu *Bukowski*.

“Ne zaman okuma?”

“Bu Cuma,” dedi.

Stacey Cuma günü anneannesinde kalacaktı, bu yüzden *Bukowski*’ye gelebileceğimi söyledim. Beni kucağına çekip öptü.

“İyi ki varsın, yavrucuğum,” dedi, bana sıkı sıkı sarılarak.

Altın Ayı’ya bir saat erken gittik. *Bukowski* beni idareciyle tanıştırdı, bıçkın bir tip gibi geldi bana. Güven vermeyen bir görünümü vardı, hemen olumsuz tepki verdim adama. İkimize de gayet saygılı davranmasına rağmen ona güven duymadım.

Zamanımız olduğu için *Bukowski* ile yandaki bara girip birkaç içki içtik.

“Bu kez daha yavaş iç, Hank. Geçen sefer sonuna doğru sarhoş olup sözcükleri biraz yuvarlamaya başladın.”

Üçer tane içtikten sonra gece kulübüne döndük. *Bukowski* yine kusacak gibi oldu ve arka taraftaki kuliste volta atmaya başladı.

“Kızıma iyi bak benim için,” dedi idareciye.

“Tasalanma, adamım. Prenses muamelesi yapacağız ona. Hesabı bana ait. Ne içmek istersin, tatlım?”

O anda *Bukowski*’nin adı duyuruldu ve derin bir soluk alıp sahneye çıktı. Seyirciler alkışlayıp uludular. “Sakin olun, bebeler. Hepinizi aynı anda haklarım,” dedi *Bukowski* onları kışkırtarak.

Bu kalabalığı daha da heyecanlandırdı. Yuhalayıp küfredenler oldu. Kontrolden çıkmışlardı. Sonunda *Bukowski* okumaya başlayınca sustular. Bu arada garson kız on dakikada bir bana bir şey isteyip istemediğimi soruyordu. Özel hizmetçim gibiydi. İçkiler geliyor, ben de dikiyordum.

Bukowski okumayı bitirdiğinde ben perişan durumdaydım. Bir şekilde Bay Altın Ayı’nın *Bukowski* ile hesap görmekte olduğu kulisi bulabildim.

“Harikaydın, bebeğim,” diye yağladım *Bukowski*’yi. “Bu New York’tan bile iyiydi!”

“Evet, evet, teşekkür ederim, Cups,” dedi *Bukowski*, beni durdurmaya çalışarak. Nefret ederdi iltifattan.

“Pekâlâ, nerede kalmıştık?” diye sordu Bay Ayı. “Sana ne kadar vermem gerektiğini söylemiştin? İki yüz dolardı, değil mi?”

“İki yüz dolar mı?” diye bağırdım. “Ona beş yüz dolar vaat ettin. Onu kazıklamaya mı çalışıyorsun? Sende güven telkin etmeyen bir şey olduğunu hissetmiştim. Seni görür görmez anlamıştım! Gözlerin kötü bakıyor!”

“Hey, Kızıl, sakin ol!” dedi *Bukowski* bana. “Adam şaka yapıyor sadece.”

Bukowski parasını aldı ve beni arka kapıdan çıkardı. Yol boyunca kafasını ütüledim. Western ile Carlton Yolu kavşağına geldiğimizde *Bukowski* beni ayıltıp susturmaya karar verdi. Carlton’dan dönmek için yavaşlayacağına gaza bastı. Virajı kaldırımı kıl payı sıyırarak saatte seksen kilometre hızla aldı.

“Ne yapıyorsun, Hank? Yapma, beni korkutuyorsun!”

Manyak gibi gülerek aynı şekilde sürmeye devam etti. Binanın önüne yanaşıp park edeceğine caddenin ortasında yüksek hızla daire çizmeye başladı. Kendi etrafımızda birkaç tur attık. Sonra caddenin karşı yakasındaki Pizza Pete’in otoparkına girip dönmeye devam etti. Kusacak gibi hissediyordum kendini. O arada sürekli, “Kes, Hank! Öldüreceksin bizi!” diye bağırıyordum.

Koltuğuma gömülüp bir ayağımı kontrol paneline, ötekini ön cama bastırdım.

“Çatlak orospu çocuğu! Hemen durdur arabayı!”

Sonra ağlamaya başladım. Ani bir fren yapıp durdu –sağ ayakkabımın topuğu Volks’un camını delip geçti. Topuklu giymiş olduğuma sevindim. Bileğimin kesilmesini engelledi muhtemelen.

Arabanın sallantısı kesilince *Bukowski*, “Hadi, ağlama. Eğlenceli değil miydi ama? Hoşuna gitmedi mi?” dedi.

Arabadan fırladığım gibi bağırmaya başladım: “Kaçık orospu çocuğunun tekisin. Seni bir daha asla görmek istemiyorum! Sen çatlaksın, *Bukowski*!”

Avluyu koşarak kat edip daireme depar attım. Epey sürdü uykuya dalmam. O manyak sürüş gösterisinden sonra titrememi durduramadım bir türlü.

Ertesi gün *Bukowski* daireme geldiğinde yaptığından ötürü pişmanmış gibi davrandı. Ona hiçbir zaman uzun süre kızgın kalamazdım, o da benim maskaralıklarıma müsamaha gösterirdi. Onu bağışladım ve hayat her zamanki gibi devam etti.

O yaz Los Angeles her zamankinden daha sıcaktı, belki ikimizin de kliması olmadığı için bana öyle geldi. Sık sık temiz hava almak için yürüyüşe çıkıyorduk. Bir gece Carlton Yolu'nda Western Bulvar istikametinde yürürken küçük dökük bir evde "Medyum, 5 dolar," tabelasını fark ettim.

"Hey, Hank –bak, falcı. El falımıza baktıralım."

"Ben geleceğimi biliyorum ve hiç iyi görünmüyor."

"Hadi. Eğleniriz biraz. *Lütfen*."

"Hepsi sahtekârdır bunların. Kazıklanmanın âlemi yok."

"*Lütfen*," diye yalvardım.

"Kahretsin, peki."

Kapıyı çaldık, on beş yaşlarında tombul bir kız açtı.

"Medyumu görmeye geldik," dedim, *Bukowski* karısıyla alışverişe çıkmış bir adam gibi geride dururken.

"Olur, bir dakika," dedi kız. Sonra öteki odaya bağırdı. "Anne, fal baktırmak isteyenler var." Bize döndü ve, "Bir dakika bekleyin," dedikten sonra yan odaya geçti.

Birkaç dakika sonra orta yaşlı, bezgin görünümlü bir kadın parmak arası terliklerini sürüyerek odaya girdi.

"İsterseniz başka zaman gelelim?" dedim.

"Yo, oturun," dedi, bizi *Bukowski*'nin masasını andıran bir masaya yönlendirerek.

Masanın üzerindeki dergileri kenara ittikten sonra koyu Bronx aksanıyla, "Pekâlâ, önce kim baktıracak?" diye sordu.

“Önce sen baktır, Hank,” dedim.

“Avucunu ver bana,” dedi kadın.

Bukowski sağ elini uzattı ve kadın avucunu incelemeye başladı.

“Hmm,” diye homurdandı. “Görüyorum ki içkiyi çokça seviyorsun. Bu iyi değil,” diye uyardı.

“Hey, kadın, avucumu oku, yüzümü değil.”

İkimiz de güldük, fakat medyum ciddiyetini hiç bozmadı.

“Görüyorum ki genç kızlardan hoşlanıyorsun. Bu da iyi değil. Kalbin kırılacak.”

Bu noktada ikimiz de kadının sahtekârı bile oynayamadığına karar verdik.

Hank elini çekip, “Tamam, bu kadar yeter. Çıkalım buradan, Cups,” dedi.

Kolumu tutup kapıya doğru yürüdü.

“Hey, bana beş dolar borcunuz var, bayım.”

Bukowski cüzdanından bir beşlik çekip masanın üzerine bıraktı.

“Tanrım, Kızıl,” dedi, kaldırıma ulaştığımızda. “Paramızı çöpe atacağımızı söyledim sana.”

Dairemize döndük, vantilatörü çalıştırdık, birkaç soğuk bira aldık ve yarının ne getireceğinden hiç kaygı duymadan sıcağı alt etmek için elimizden geleni yaptık.

Que sera, sera.

XXVI

“Yılın Annesi” ödülümün alevler

içinde yandığını gördüm.

Stacey yaz tatiline girmişti, bu yüzden *Bukowski* ile alem yapmak için fazla zaman bulamıyordum. Her zamankinden daha iyi geçinmemizin nedeni buydu belki.

Sıcak bir Temmuz günü Stacey ile nasıl olduğunu görmek için *Bukowski*'ye uğradık. Keyfi şaşılacak kadar yerindeydi, bizi sarılarak ve afacan bir gülümsemeyle karşıladı. Bira isteyip istemediğimi sordu, hatta Stacey'ye bir 7-Up getirdi.

Stacey'ye her zaman iyi davranır, ama aşikâr nedenlerden ötürü, benimle yalnız olmayı yeğlerdi. Stacey yanımızda olduğunda bazen sabrını yitirirdi. Fakat o gün pek neşeliydi, hatta içkilerimizi almak için mutfağa giderken bile yürüyüşünde bir canlılık vardı.

"Hey, ne oldu sana?" dedim. "Neredeyse mutlu bir halin var?"

"Seni gördüğüme sevindim," dedi.

Birkaç dakika sonra bana Thomas Schmitt adında bir film yapımcısından bahsetti. Schmitt, *Bukowski*'nin gündelik yaşantısına dair belgesel çekmek isteyen bir Alman film şirketi için çalışıyordu. *Bukowski* çekimlere katılmayı isteyip istemediğimi sordu. Filmin onu bu kadar heyecanlandırmasına şaşmıştım. Medyayı kapsayan her şeye kuşku ve küçümsemeyle yaklaşırdı. Genellikle söyleşilerden ve fotoğraf çekimlerinden ancak bittikten sonra haberim olurdu. Onları angarya olarak görürdü. Bu kez öyle değildi ama. Projeyi güzel bulduğumu söyledim.

"İki hafta kadar her gün bizimle olacaklar. Söz verip sonra beni yarı yolda bırakma, Kızıl."

Ona uslu davranacağıma dair söz verdim. Bu onu neredeyse mutlu etti.

Bir hafta kadar sonra, öğle sularında, *Bukowski* beni almak için yukarı geldi.

"Hey, Kızıl, Almanlar geldi, Almanlar geldi," dedi. "O güzel kıçını aşağı indirip göster kendini onlara."

Bukowski'nin dairesine indiğimde Thomas ve Alexandria Schmitt ile tanıştım, otuzlu yaşlarda hoş bir çiftiler. Thomas uzun boylu, atletik yapılı, uzun siyah saçlı bir tipti –ve Los Angeles sakinleri gibi kot, tişört ve sandalet giyiyordu. Alexandria da uzun boylu, ince bir kadındı; harikulade, uzun, dümdüz sarı saçları vardı. Yazlık bir elbise giymişti ve bir modeli andırıyordu. Bana ABBA grubunun daha hoş görünümlü çiftini hatırlattılar. Elimi sıktılar, tatlı dilli ve kibardılar. Kameralarını çalıştırmadan önce *Bukowski*'nin oturma odasında oturup biraz sohbet ettik. Alman aksanıyla konuşmalarına rağmen ikisinin de İngilizcesi iyiydi.

Thomas, Carlton Yolu'ndan iki blok uzaklıkta, Western Bulvarı üzerindeki Super 8 Motel'de kaldıklarını söyledi. Berbat bir mahallede berbat bir moteldi –fuhuş ve uyuşturucu gırlaydı. Bize sabahın üçünde çığlıklar duyduklarını anlattılar. Pezevengin teki kendisinden para sakladığı için fahişesini boğmaya çalışmıştı. Pezevengin, "Bana parayı var, kancık, yoksa seni öldürürüm," diye bağırdığını duymuşlar, pencereden baktıklarında adamın elleriyle kadının gırtlağını sıkıp başını havuza soktuğuna tanık olmuşlardı.

"Doğu Hollywood'a hoş geldiniz, dostlarım," dedi *Bukowski*, kıs kıs gülerek. "Yok yoktur burada –pezevenkler, fahişeler, evsizler ve akılsızlar. Hayatın hası burada, dostlarım. Biz o melodiyi iki gecede bir duyarız. Duymazsak bir şeylerin yolunda gitmediğinden kuşkulanırız."

Schmitt'lerin *Bukowski*'nin "sokak şairi" namına dair bazı kuşkuları vardıysa bile, artık ikna olmuşlardı muhtemelen.

Kamerayı çalıştırmadan önce ikişer bira içtik. Kamerayı açtıklarında kendimi oldukça rahat hissetmeye başlamıştım. Sarhoşluğa doğru gidiyordum hatta.

Bukowski ile kanepeye oturduk, birbirimize yakın. Söyleşi boyunca kolu omzumdaydı. Son birkaç haftadır aramız gayet iyiydi. İlişkimiz iyi gittiği için etkileşimimizin kameraya olumlu yansıyacağını hissediyordum.

Schmitt'ler *Bukowski*'ye birkaç soru sordular –daha çok çocukluğuna ve pansiyon odalarında yaşadığı, günde bir gofretle beslendiği günlere dair. *Bukowski* birkaç gülünç anekdot anlattı. Keyfi o kadar yerindeydi ki bana

imza niteliğindeki, “Mean to me… why must you be mean to me?” şarkısını bile söyledi.

O gün ağabeyim Larry’yi Stacey’ye birkaç saat için bakmaya ikna edebilmiştim. Maalesef işe giderken Stacey’yi bana bırakması gerekiyordu. Günah yuvasına girdiğinde çekim sürmekteydi. Odanın ortasındaki yuvarlak sehpanın üzeri bira şişelerinden ve dolu küllüklerden geçilmiyordu. Hollywood’un en kötü barını andırıyordu –değil yedi yaşında bir kız çocuğu, yetmiş yaşında biri için bile sağlıksız bir ortam. “Yılın Annesi” ödülümün alevler için yandığını gördüm.

Stacey, kafasının dikine gitmeyi seven annesinin aksine, son derece uysal bir çocuktu. Fakat ortamın yüksek enerjisinden ve ilgiden hoşlanmış görünüyordu. Yıllar sonra, 2004’te, bu parçaları *Born into This* belgeselinde görecek ve yerin dibine geçecekti.

Komşumuz Sam geçtiğinde ona seslenip içeri çağırdık. Sam ilk katta, benim oturduğum binanın yanında oturuyor, caddenin sonunda bir porno dükkânında güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Uzun boylu, yapılı, kırk yaşlarında ve heybetli görünümüne rağmen yumuşak bir adamdı. New York asıllıydı ve siteye göz kulak olurdu –kendini Carlton Yolu’nun asayiş bekçiliğine tayin etmişti. Onu başını kapısından dışarı çıkarmış ya da elinde tüfekle bir ses duyup duymadığımızı ya da kuşkulu birini görüp görmediğimizi sorarken görmek olağandı. Biz de asayişi korumak için gösterdiği çabayı takdir eder, onu çok severdik.

Schmitt’ler Sam’e *Bukowski* ile ilişkisine dair bazı sorular sordular. Soruları yanıtladıktan sonra gitti. Schmitt’ler gitmeden önce Stacey ile yukarı çıktım. Çift görmeye başlamıştım, biraz uzanmaya ihtiyacım vardı. Bir saat kadar sonra Alexandria bizi görmeye geldi. Stacey ile beni çekip çekemeyeceğini sordu. Memnuniyetle kabul edip kameraya biraz rol kestik. O akşam ertesi gün öğle sularında geleceklerini söyleyip gittiler.

Ertesi gün Schmitt’ler zamanında geldiler ve *Bukowski* yukarı çıkıp onlara katılmak isteyip istemediğimi sordu. Onları geçmişinin ve şimdinin uğrak yerlerine götürmeyi ve yapması gereken işleri yapmayı planlıyordu. Akşamdan kalmaydım, beni bağışlamasını söyledim.

Bukowski o akşam eve yalnız döndüğünde ona bütün gün nerelere gittiklerini sordum. Sunset Bulvar'ndaki en sevdiği şarküteriye uğramışlar ve akşamdan kalmalığa iyi geldiğini düşündüğü o yağlı pastırmalı sandviçlerden yemişlerdi. Sonra Çin çamaşırhanesine gidip kirli çamaşırlarını bırakmışlar, ardından on iki yıl çalıştığı Los Angeles'in merkezindeki Annex Postanesi'ne gitmişlerdi. Bana gününü anlatırken biraz yorgun ve sıkkın olduğunu görebiliyordum. Anılar dehlizine yaptığı gezintinin ona iyi gelmediğini düşündüm.

Caddenin karşı tarafındaki Pizza Pete'e gidip üçümüz için bir pepperoni soslu pizza ve bir büyük boy Pepsi aldım. *Bukowski*'nin dairesinde sessiz yemek yedik, sonra Stacey ile yukarı çıkıp erkenden yattım.

Schmitt'ler ertesi gün öğle sularında yine geldiler. Bu kez Stacey'yi kız arkadaşı Nina'ya bırakmıştım. Bir süredir yeterince ayyaşlığa tanık olmuştu.

Başlarda kameranın ilgisinden hoşnut kalmakla birlikte, bir süre sonra rahatsızlık duymaya başladım –mercek altına alınmıştım sanki. Bu kadar çok ünlünün madde kullanımı yüzünden rehabilitasyona gitmelerini ya da hayatlarını kaybetmelerini anlayabiliyordum. Kolay değildi sürekli inceleme altında olmak –özellikle gardrobun kısıtlıysa. Üçüncü gündeydik ve kameranın *Bukowski*'ye odaklanmış olmasına rağmen üzerimde performans baskısı hissetmeye devam ediyordum. İkimizi de yıpratmaya başlamıştı.

Bukowski'nin dairesine gittiğimde oradaydılar. İçmeye başladık, her zamanki gibi. *Bukowski* çok sevdiği çizgili koltuğunda oturuyordu, bense onun yanında yerde. Bu kez ilişkimize odaklandılar.

Bukowski'nin neşesi yerindeydi, arada sırada birbirimizle oynaşıyorduk. Konu evliliğe geldi. Evlenmeyi düşünüp düşünmediğimizi sordular –bir gün Vegas'ta pespaye bir kiliseye gitmekten söz edip güldük. O akşam Schmitt'ler gidinceye kadar alkol ve sigara tüketip gülmeye devam ettik.

Kapıdan çıkmalarıyla *Bukowski*'nin patlaması bir oldu.

XXVII

“Kaltağın tekisin,”

dedi sarhoş ağzıyla.

“Orospu!” diye bağırdı. “Ona nasıl baktığını gördüm! Hiç mi edep yok sende? Adamın yanında karısı olduğu halde onunla flört ediyordun! Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Amına koduğumun orospusu!”

Gözlerinin feri sönmüş, yüzü buruşmuştu. Ağzı çarpılmıştı ve sözcükleri haykırırken dudakları titriyordu. Bu şarkıyı daha önce de duymuştum, fakat hiçbir zaman bu kadar katı ve saldırgan olmamıştı. Ödümü patlattı. *Tanrım, bu sefer kafayı gerçekten yedi*, diye geçirdim içimden.

Geçmişteki kıskançlık krizlerinde gülmüş ya da “Kes artık, aklını kaçırmışsın, *Bukowski*,” derdim. Ya da krizi geçinceye kadar ondan uzak dururdum.

Fakat bu kez farklıydı. Koltuğundan kalkıp üzerime yürüdü. Yerde, sehpanın önünde oturmaya devam ediyordum. Kendimi korumak için ellerimi başımın üzerine koydum, sonra bir şekilde ayağa kalkabildim. O aşağılayıcı tiradını sürdürürken ön kapıya doğru yürüdüm.

“Kaltağın tekisin,” dedi sarhoş ağzıyla. “Hepiniz aynısınız! Koşsan iyi edersin, amına koduğumun kevaşesi!”

Daireyi güvenli bir şekilde terk edebileceğimden emin olduktan sonra kapıda durup saldırıya geçtim. İçgüdülerim en iyi taktiğin ondan daha çılgınça davranmak olduğunu söyledi. Deli gibi bağırmaya başladım.

“Orospu çocuğu bir daha asla benimle böyle konuşma, beni tehdit etme! Senden de senin hastalıklı kuruntularından da bıktım! Nedir senin sorunun, kaçık orospu çocuğu? Sen hastasın ve kendini bir an önce tedavi etmezsen beni bir daha asla göremeyeceksin! Paranoyak hareketlerinden ve ithamlarından usandım –siktir git!”

Öylece durdu orada, kuduz bir köpek gibi soluyarak, olduğu yere çakılmış. Beni hiç böyle görmediği için nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. İçkili olduğumda bile küfür etmezdim. Durumun ciddi olduğunu anladı.

Daireme koştum. Kapıyı arkamdan kilitleyip balkon penceremden onu seyrettim. Işıkları söndürdü, ne yaptığını göremiyordum. Hâlâ beklenmedik

saldırısının etkisi altındaydım ve zorla içeri girmeye kalkışmasından korkuyordum. Böyle yüz seksen derece döndüğüne ilk kez tanık oluyordum. Fiziksel olarak da hiç bu kadar tehditkâr olmamıştı. Geçmişte pek çok kez kıskançlık öfkesine maruz kalmıştım, fakat bu kez beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Çok ani ve şiddetli gelmişti. Gerçekten ürkütücüydü.

Gün boyunca çok fazla içmiş olmamıza rağmen korkunun neden olduğu adrenalin patlaması beni ayıltmıştı. Işıkları söndürüp onu denetlemek için büyük hasır iskemlemi pencerenin önüne çektim. Hiçbir şey görmedim, hiçbir ses duymadım, daktilo takırtısı bile. Karanlıkta viski içip kendine acıyordu muhtemelen.

Altıya doğru iskemlede uyandım. Birkaç saat daha uyumak için kendimi yatak odasına attım. On bire doğru kapının çalınmasıyla uyandım. Donakaldım, Stacey hâlâ kız arkadaşında olduğuna göre gelen *Bukowski* olmalıydı.

Kapıyı daha sert çaldı, sonra sesini duydum.

“Hey, küçük Kızıl, benim, alt kattaki çılgın,” dedi. “Aç kapıyı. Hey, dün gece için özür dilerim. Seninle konuşmak istiyorum.”

Hiç hareket etmeden sessiz kaldım.

“Hadi, bebeğim,” dedi. “Bak, özür diledim. Lütfen kapıya gel. Sana yeni bir şapka ve şapkayla uyumlu bir çift ayakkabı alacağım.”

Cevap vermedim.

“Pekâlâ,” dedi. “Gidiyorum, fakat üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Yine cevap vermedim.

Telefonum olmadığı için ya yüz yüze konuşurduk ya da birbirimize not bırakırdık. Aşağı indiğini duydum. Bir dakika kadar bekledikten sonra gittiğinden emin olmak için pencereye seğirttim. Görünmemek için duvara yaslandım. Arka kapıdan evine girdiğini gördüm.

Üzerime bir kot ve tişört geçirdim. Sutyen ve külot bile giymedim. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Stacey’yi almam gerekiyordu ve

belgeselciler gelmeden oradan çıkmış olmayı arzuluyordum. Saçımı fırçalarken kapımın önünde bir ses duydum. Bir dakika kadar bekledikten sora penceremden baktım ve afacan bir çocuk gibi dairesine koştuğunu gördüm. Yıkanmayı bitirip yalın ayak gitmeye karar verdim –topuklularım fazla takırdıyorlardı.

Çantamı kaptım ve çıkmak üzereyken belgeselciler geldiler. Pencereden baktığımda Alexandria'nın yukarı çıkmakta olduğunu gördüm. Kahretsin, geç kalmıştım! Alexandria merdiveni çıkarken kapıyı açtım. Yerde bir zarf duruyordu. Zarfı alıp çantama koydum.

"Selam, Pamela," dedi Alexandria. "Nasılsın? Hank kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Evet, iyi hissetmiyorum. Üşüttüm galiba, bu yüzden bugünkü çekime katılamayacağım."

Yanında fotoğraf makinesi olduğunu gördüm. Cehennemden çıkmış gibi görünüyordum, ondan beni çekmemesini rica ettim.

"İyi olmadığına üzüldüm. Yakında düzelirsin umarım. Biz bugün gidiyoruz, seni tanımaktan mutluluk duyduğumu bilmeni isterim."

Onu tanımaktan benim de mutluluk duyduğumu söyledim ve ona sarılmak geldi içimden, ancak hastalığımı ona bulaştırmak istemiyordum –gerçek ya da hayali.

"Kendine dikkat et, Pamela."

"Teşekkür ederim, Alexandria. Lütfen Thomas'a benim için veda et. Size iyi yolculuklar diliyorum," dedim. Alexandria merdivenden inip *Bukowski*'nin dairesine gitti.

Birkaç dakika bekledim, çantamı aldım ve ön kapıda durdum. Çantamdan zarfı çıkarıp açtım. *Bukowski*'nin aklının başına gelmesine memnun olmakla birlikte, hâlâ olanların etkisi altındaydım.

Notta sefil adamın teki olduğunu söylüyor, benden özür diliyordu. "Korkunç Hank" diye imzalamış, elinde bir buket çiçek tutan bir küçük adam çizmişti. Zarfı çantama koyup arabama doğru gittim.

Caddeye tek bir çıkış vardı, o da *Bukowski*'nin dairesinin önünden geçiyordu. Beni görmemelerini umarak son sürat penceresinin önünden geçtim. Arabama atladığım gibi Western Bulvarı'na doğru gazladım.

Stacey'yi Nina'nın evinden aldım. Kızlar öğle yemeğini bitirmek üzereydiler. Nina'nın annesi Anna'ya teşekkür edip çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Aklım dün gecedeydi hâlâ.

Her zamanki abur cubur alışverişimizi yapmak üzere bir markete uğradık –benim için iki Yoo-hoo, Slim Jim, Stacey için çeşitli şekerlemeler ve cips. En sevdiğimiz yere gitmeye karar verdim; Echo Park Gölü. Stacey ile oraya sık sık giderdik. Yapay bir göl vardı ve saati iki dolara deniz bisikleti kiralayabiliyordun. Park sessiz ve huzurluydu –tam ihtiyaç duyduğum şey.

Bir deniz bisikleti kiralayıp yararlı gıdalarımızı yedik. Bir gece önceki karabasanın etkisi altındaydım hâlâ.

"İyi misin, Anne?" diye sordu Stacey.

Düşüncelerimden sıyrılıp, "İyiyim, canım," dedim. Sonra ona gülümseyip, "Senin gecen nasıldı?" diye sordum.

Gölde bir saat kadar gezindikten sonra anneme gittik. Akşam yemeği yedikten sonra birlikte televizyon seyrettik. Hafta sonuydu, anneme Stacey'nin onda kalmasının bir mahzuru olup olmadığını sordum.

Onu Carlton Yolu'na geri götürmeyecektim, bir süre en azından. Farklı ve çocuk büyütmek için ideal ortamı sağlamaktan uzak bir yaşantım olduğunu biliyordum. Fakat değişmeye hazır oluncaya dek Stacey'nin güvenli bir ortamda, hayatımı oluşturan karmaşa ve çılgınlıktan büyük ölçüde korunmuş olmasına her zaman özen gösterdim. Hiçbir şey anne şefkatinin yerini tutmasa da, kendimi mahvetme iştahım hesaba katılınca, yapabileceğimin en iyisi buydu.

Stacey'ye sarılıp öptüm ve ertesi gün görüşeceğimizi söyledim.

Annem, "Gidişatından hiç memnun değilim," bakışıyla baktı bana kapıdan çıkarken.

Carlton Yolu'na döndüğümde saat dokuza geliyordu. Park ederken *Bukowski*'nin mavi Volkswagen'ini gördüm, evdeydi. Dairesinin önünden

hızla geçip evime doğru yürüdüm.

Işıkları yanıyordu ve mutfaktan gelen klasik müziği duyabiliyordum. Seri daktilo vuruşları duydum. Günahkâr Kızıl onu bir kez daha esinlendirmişti anlaşılan. Fark edilmeden yukarı çıkıp daireme girmeyi başardım. Yaşananlar beni yormuştu, erkenden yatmak istiyordum.

Kotumu çıkardım, günlüğümü alıp yatağa girdim. On beş dakika kadar yazdıktan sonra kapı çalındı. Bu sefer açtım. Kapıda durdu öylece, bezgin ve kederli.

“Oo, kim duruyor acaba karşımda?” dedim. “Doktor Jekyll mi yoksa Bay Hyde mı?”

“Girebilir miyim? Uzun kalmayacağım,” dedi, yere bakarak.

“Otur,” dedim, odanın ortasındaki yatağı işaret ederek. Yatağın karşısındaki hasır iskemleye oturdum.

“Eksikliğini hissettik bugün,” dedi.

Bir şey demedim. Öylece oturup baktım ona.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonunda o konuştu yine.

“Bak, Cups. Bana ne oldu bilmiyorum. Senin bir tarzın var ki…”

“Hey, bunu bana yükleme,” dedim, onu tersleyerek.

“Peki, haklısın,” dedi. “Senin suçun değil. Benden kaynaklanıyor. İçimde bir yerde kötülük var,” dedi, iki parmağını kalbinin üzerine koyarak. “Babam çok kötü bir adamdı, onun genlerini taşıyorum. Bu yüzden hiçbir zaman bütün bir insan olamayacağım. Kusurluyum, bebeğim, anlamıyor musun? Elimde değil. İmalat hatası.”

Ona bakmaya devam ettim. Kötü davranışı ve DNA’sı yüzünden yıkılmış görünüyordu. Yumuşuyordum. O yıpranmış yüzü acımasızca dokunaklı ve hazin görünüyordu. Büyük ıstırap içindeydi sanki. Neredeyse yelkenleri indirtecekti bana, fakat suskunluğumu korudum.

“Pekâlâ… hepsi bu,” dedi, derin bir iç çekerek.

Ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Ben oturmaya ve tek kelime etmeden ona bakmaya devam ettim.

Kapıyı açarken, “Daha sonra susarsan evde bir şişe şampanya var,” dedi.

“Cordon Rouge mu?” diye sordum.

“Elbette,” dedi.

“Kotumu giyeyim.”

Birlikte çıkarken ona dönüp, “Bu arada –kevaşe ne?” diye sordum.

XXVIII

Bukowski riyakâr bir insan değildi

ve kendi kontrol edemediği şeyler hakkında

başkalarına vaaz vermezdi.

Alman belgeselciler gittikten –(ben gittiklerini sanıyordum en azından)– iki gün sonra *Bukowski*'nin Batı Hollywood'daki Troubadour'da okuması gerekiyordu. Söylendiği şekliyle, The Troub, Los Angeles'ın en gözde eğlence mekânlarından biriydi. O zaman bilmemekle birlikte, Schmitt'ler de orada olacaklardı. Belgesellerini *Bukowski*'nin okumasını çekerek tamamlayacaklardı.

Bukowski 11 Temmuz'da okuyacaktı –otuz yaşında rock yıldızı ünü edinmiş olan Steve Martin'den önce. Steve son on yılda yazarlıktan stand-up komediye geçmiş, Sony&Cher, Smothers Brother ve Johnny Carson gibi programlarda sık sık boy gösterir olmuştu. Çılgın tuhaflıkları, gülünç hikâyeleri ve banjo çalmasıyla gittiği her yerde büyük ilgi görüyordu. Onunla aynı programda yer almak büyük başarıydı *Bukowski* için.

Steve'in aksine, *Bukowski* sahne almaktan nefret ederdi. Fıkır fıkır, dışa dönük, seyirci seven Steve Martin'e asık yüzlü, içe dönük, hayranlarından nefret eden Charles *Bukowski*'den daha büyük bir tezat düşünemiyorum.

Her zamanki gibi erken gittik –*Bukowski* dakik bir insandı– sonra Troubadour personeline geldiğimizi duyurmadan önce bir şeyler içmek üzere bara yollandık. *Bukowski*'ye çabuk sarhoş olmaması için biradan şaşmamasını söyledim. Ben de dikkatli olmaya söz verdim.

Bukowski kalabalıkta birine el sallayıp beni odanın karşı tarafına götürdü. Okumalarda genellikle hayli asosyal davranırdı, bu yüzden ona el sallatmakla kalmayıp onu gülümsetenin kim olduğunu merak ettim. Kadın şair Joan Jobe Smith idi, yanında yeni erkek arkadaşı vardı.

Joan'ın keyifli, iyimser, sempatik kişiliğine hayranlık duyuyordum. Sıcaklık ve zekâ yayıyordu, ikimizi de güldürdü. Görür görmez sevdim onu. Dördümüz birlikte içmeye devam ettik, sonra *Bukowski* izin isteyip gösteriden sorumlu olan Peter'a bakmaya gitti.

Bu arada kulüp dolmaya başlamıştı –*Bukowski* de gerilmeye. Erkekler tuvaletine koştu, ben kapıda durup kusuşunu dinledim. Bağırsaklarını kusacakmış gibi sesler çıkarmasına rağmen hiç endişe duymadım. Daha önce pek çok kez tanık olmuşluğum vardı bu haline.

Benim de başım dönmeye başlamıştı –kalabalığın heyecanı, mekânının şöhreti, gecenin yıldızının ünü ve alkol.

Bukowski erkekler tuvaletinden döndüğünde Peter bizim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Cana yakın, yakışıklı bir gençti –uzun boylu, sarışın ve atletik– tam *Bukowski*'nin nefret ettiği tiplerden. *Bukowski* bir saatten daha az bir sürede beş bira tüketmişti, Peter'a karşı ters ve saldırgan bir tavır takınacağından endişe duydum. Hiç olmazsa medeni davranması için dua ettim.

"Bira hazır mı?" diye sordu *Bukowski*.

"Sahnedeki buzdolabında," dedi Peter.

"Kaç tane var?"

"Buzdolabı dolu."

Bukowski Peter'ın sırtını sıvazladı ve yolun yarısını kat etmiş olduğumuzu düşünüp rahatladım. *Bukowski*'nin yeterli içkisi varsa sorun yoktu.

"Hank'i ben duyurabilir miyim?" diye sordum.

Peter, *Bukowski*'ye döndü. *Bukowski* başını sallayıp bana baktı.

"Benim için mahzuru yok," dedi.

"Hadi öyleyse," dedi Peter, beni sahneye doğru götürerek. Elimde birayla sahneye çıktım, mikrofonu aldım ve kalabalığa baktım.

"Hanımlar beyler…" diye başladım, sonra etkiyi artırmak için durakladım.

Birkaç saniye sonra, "üzülerek söylemek zorundayım ki Charles *Bukowski* bu gece maalesef gelemiyor."

Gürültülü kalabalık birden sustu, sonra yuhalamaya, ıslıklamaya ve tepinmeye başladılar. *Bukowski* fanatiklerinin sahneye sıçrayıp haberciyi –yani beni– öldüreceğinden korktum.

"Şakaydı!" diye bağırdım. Ardından da, "Hanımlar Beyler… Charles *Bukowski*ii!"

Bukowski sahneye çıktı, buzdolabından bir bira aldıktan sonra koltuğuna yürüdü ve seyirci çıldırdı. Mikrofonu alıp seyirciye

yeni bir numarası olduğunu söyledi.

Bana baktı ve, "giderek gençleşiyorlar," dedi.

Seyirci çıldırdı. Temmuz ayında Mardi Gras gibiydi.

Peter beni sahnenin solundaki ön masalardan birine oturttu.

"İyi mi burası?" dedi.

Salonun en iyi yeriydi. Başımı sallayıp Peter'a teşekkür ettim, sonra döndüm ve karşımda neredeyse eğilen garson kızla karşılaştım. Herkes bana Kraliçe Pamela muamelesi yapıyor, bu yüzden elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu garson kız.

"Bir viski, lütfen," dedim.

"Hemen getiriyorum," dedi kız.

İçkiyi beklerken sabırsızlandım. Sert bir şey içmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Garsona bahşiş verdikten sonra içkimle arkama yaslanıp *Bukowski*'yi dinledim. O kadar da dikkatli dinlemiyordum *Bukowski*'yi –daha önce dinlemiştim o şiirleri. İçkimi dipleyip garsonun bakışını yakaladım ve bardağımı kaldırıp bir tane daha istediğimi belirtttim.

İçkinin gelmesini beklerken *Bukowski*'yi seyrettim. Kendi oturma odasındaymışçasına rahat görünüyordu oturduğu koltukta. Sesi güçlüydü, titremiyordu, şiirler mükemmel bir ahenkle akıyorlardı. Formunun zirvesindeydi. Seyirci ona tapıyor ve o seyirciden nefret etmiyordu sanki. Formdaydı gerçekten. Bu okuma iyi başlamıştı.

Viskimi içip bir tane daha istedim. *Bukowski* benim için yazdığı şiirlerden okumaya başladı. Sarhoş olmaya başlamış, her zamanki çekingenliğimi üzerimden atmıştım.

“Bu bana dairdi!” diye bağırdım, *Bukowski* şiiri okumayı bitirdikten sonra.

“Evet, canım,” diye cevap verdi, istifini bozmadan. “Sana dairdi.”

Bir viski daha içtim ve *Bukowski* okumaya devam etti. Her şiirden sonra bir şey bağırıyordum.

“Seni seviyorum, Hank.”

“Evet, bebeğim.”

“Benim için yazdıklarından bir tane daha oku.”

Bukowski okumaya başladıktan bir saat kadar sonra başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Oda dönüyordu.

Ayağa kalkmamla yerime yığılmam bir oldu. Bir kez daha kalkmayı denedim. İskemleden güç alarak kalktım, sonra çıkış tabelasını gördüm – masaların arasından sendeleyerek ilerlerken gözlerimi tabelaya odaklamaya çalıştım. Temiz havaya ihtiyacım vardı, yoksa kusacaktım.

Salondan çıkmak üzereydim ki birinin “Pam, hey, Pam,” diye seslendiğini duydum. Etrafıma bakındım ve salonun ortasında bir masada oturan Jack Nitzsche ile Carrie Snodgress’i görüm. Derin bir soluk alıp yalpalamadan ve ayık görünmeye çalışarak onlara doğru yürümeye çalıştım.

Masalarına yaklaştığımda dış görünümüm dağılmaya başladı – tökezledim, yalpaladım, insanlara çarptım.

Nihayet onlara ulaştığımda “Selam, Jack. Nasılsın?” dedim, sözcükleri yuvarlayarak.

“Çok eğleniyoruz, ihtiyar öldürüyor onları,” dedi Jack, elini seyirciye doğru sallayarak.

“Evet,” dedim, bir bulantı dalgası hissederek.

Onların önünde kusup rezil olmayayım diye dua ettim.

Jack beni Carrie ile tanıştırırken beni hararet basmıştı ve soğuk terler döküyordum. Ne demeye içmiştim onca viskiyi?

Carrie’nin elini sıkmak için uzandığımda masanın üzerine devrildim ve içkiler kucaklarına döküldü.

“Ah, affedersiniz, affedersin,” diye inledim ve birkaç peçete kapıp kucaklarını silmeye çalışarak ortalığı iyice berbat ettim.

Birinden ötekine gitmek başımı daha da döndürdü ve yüz üstü masaya kapaklandım.

“İyi misin, Pam? Oturup bize katılmak ister misin?” diye sordu Carrie, yatıştırıcı bir sesle, kolumdan tutup beni doğrultmaya çalışarak.

Başımı kaldırdım ve gözlerindeki endişeyi gördüm. O kadar güzel ve zarifti ki. Jack’in onun için deli olmasını anlayabiliyordum.

Masanın kenarından destek alıp doğrulmaya çalıştım, fakat pek başarabildiğimi sanmıyorum.

“Hayır, ama teşekkür ederim,” dedim sözcükleri yuvarlayarak. “Gitmem gerek.”

Sarsak bir adım attım, sonra dönüp, “Affedersiniz,” dedim.

“Özür dilemen için neden yok,” dedi Carrie o tatlı sesiyle.

“Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?” diye sordu Jack.

“Evet, evet, iyiyim,” dedim, gülümsemeye çalışarak. “Daha sonra görüşürüz.”

Geri çekilirken bir başka masaya takıldım ve ortalığı yıkmadan tuvalete ulaşabilmeyi umdum.

Tuvalete giderken olimpik büyüklükte bir stadyumdaymış gibi hissettim kendini, çukurları ve engelleriyle. Bir şekilde amacıma ulaşmayı başardım – tam öğürmeye başladığım anda. Kusarken yaşadığım bütün deneyim berbat bir şakaymış gibi hissettim –*Bukowski*’nin okuma öncesi kusma seansına bir kitap tutucu.

Bitirdikten sonra yüzümü, ensemi ve bileklerimi soğuk suyla ovdum. Eve gitmem gerekiyordu –hem de bir an önce. Oda dönüyordu ve kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum.

Tuvaletten çıktığımda *Bukowski* okuyordu hâlâ. Çıkışın yakınında bir paralı telefon buldum ve annemi aradım.

“Anne, Batı Los Angeles’taki Troubadour’dayım ve kendimi iyi hissetmiyorum. Gelip beni alabilir misin?” dedim inleyerek.

“Larry burada, onu gönderiyorum,” dedi.

“Çok, çok kötüyüm… acele etmesini söyle!” diye yalvardım.

Telefonu kapattıktan sonra kapı görevlisini bulup *Bukowski*’ye ağabeyimle gittiğimi iletmesini söyledim.

Kaldırıma oturup başımı dizlerimin üzerine yasladım. On beş dakika sonra Larry geldi.

“Geri zekâlı,” dedi, arabaya binmeme yardım ederken. “Sınırını ne zaman öğreneceksin?”

Kendimi o kadar kötü hissetmeseydim ironiye gülebilirdim. Ağabeyim bana sınırımı öğrenmemi söylüyordu. Alkol ve uyuşturucu söz konusu olduğunda Larry sızma noktasına gelinceye kadar durmazdı.

“Bana borçlusun, Pam,” dedi.

Anneme giderken kusmamak için yol boyunca derin soluklar aldım. Larry’nin arabasına kussam muhtemelen kenara çekip beni bir güzel döverdi.

Larry arabayı sürerken direksiyonu boğmak istermiş gibi sıkıyordu –ya da ellerinin boğazımda olduğunu tahayyül ediyordu. Caddedeki bütün çukurlara kasten giriyordu sanki –sırf inlediğimi duymak, karnımı tutuşumu görmek için.

Otobana girerken Larry bana dönüp, “Bazen direksiyonu kırıp otobandan aşağı uçmayı aklından geçirdiğin olur mu?” diye sordu. “Ben geçiririm. Bazen otobanda son sürat giderken yan taraftan aşağı bakar ve direksiyonu biraz sağa kırmanın yeterli olacağını düşünürüm. Sen düşünür müsün böyle şeyleri?”

“Hayır, Larry, düşündüğümü söyleyemem,” diye inledim. Zavallı, Larry, ruhu ıstırap çekiyordu.

Annemin evine yaklaştığımızda Bukowki’nin nasıl olduğunu merak edip mesajımı almış olmasını umdum. Anlayacaktı. Nasıl anlamazdı? O da sürekli sarhoş olup kusmuyor muydu? *Bukowski* riyakâr bir insan değildi ve kendi kontrol edemediği şeyler hakkında başkalarına vaaz vermezdi.

“Bir şey var mı?” diye sordu Larry, annemin evinin önüne park ederken.

Elimi çantama sokup ona son haplarımı verdim. Kendimi kızağa çekmenin zamanı gelmişti, o hapları yutmayı düşünmek midemi daha da bulandırıyordu.

Annem kapıyı açtı ve doğru banyoya koştum. Banyodan çıktığımda annem yatmıştı. Kanepenin üzerinde yastık ve battaniye vardı. Dinlenme ve toparlanma zamanı gelmişti. *Bukowski*’yi bir haftadan daha uzun bir süre görmeyecektim ve, tabii ki, beni bağışlayacaktı.

XXIX

“… uyuyun biraz.

Balkondan bağırmayı da kesin.”

1976 Eylül’ünde *Bukowski* ile ilişkimiz giderek gerilmeye başlamıştı. Yılın üçte ikisi geride kalmıştı ve hâlâ işim, gelirim ve gururum yoktu. *Bukowski*’ye ve zayıflama haplarına bağımlılığım doruk noktasına ulaşmıştı. *Bukowski* ve annem kendimi mahvetme yolunda ilerlemeye devam etmemi kolaylaştırıyordu ve ben bunu sonuna kadar kullanıyordum. Bana komplo kurup kurmadıklarını bilmiyorum, fakat kısa bir süre sonra *Bukowski*’nin usanmaya başladığını öğrenecektim.

Seks kediciği vahşi bir kaplana dönüşüyordu. Benim için ne kadar çok şey yaparsa sevgimi ondan o kadar esirgiyordum. *Bukowski* denetimi yitiriyordu ve sevgisini daha sert göstermenin zamanının geldiğine karar vermiş olmalıydı. Ağustos ve Eylül aylarının kiralarını henüz ödememiştim. Geçmişte bana parayı seve seve ödünç verirdi. Her zaman ona borcumu ödemeye çalışırdım –çoğunu en azından. Bu ay farklı olacaktı.

Hap almak için Georgia’ya giderken *Bukowski*’ye uğradım. Sıcak ve harikulade bir ikindiydi. En sevdiği beyaz elbisemi giymeye özen göstermiştim –vücudumun hatlarını vurgulayan spagetti çizgili dekolte elbisem. Kapıyı çalmadan içeri girdim. Daktilosunun başındaydı, şiir yazdığını düşündüm.

“Selam, Hank,” dedim en tatlı ve seksi sesimle.

Başını makineden kaldırmadan yazmaya devam etti.

“Ne yazıyorsun?” diye sordum, ona arkadan yaklaşarak.

Ellerimi omuzlarına koydum, ona masaj yapmaya niyetlenirmiş gibi. Sırtına sinek konmuş gibi omuzlarını silkip beni uzaklaşırdı.

“Bak, Cups, biraz meşgulüm şu anda,” dedi, sinir olmuş gibi.

“Oo, affedersin,” dedim, işimin zor olduğunu idrak ederek. “Ne yazıyorsun?” diye sordum yine.

“Bak, kabalık etmek istemiyorum,” dedi, daktilodaki kâğıdı omzuyla kapatmaya çalışarak. “Bir şeyin ortasındayım ve John’a bugün ulaştıracağıma dair söz verdim.”

“Pekâlâ, bu gece geleceğim.”

Kapıya vardığımda aklımda ne olduğunu söylemeye karar verdim.

“Şey, işsizlik çekim gelinceye kadar bana iki yoz dolar borç verebilir misin? İki aydır kiramı ödemedim.”

“Hayır, yavrucuğum, bu kez sana yardım edemem. Sıfırı tükettim,” dedi, makineye dönerek.

“Hadi, Hank, bu seferlik. Yemin ediyorum, bir daha istemeyeceğim. Lütfeeen, sana geri ödeyeceğim.”

“Hayır, param yok. Lütfen, Cups, bunu bitirmem gerek,” dedi, yazmaya dönerek.

“Pekâlâ, görüşürüz, Hank,” dedim ve çıktım.

Kahretsin! Neydi derdi? Kızıl cazibemi yitirmeye mi başlamıştım? Ertesi gün tekrar denemeye karar verdim. Biraz gergin bir zamanına denk gelmiş olmalıydım.

Georgia’ya vardığımda kapısı sonuna kadar açıktı. Yatağına oturmuş ayak tırnaklarına elma şekeri kırmızısı oje sürüyordu. Yaz tatili bitmiş, çocuklarımız okula başlamışlardı. Uçuşan sineklerin dışında ev derli toplu görünüyordu. Bill işe gitmeden önce temizlik yapmış olmalıydı. Georgia onu son gördüğümde olduğundan çok daha tutarlıydı.

“Vay, kim gelmiş,” dedi, “pis moruğun esin perisi. N’aber Erato?”

“Hey, George, nasılsın?” dedim.

“Düşü yaşıyorum, bebeğim,” dedi, başparmağını boyarken. Sonra başını mutfağa doğru sallayarak, “Buzdolabında iki bira olacak,” dedi.

Biraları alıp yatağına gittim ve ona birasını verdim.

“Neyin var senin?” dedi. “Altına yapmış gibi bir halin var. Her zamanki fıkır fıkır, mezuniyet balosu kraliçesi halin gitmiş.”

“Hank yüzünden. Nesi var bilmiyorum. Tuhaf davranıyor son zamanlarda,” dedim, yatağın yanına bir iskemle çekerek.

“Belirtiler ne?”

“Bana kızgınmış gibi davranıyor. Ondan borç istedim, vermeyi reddetti. Tavrı gayet kesindi.”

“Tanrım, o bir erkek,” dedi. “Bir erkek için hiçbir şey kesin değildir, her zaman aç ve abazandırlar. Kucağına otur, kulağına sevgi sözcükleri fısılda ve aletini usulca okşa. Sonra ona bir sandviç yap. Fikrini değiştirecektir.”

“Bunun işe yarayacağından emin değilim. Her zamanki gibi davranmıyor –bir şey değişti,” dedim. Sonra şaşkınlığımı üzerimden atıp oraya geliş nedenimi açtım. “Hap var mı? Reçetemi bir haftadan önce yaptıramıyorum.”

Elini yastığın yanında duran çantasına daldırıp bir şişe çıkardı. Avucuna yeşil ve beyaz boncuklarla dolu on şeffaf kapsül döktü.

“Benim de biraz paraya ihtiyacım var,” dedi. “Yirmi dolara on tane veririm.”

Çantamda para arandım. Dokuz adet bir dolarlık banknot ve iki dolar bozuk para bulabildim. Ona parayı verip üstünü çekimi aldığımda tamamlayacağıma söz verdim. Kapsüllerden bir tane ağzıma atıp birayla yuttum.

“Biliyor musun, yaşlı hergele geçen hafta bana telefon etti. Seni arıyordu.”

“Ne dedi?” diye sordum.

“Ne yaptığımı sordu. Mücevherlerimi parlattığımı ve bonbon yediğimi söyledim. Başka ne yapabilirdim ki? Bunu epey komik buldu. Sonra senin burada olup olmadığını sordu. Seni haftalardan beridir görmediğimi söyledim. Belki bu yüzden kızgındır yaşlı ayı.”

“Belki,” dedim, pek inanmayarak.

Konuyu değiştirip Bill’i ve çocukları sordum. Beni her şeyin yolunda gittiğine temin etti. Biramı bitirdikten sonra Stacey’yi almaya gittim.

Ertesi sabah uyandığımda aklıma ilk gelen şey kira oldu. Uygun bir kıyafet seçtim yine –bu kez dar bir bluz ile dapdar bir kot şort, Ann-

Margaret tarzı. Yalın ayak gitmektense büyük silahlara gerek olduğuna karar vardim. Kıyafetimi seksi sivri topuklularımla tamamladım. Saçımı ve makyajımı kontrol ettikten sonra *Bukowski*’yi ziyaret ettim.

Öğle sularıydı. Bu kez içeri girmeden önce kapıyı çaldım. Bir elinde bira bir elinde katı yumurtayla en sevdiği koltuğunda oturuyordu.

“Selam, yazını zamanında teslim edebildin mi?” diye sordum.

“Evet, ettim,” dedi.

Yumurtanın yarısını ısırdıktan sonra biradan bir yudum içti ve, “Bak, Kızıl,” dedi, “para konusunda üzgünüm, fakat artık sana destek olamam. Benim maddi durumum da hiç iyi değil.”

“Sana inanmıyorum, Hank. Sen artık beni sevmiyorsun!” dedim, topuğumu eprimiş halıya vurarak.

Beni arkadan görebilmesi için mutfağa yürüdüm. Bir bira alıp oturma odasına döndüm. Kucağına oturacağıma karşısına dikildim. Biramdan bir yudum alıp yukarıdan ona baktım.

“Senin neyin var bilmiyorum,” dedim, “ama değiştin. Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun? Geçmişte her zaman bana yardım ettin. Şimdi neden böyle davranıyorsun?”

“Hey, sakin ol,” dedi, kıs kıs gülerek. “Senin iyiliğin için yapıyorum. Bunu anlayamıyor musun? Paranı daha idareli kullanmayı öğrenmelisin.”

“Geçen ay kız kardeşimi ziyarete gittiğimi biliyorsun,” dedim. “Kira parası yolculuğa gitti. Kız kardeşim trafik kazası geçirdi, bana ihtiyacı vardı. Hadi, bu seferlik, lütfeeen. Yemin ediyorum bu son olacak.”

“Bu kez sana yardım edemem, Cups. Neden benim yanıma taşınmıyor musun?” dedi, gözlerime bakarak.

Biramı bitirip boş şişeyi sehpanın üzerine çarptım.

“Mantıklı konuşmuyorsun!” diye bağırdım.

Ön kapıdan hışımla çıktım ve daireme gittim. Duymasını umarak kapımı çarptım. Köpürüyordum. Bir hap attım ve unuttum. Daha sonra Stacey’yi

aldım, akşam yemeği için anneme gittik.

Carlton Yolu'na döndüğümüzde hava kararmıştı. *Bukowski*'nin dairesinin önünden geçerken Stacey hiç düşünmeden balkonuna çıktı. Işıkları yanıyordu, daktilosunun sesini duydum.

"Hayır, Stace," dedim, elinden tutarak. "Ona kızgınım. Ondan hoşlanmıyorum artık. Bana kötü davranıyor. Yukarı çıkalım."

Daireme girdiğimde pencereden baktım ve daktilonun başında olduğunu gördüm. Her şey yolundaymış gibi yazmaya devam edebiliyordu. Ona baktıkça kayıtsızlığına daha çok öfke duydum. Maddi açıdan çok zor durumdaydım ve umursamıyordu. Sakinleşmek için bir şişe şampanya açıp balkonda içmeye başladım.

"Ne yapıyorsun orada Anne?" diye sordu Stacey.

"Aya ve yıldızlara bakıyorum," dedim, yanağını okşayarak. "Otur, bebeğim."

"Hank'i görebiliyorum, Anne. Görüyor musun?" dedi, parmağıyla mutfağı işaret ederek.

"Evet, görüyorum," dedim, öfkemin giderek arttığını hissederek.

Büyük bir bardak şampanyayı içtikten sonra mantarı alıp mutfak penceresine fırlattım.

"Al bunu, orospu çocuğu!" diye bağırdım balkondan.

"Evet, al bunu oyospu çocuğu!" dedi Stacey, beni taklit ederek.

"Hıyarın tekisin, biliyorsun değil mi?" diye bağırdım.

"Evet, hıyayın tekisin, Hank," dedi Stacey, gülerek.

"Pioneer Tavuk'sun," dedim, saçmalamaya başladığımın farkında.

"Evet, sen bir…taşlıksın," dedi Stacey.

Bukowski yerinden kalktı, pencereyi kapattı ve tekrar iskemlesine oturup yazmaya başladı. Tuşları örselerken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını bir yandan ötekine salladı. Stacey ile bağırmaya devam ettik.

Avluda biri, “Kesin artık!” diye bağırdı.

Azimliydik.

“Annen hamburger ve baban puding,” diye bağırdım, iyice zırvaladığımı fark ederek.

“Evet, yüzün patates püyesini andıyı…”

Stacey cümlesini bitiremeden iki el silah patladı.

O da neydi, diye geçirdim içimden. Sonra birinin ateş ettiğini idrak ettim. Hemen Stacey’ye eğilmesini söyleyip onu eve soktum.

“İyi misin, bebeğim?” diye sordum, yere çömelerek.

“Ben iyiyim, sen iyi misin, Anne?” diye sordu hıçkırarak.

“Sanıyorum,” dedim, kendimi kontrol ederek.

Bacağımda ıslak bir nokta fark ettim.

“Tanrım,” diye bağırdım. “Vuruldum! Yere yat, Stacey!” Cephede yaralı bir asker gibi balkona doğru süründüm. “Hey, Hank, çabuk gel!”

“Hank,” diye bağırdı Stacey, “buyaya gel, Annem yayalandı! Çabuk, çabuk!”

Birkaç saniye sonra *Bukowski* oturma odamdaydı.

“Neyin var, yavrucuğum,” diye sordu, soğukkanlılıkla.

“Vuruldum galiba. Bacağıma bak!”

Ben korkudan bakamıyordum. *Bukowski* eğilip bacağımı incelerken başımı çevirdim. Yaptığı işin keyfini çıkarıyor gibiydi.

“Tanrım, Kızıl, yok bir şeyin. Pantolonuna bir şey dökmüşsün.”

Gülmeye başladı. Bacağıma bakmaya cesaret edebildiğimde pantolonuma döktüğüm şampanyanın bıraktığı koyu lekeyi gördüm. Hepimiz rahatlayıp kahkahayı bastık.

“Bu kadar gürültü yapıp birinin sizi öldürmek istememesini bekleyemezsiniz,” dedi. “Doğu Hollywood’da değil, yavrucuğum.”

Bu arada Brad ve asayiş bekçisi Sam geldiler. Sam düşmana ateş açmak üzere tüfeğini yanına almıştı.

İkisi de bir şey diyemeden *Bukowski* olanları anlattı.

“Her şey yolunda. Aşırı tepki gösterdi, hepsi bu.”

Brad bize sessiz olmaması söyledi ve başlarını sallayarak gittiler. *Bukowski* o gece onun dairesinde kalmak isteyip istemediğimi sordu.

“Hayır, sağ ol, iyiyiz,” dedim.

“Pekâlâ, siz ikiniz, uyuyun biraz, balkondan bağırmayı da kesin.”

XXX

Hayatımda sevdiğim ve güvendiğim herkesin

bana nasıl ihanet ettiğini düşündüm

–şimdi listeye *Bukowski* de

dâhil olmuştu.

Ertesi gün cumartesiydi. Stacey ile yine Echo Park gölüne gittik, sonra anneme uğradık. Annem durumun farkındaydı, Stacey'yi o gece ona bıraktım.

Carlton Yolu'na döndüğümde *Bukowski*'nin dairesine uğradım. İç çamaşırıyla yatağa uzanmıştı.

"Hemen döneceğim," dedim. "Şampanyanın kalanını alacağım."

Daireme çıktığımda kapıya yapıştırılmış tahliye bildirisini buldum. Gözlerime inanamadım. Bildiriyi alıp koşarak *Bukowski*'nin dairesine indim.

"Şuna bak," dedim, bildiriyi sallayarak. "Tahliye bildirisi!"

Onun da benim kadar hiddetleneceğini sanmıştım. Fakat bildiriye bakmadı bile. Tişörtü ve şortuyla kayıtsızca buzdolabına gidip bir bira daha aldı.

"Faturalarını zamanında ödemezsen olacağı budur," dedi, sonra biradan sıkı bir yudum aldı.

"Hank, bunun seninle ilgisi var mı?" diye sordum.

"Yok tabii ki, ne sanmıştın?"

"Kahretsin! Bu senin işin!" dedim. "Ev sahibinin telefon numarasını ver bana… Kira borcum o kadar da fazla değil."

"Telefon numarası yok bende, yavrucuğum."

"Hayır, var. Buraya ilk taşındığımda adamla arkadaş olduğunu söylemiştin."

"O zaman arkadaştık, şimdi değiliz. Kentten taşındı. Yeni numarası yok bende. Kirayı posta kutusuna yatıyorum. Brad de çeklerini posta kutusuna gönderiyor."

"Yalan söylüyorsun Hank. Senden nefret ediyorum!"

Gözyaşlarına boğuldum ve kendimi dışarı attım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Brad ile Tina'nın dairesini gittim. Kapıyı Brad açtı. Bana soğuk davrandı, içeri davet etmedi. Başını kapıdan çıkarıp bana telefonunu kullanmak isteyen bir yabancıymışım gibi baktı. Tahliye bildirisinden haberi olup olmadığını sorduğumda bana hiçbir şey bilmediğini ve yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Ev sahibinin telefon numarasını istedim. Bana bön bön baktıktan sonra başını salladı ve, "Bende numarası yok," deyip kapıyı kapattı.

Sam'in dairesine gittim. O da benimle konuşmaktan korkuyor gibiydi, gözlerini kaçırıp durdu. Ev sahibiyle nasıl irtibat kurulabileceğini bilmediğini iddia edip Brad ile konuşmamı önerdi.

Daireme dönüp ağladım sinirimden. Ne oluyordu bana? Her şeyin ve herkesin kontrolünü yitiriyordum. Alacakaranlık Kuşağı'nın bir bölümündeymişim gibi hissediyordum kendimi. Herkes bana başka gezegenden gelmiş uzaylı muamelesi yapıyordu. En büyük hayranım, koruyucum, kahramanım *Bukowski* bile bana ihanet etmişti. Hayatımda sevdiğim ve güvendiğim herkesin bana nasıl ihanet ettiğini düşündüm – şimdi listeye *Bukowski* de dâhil olmuştu. Dört dörtlük bir kendime acıma partisi veriyordum. Şampanyayı bitirip ağlayarak uyudum.

Ertesi sabah ne yapacağımı düşünerek uyandım. Pekâlâ, diye geçirdim içimden, çek git. Bununla boğuşmanın anlamı yok. *Bukowski*'nin de komplonun bir parçası olduğundan emindim. *Göstereceğim ona*, diye düşündüm. *Gideceğim ve asla dönmeyeceğim. Pişman olacak.* "Hepsinin canı cehenneme!" diye homurdandım.

Giyinip anneme gittim. Ona olanları anlattıktan sonra yanına taşınıp taşınamayacağımı sordum. Çok sevinmedi, fakat kabul etti. Carlton Yolu'na dönüp giysilerimizi poşetlere doldurmaya başladım. *Bukowski* geldiğimi görmüştü, hemen yukarı çıktı.

"Ne yapıyorsun, Cups?"

"Ne yapıyorum sence?" diye tersledim.

"En güzel bavullarını çıkarmışsın," dedi, kahverengi kâğıt poşetleri kast ederek. "Avrupa'ya mı gidiyorsun? Hep Eiffel Kulesi'ni görmek istediğini biliyorum."

“Siktir git Hank! Gayet iyi biliyorsun ne yaptığımı ve bundan sen sorumlusun!”

“Hey, hayır, yanılıyorsun, yavrucuğum,” dedi. “Benim tahliye bildirisiyle bir ilgim yok. Gerçekten, yanılıyorsun.”

Beni ikna edecekti az kalsın.

“Bak,” diye ekledi, “paranı daha idareli kullanmayı öğrenmelisin.”

“Öyle mi?” dedim. “Öyleyse sen de hayatını bensiz idare etmeyi öğrenmelisin! Çekil yolumdan… kendini beğenmiş göt!”

Poşetleri kollarımın altına sıkıştırdım, onu yana itip kapıya yürüdüm.

“Hey, Kızıl, gitme,” diye seslendi arkamdan, kıs kıs gülerek.

Onu dikkate almayıp arabama doğru gittim.

“Kızıl, geri dön. Hadi, lütfen. Konuşalım bunu. Belki yardım edebilirim,” diye bağırdı, peşimden arabaya gelerek.

Poşetleri Camaro’nun arka koltuğuna fırlatıp gazladım.

Annemin evinde üç gergin ve ayık gün geçirdim. *Bukowski* birkaç kez aradı, fakat onunla konuşmayı reddettim. Annem onun telefonlarına yanıt vermem için yalvardı bana. Telefonda sesi çok hüzünlü geldiği için ona acıdığını söyledi. Annem *Bukowski*’yi seviyor, benim üzerimde iyi bir etkisi olduğunu düşünüyordu –ha ha ha! *Bukowski* ona eski dairemden eşyalarımın çoğunu toplayıp kendi dairesine koyduğunu söylemişti. *Onun olsunlar*, diye geçirdim içimden.

Üçüncü gün ağabeyim Larry, Norbert adında bir iş arkadaşıyla birlikte eve uğradı. Norbert sessiz, siyah saçlı ve ona Johnny Carson’ın Art Fern karakteri havası veren bir ikinci el araba satıcısı bıyığı olan bir Arjantinliydi. Gençti, ben yaşlarda. Fazla uzun boylu sayılmazdı, fakat tatlı ve saygılı bir tipti. Daha önce iki kez karşılaşmıştık –ilkinde Larry’yi işten aldığımda, ikincisinde Larry onu *Bukowski* ile beni ziyaret etmek için Carlton Yolu’na getirdiğinde. Larry, Norbert’in benim yanımdayken sessiz kalmasının bana duyduğu hayranlıktan kaynaklandığını söylemişti. Beni çok güzel buluyor ve yemeğe çıkarmak istiyordu.

Larry ile arkadaş olmasına rağmen Norbert uyuşturucu takılmıyordu. Sanat Pazarı'nda çalışarak kazandığı parayla USC'de diş hekimliği okuyordu.

Norbert'i fiziksel olarak çekici bulmuyor, fakat bana hayranlıkla bakması hoşuma gidiyordu. Beni karşı koyulmaz çekiçilikte bulan birinden nasıl hoşlanmazdım?

Annemin mutfak masasında oturmuş kahve eşliğinde sohbet ediyorduk. Uyuşturucu konusu açıldı tabii ki.

"Var mı bir şey, Pam?" diye sordu Larry.

"Hayır –iki gündür bir şey almadım."

"Neden Feelgood'dan bir randevu almıyorsun? Seni ben götürür, vizite ücretini de öderim," diye önerdi Larry.

"Hap almadan da kendimi gayet iyi hissediyorum," dedim. "Hem, bir iş bulup buradan çıkmam gerek. Beni boğuyor," dedim, annemi kast ederek.

"Hadi, ben daha yeni gittim, yoksa kendim yapardım," dedi Larry.

"Ya Georgia?"

"İyi bir şey bulunmuyor onda artık. Geçenlerde bok aldım ondan, bir ton da para verdim."

Larry'nin bana kabul ettirinceye kadar konuyu kapatmayacağını biliyordum. Onunla mücadele edecek güçten yoksundum.

"Pekâlâ, yarın doktoru ararım," dedim.

Bunun üzerine gittiler. Bir dakika sonra kapı çalındı. Norbert. Larry'yi arabada bırakmıştı.

"Şey… bir akşam birlikte çıkabilir miyiz?" dedi, sesi bir ortaokul talebesinin sesi gibi çatlak.

O kadar utangaç ve asabiydi ki. Geri dönüp benimle konuşarak çok büyük cesaret gösterdiğini idrak ettim.

"Elbette, çok isterim," dedim.

“Yarına ne dersin? Müsait misin?”

“Sanıyorum,” dedim.

“Harika!” dedi ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. “Yedi uygun mu sence?”

“Uygun.”

Ertesi gün annem benim için küçük bir stüdyo bulduğunu söyledi. Monon Sokağı’nda, onun evinden bir blok ötedeydi. İlk ayın kirasını ve depozitini kendi ödemişti. Önceden fikrimi almamış olmasına rağmen çok sevindim. Ben annemin evinden çıkmak için sabırsızlanıyor, o da benden bir an önce kurtulmak istiyordu.

Binaya yürüdük ve yeni ev sahibimle tanıştım. Yaşlanmaya yüz tutmuş bir eşcinseldi, bu da beni rahatlattı –özelikle Rodney Drive’daki sapık ev sahibimle yaşadıklarımdan sonra. Bana küçük daireyi gösterip istediğim zaman taşınabileceğimi söyledi.

O akşam Norbert beni yemeğe çıkarmaya geldi –anneme çiçek bile getirmişti. Arabada Yamashiro’da yer ayırttığını söyledi –Hollywood Hills’de lüks bir restorandı Yamashiro.

Pek çok nedenden ötürü tuhaf bir akşamdı. Oldukça sofistike ve romantik bir restorandı. Ben oraya uygun giyinmemiştim, ayrıca o tür yerlerde kendimi rahat hissedebilecek özgüvenden yoksundum. Önce hangi çatalı kullanmam gerekiyordu? İçinde limon bulanan su çanağıyla ne yapmalıydım –içmeli miydim?

Norbert’in restoran seçimi benimle ciddi bir ilişki düşündüğüne işaret ediyordu. Bu beni rahatsız etti, çünkü duygusal anlamda ilgimi çekmiyordu. Havadan sudan konuştuk, daha çok ben. Yemekten sonra harikulade Japon bahçesinden yürümeyi teklif etti. Çevre ve manzara soluk kesici ve aşırı romantikti. Yazık ki ben bir şey hissedemiyordum.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum, hem de orada annem olmasına rağmen. Norbert fazlasıyla normal ve uyumlu biriydi benim için.

Sonunda arabayı evin önüne çekti ve beni kapıya kadar geçirdi. Ona güzel akşam yemeği için teşekkür edip yanağından öptüm. Hemen içeri attım

kendimi, rahatladım fakat biraz da suçluluk duydum. Çocuk aşıktı bana. Bu istediğim son şeydi herhalde –bunun bir şekilde benim suçum olup olmadığını düşündüm. Onu umutlandıracak bir şey yapmamış, fakat yine de kendimi yapışkan bir durumda bulmuştum.

Ertesi gün annem bir arkadaşıyla birkaç günlüğüne gideceklerini söyledi. Las Vegas'a gidip Tom Jones'u seyredeceklerdi. Vegas'tan döndüğünde yeni daireme taşınmış olacağını söylediğimde ne kadar rahatladığı yüzünden okunuyordu.

"Tom'a fırlatmak için ekstra bir külot alsaydın yanına," dedim, orta yaşlı kız arkadaşıyla giderken.

Kocaman bir Oldsmobile ile gittiler. Arabanın ardından bakarken içimden, *yaşlı hatunlar artı büyük arabalar eşittir kötü bir karışım*, diye geçirdim. Diğer şoförler için kaygılanıyordum, onlar için değil.

O akşam Stacey ile "Biyonik Kadın" seyrederken telefon çaldı. Annemin aradığını sanıp cevap verdim.

"Hey, Kızıl, nasılsın?" *Bukowski* idi.

"Çok iyiyim, en azından bir dakika öncesine kadar öyleydim," dedim.

"Hadi, bebeğim, bana güzel davran," dedi. "Kötü davranma. Lütfen, konuşalım. Özledim seni, küçük Kızıl. Sen özlemedin mi beni?"

Sonra "Mean to me" şarkısını söylemeye başladı. "Mean to me –why must you be so mean to me?" diye mırıldandı.

Sarhoştu besbelli.

"Hank, meşgulüm şu anda, kapatmam gerek," dedim, sıkıldığımı belli etmek için ahizeye esneyerek.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu. "Eşyalarını dairede bıraktın."

Çoğunun onda olduğunu bildiğim için acele etmek gibi bir niyetim yoktu.

"Tasalanma," dedim. "Söz konusu olan benim eşyalarım, senin değil."

"Ama tasalanıyorum, senin için de tasalanıyorum," dedi. "Sensiz aynı değil, yavrucuğum."

“Alabilecek durumda olduğumda alırım,” dedim. “Benim için tasalanma.”

Kapattım. Telefon hemen çaldı.

“Lütfen, bebeğim,” dedi. “Bu gece seni görmeye gelebilir miyim? Birkaç dakikalığına? Yüzünü özledim.”

“Hayır,” dedim ve kapattım.

Bir süre oturup telefonun tekrar çalmasını bekledim, fakat çalmadı.

Stacey’yi yatırıp kanepeye yerleştim. Akşam haberlerini izlerken ön balkondan bir gürültü sesi geldi. Korku içinde kalakaldım, yüreğim ağzımda. Sonra kapı çalındı.

“Cups, evde misin?” dedi *Bukowski*. “Kapıyı aç. Benim, Blubber Boy.”

Kapıya koşup zincirini açmadan hafifçe araladım.

“Eve git, Hank,” dedim yüksek bir fısıltıyla. “Ben yataktayım. Stacey’yi uyandıracaksın.”

“Sadece bir dakikalığına içeri al beni,” dedi. “Bak sana pikabını ve Stacey’nin oyuncaklarını getirdim. Kapıyı aç da onları bırakayım hiç olmazsa. Orada bırakırsam biri bu güzelim şeyleri çalabilir.”

“İyi geceler, Hank,” dedim, kapıyı neredeyse kırmızı, yuvarlak burnunun üzerine kapatarak.

Işıkları söndürüp arabasına dönüşünü seyrettim. Gözden kaybolduğunda getirdiği şeyleri içeri aldım. Yirmi dakika kadar bekledikten sonra uyumanın güvenli olduğuna karar verdim.

Gece yarısına doğru dışarıdan hışırtılar duydum tekrar. Yine mi, diye geçirdim içimden. *Bukowski*’ydi gerçekten. Birkaç koli eşya getirmişti. Bu kez kapıyı çalmadı. Kolileri ön balkona bırakıp gitti. Bunu ne kadar sürdüreceğini merak ettim. Komşuların şikâyet edeceğinden ve annemin evden çıkarılacağından endişe ettim. Yirmi dakika sonra telefon çaldı.

“Hey, Kızıl, bir sorunum var,” dedi *Bukowski*. “Hasır koltuğunu arabama sokmaya çalışıyordum, sıkıştı. Yarısı kapının dışında kaldı.

Kımıldatamıyorum. Şimdi de yolcu tarafındaki pencere kırıldı. Ne yapacağım?”

“Ambülans çağır,” dedim ve kapattım.

Yorulmuştum bu oyundan. Telefonu prizden çekip kanepede uyudum.

Çok şükür, diye geçirdim içimden. Bu kadının pragmatik *Bukowski*’yle hiç şansı yok.

Ertesi gün ağabeyim Larry’yi arayıp Norbert ile birlikte cumartesi günü taşınmama yardım edip edemeyeceklerini sordum.

“Var mı bir şey?” diye sordu.

“Evet, cumartesi günü veririm,” vaadinde bulundum, yardımını sağlama almayı umarak.

Cumartesi sabahı Larry ile Norbert erkenden gelip eşyalarımı arabalarına yerleştirmeye koyuldular. İkisinin de Wolkswagen’i vardı, benim de gayrı resmi de olsa bana ait bir Camaro’m. Zavallı arabayı o kadar yıpratmıştım ki annem kendine bir Dodge Dart satın alıp hasarlı Kızıl Bomba’nın anahtarlarını bana vermişti.

Yeni dairemi giderken bir garaj satışı dikkatimi çekti. *Bukowski*’nin eski sevgilisi Linda King parçalamadan önce sahip olduğu eski Royal daktilosuna benzer bir daktilo çarptı gözüme. Kaldırıma yanaştım. Harikuladeydi –parlak siyah, tuşları eğimli, 1930 yapımı –üstelik gayet iyi durumda görünüyordu. Arabaya atlayıp çocuklarla yeni dairemde buluştum. Eşyaları boşalttıktan sonra anneme döndük.

Bukowski’yi aradım.

“Selam, benim,” dedim. “Eşyalarımı bıraktığın için teşekkür ederim.”

“Hey, yavrucuğum, şimdi oturmuş seni düşünüyordum.” Onu nihayet aradığım için mutlu olmuştu. “Nasılsın, bebeğim?” diye sordu.

“Çok iyiyim,” dedim. “Bugün yeni daireme geçiyorum. Tahmin et? Sokaktaki garaj satışında eski ve harikulade bir daktilo gördüm. Onu satın almak istedim, ama param çıkışmıyor. Yirmi dolara satıyorlar, çok iyi durumda.”

“Şimdi gelmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

“Çok iyi olur. Sana yeni dairemi gösteririm.”

“Birazdan oradayım,” dedi.

Kalan eşyalarımı yüklerken *Bukowski’*nin bana doğru sürdüğünü gördüm. Caddenin ortasına koşup asfalta yattım. Benden birkaç santimetre uzakta durdu. Ayağa fırlayıp şoför penceresinden onu selamladım.

“Merhaba,” dedim, yanağına bir öpücük kondurarak. Yolcu kapısına koşup arabaya bindim.

“Oo –ne komedi. Kızıl, seni gerçekten özledim.”

Fazla duygusallaşmamasını umdum. O noktada bana olan duygularıyla nasıl baş edebileceğimi bilemiyordum. İlişkimizin gittiği yöne dair her zamankinden daha çelişkiliydim. Garaj satışının yönünü işaret ettim.

“İşte!” dedim, *Bukowski* kaldırıma yanaşırken. Arabadan inip daktilonun yanına gittik. “Çok güzel, değil mi?”

“Ne kadar?” diye sordu *Bukowski* satışı yöneten kadına.

“Yirmi dolar,” dedi kadın.

“Alıyoruz!” diye haykırdım.

Bukowski daktiloyu arabaya koydu ve yeni daireme gittik –Silver Lake’in iyi bir mahallesinde tek odalı bir apart. Büyütülecek bir yer değildi –tek oda, küveti bulunan küçük bir banyo ve küçücük bir mutfak– fakat binanın mimari yapısı çok hoştu. İnsanların çok daha küçük oldukları yüzyıl başında inşa edilmiş eski bir Tudor. *Bukowski* daktiloyu yukarı taşıyıp sehpanın üzerine koydu. Benim için parıltılı bir mücevherden farksızdı makine.

“Harikulade değil mi?” diye sordum.

“Evet, gayet hoş,” dedi. “Ne yapacaksın onunla?”

“Büyük Amerikan romanını yazacağım,” dedim.

“Güzel, yap bunu,” dedi.

O esnada Larry ile Norbert kalan eşyalarımla geldiler.

“Benim gitmem gerek,” dedi *Bukowski*. “Beni arabama geçirir misin?”

Dar merdivenden caddeye indik. Arabasına yürürken beni kendine çekti.

“Biliyorsun, bebeğim, ne zaman istersen gelip benimle yaşayabilirsin,” dedi, Humphrey Bogart tonlamasıyla.

“Bunun için biraz geç,” dedim, “hem, Stacey ne olacak?”

“Daha büyük bir yere geçebiliriz,” dedi. “Biraz para kazanmaya başladım. Bankadaki hesabımda on bin dolar var. Ben yırttım. Bunu bilmiyor musun? Kurşun kalemle çizilmiş bir bıyığı olan yağlı bir domuz boku çuvalı değilim,” dedi, Norbert’i kast ederek.

“Bu aralar yapacak çok işim var. Düşünmem gerek, Hank,” dedim, uzaklaşarak.

“Pekâlâ, düşün. Ara beni. Sana o epik romanı nasıl yazacağına dair birkaç tüyo veririm.”

Beni bırakıp arabasına bindi.

“Seni hâlâ seviyorum, yavrucuğum,” dedi, sonra gazladı.

Başından beri izlediği taktik bu muydu? Bana yardım etmeyerek ona taşınmamı sağlayacağını mı düşünmüştü? Benim daireden tahliye edilmemde nasıl bir rol oynamıştı? Hangi güdüyle yola çıkmış olursa olsun, geri tepmişti. Ona güvenebileceğimden emin değildim artık.

İzleyen haftayı yeni daireme yerleşerek geçirdim. Bir süre sonra koli boşaltma işi beni delirtmeye başladı. Çıkmaya karar verip *Bukowski*’yi ziyaret etmek için Carlton Yolu’na sürdüm.

Balkona yaklaştığımda ön kapısı açıldı. *Bukowski* yana çekildi ve evden iki çekici hatun çıktı. Onları yolcu ederken kaldırımda beni fark etti.

Kadınlar yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında görünüyorlardı. Erdemli ve sosyetik bir biçimde gayet hoştular ikisi de. Biri esmerdi, diğeri sarışın. *Bukowski* ile ilgilenmek için fazla rafine ve bakımlı bir halleri vardı, ya da tersi. Basit fakat zevkli giyinmişlerdi. Birlikte okula

gittiğim ayrıcalıklı kızları çağrıştırdılar bana. Üzerlerine haftanın farklı günleri işlenmiş havalı külotlar giyen; kendilerine ait odalarında pembe dantel yatak örtüsü ve yastıkların üzerine doldurulmuş hayvanlar bulunan kubbeli yatakları olan türden.

Bir kıskançlık sızısı hissettim, oysa huyum değildir. Onlara merhaba dedim, fakat beni dikkat almadan yanımdan geçip gittiler.

Hâlâ o iki kadını düşünüyordum ki *Bukowski*, “Hey, Kızıl, içeri gel,” dedi.

Kapıyı açtı benim için. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Daire parıldıyor, her yer çam esanslı yüzey temizleyicisi kokuyordu.

“Kimdi o kadınlar, yeni temizlikçilerin mi? Nereden buldun onları, Kız Öğrenci Birliği’nin hizmetçi servisinden mi?”

“Hayır, iki hayranım sadece,” dedi kıkırdayarak.

“Senin hayran profiline uydukları söylenemez,” dedim

“Bayılıyorlar bana, bebeğim,” dedi böbürlenerek. “Evimi temizliyorlar. Bana yemek ve kaliteli şarap getiriyorlar. Bir tür tanrısal yaratık olduğumu sanıyorlar.”

“Ne kadar şanslısın,” dedim, umursamadan. “Bira var mı?”

“Onun yerine bir bardak şaraba ne dersin?”

Temiz bardaklarımızda şarap içtik ve konuştuk ve konuştuk ve içmeye devam ettik.

Annemden bir blok ötede yaşamaya başladığımdan beri Stacey annemle çok daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı –bu yüzden daha geç saatlere kadar özgür olabiliyordum. Geceyi onunla geçirmeye karar verdim.

Romantik bir akşam geçirdik, seks iyi ve yumuşaktı. Her zamankinden daha iyi olmasına dikkat ettim. Hâlâ bana âşık olduğuna güvenim tamdı, fakat onu o kadınlarla görmek beni edilgen kılmıştı.

Onu başka bir kadına kaybedebileceğimi idrak ettim, fakat nasıl ilerlemek istediğimden emin değildim. Ondan tamamen feragat etmek istemediğimi biliyordum, ancak benim için duygularını hesaba katınca sadece arkadaş

kalmak gibi bir alternatif söz konusu değildi. Ona karşı adil olmadığımı da biliyordum, fakat kafam karışıktı. Durum başımı ağrıtmaya başlamıştı. Düşünmemek daha kolaydı.

Ertesi sabah Stacey'yi okula götürmek için erken kalktım. *Bukowski* yataktaydı hâlâ. Çıkmadan önce geceden kalan bardakları yıkayıp yanağına bir veda öpücüğü kondurdum.

İzleyen bir ay boyunca *Bukowski* bana uğruyor ya da ben onu görmeye gidiyordum. Artık arada sırada Norbert ile görüşüyordum ve *Bukowski*'nin de başka kadınlarla görüştüğünden emindim. Norbert Stacey'nin okulundan iki blok uzaklıkta oturuyordu, bazen Stacey'yi bıraktıktan sonra ona uğruyordum. Yarı zamanlı bir işi vardı ve okula gidiyordu, programı benim kaprislerimle çelişiyordu.

Hayatımdaki bütün duygusallığa rağmen erkeklerden soğumaya başlamıştım. Âşık bir erkek insanın bütün zamanını alan bir işten farksızdı –ve ilgine sahip olmak için birbirleriyle rekabet eden iki erkek insanı düpedüz tüketiyordu. Yakında bir yerden patlak vereceğini biliyordum.

Kasım ayındaydık. *Bukowski*'yi ziyarete gittim yine, habersiz. Kapıyı çaldım ve beni sarılıp öperek karşıladı. İçeri girmemle çam kokulu yüzey temizleyicinin kokusunu almam bir oldu. Daire pırıl pırıldı. Kadınların tekrar geldiği barizdi.

"Tanrım, Hank," dedim. "Ne oldu sana? Nasıl bu kadar temiz olabiliyor burası? Biraz ürpertici doğrusunu istersen. Temizlikçi kadın mı geldi yine?"

"Adı Linda ve temizlikçim değil."

"Bu konağı geçen sefer temizleyen kadın mı?"

"Evet, onlardan biri."

"Hangisi?" diye sordum. "Sarışın olan mı esmer olan mı?"

"Sarışın olan," dedi, "çok hoş bir insan. Bir sağlıklı beslenme dükkanı var ve benimle ilgilenmek istiyor, bu da senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Ben seninle ilgilenmiyor muyum?" dedim, yanına sokularak.

“Evet, bebeğim, ama o şekilde değil.”

Banyoya girdim, orası da parıldıyordu. Lavaboda kıl ya da diş macunu yoktu. Çöp taşmamıştı. Klozet göz kamaştırıyordu.

Oturma odasına döndüğümde, “Sen bu hatuna dikkat et, Hank,” dedim. “Klozetini bile temizlemiş. Seni fena istiyor!”

“Beni isteyen pek çok kadın var, bebeğim. Sen neden istemiyorsun?”

“Seni seviyorum, Hank,” dedim, “fakat klozetini temizleyecek kadar değil. Gerçek aşk diye buna derim!”

Her zamankinden daha çelişkili hissediyordum kendimi. Bu sarışının en az ikinci ziyaretiydi. *Bukowski*’yi ciddiye aldığı kesindi. Ve zekiydi –öyle anlaşılıyordu. *Bukowski*’nin onunla ilgilenecek birine ihtiyaç duyduğunu biliyordu –anneye duyduğu gereksinim üzerinden çalışıyordu. Aynı zamanda çekiciydi ve kendine ait bir işi vardı –ya da işsiz değildi en azından. Fakat en kötüsü, Bukowki onu koruyordu! İşim hiç kolay değildi.

Bukowski çizgili koltuğunda otururken mutfağa gittim. Buzdolabından bir bira alıp daktilosunun başına oturdum. “Domestik Fahişe” adında bir şiir yazmaya başladım. Daktilo ederken bir yandan da dizeleri sinir, tekdüze bir biçimde yüksek sesle okuyordum

Domestik fahişe kapıma gelir

elinde paspas ve kova

kahverengi duvarlarımı siler

sünger ve çam kokulu deterjanla

ben biramı içerken.

Kulübemin tozunu alır, yatağımı yapar,

ballı yemekler pişirir bana

ne işi var benim gibi bir pislikle

para da istemiyor

Onun sorunu içki, diye düşünenler olabilir,

ama sadece hoş bana kalırsa.

başkalarına göre bir gün gelecek

bedelini ödeyeceğim.

Sayfayı daktilodan çekip *Bukowski*’nin yanına gittim.

“İşte sen ve yeni kız arkadaşın için bir şiir,” dedim çocuksu bir tavırla, sayfayı yüzünde salladıktan sonra kucağına bırakarak. “Gördün mü, ben de şairim.”

Kanepeye oturup ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım. Bölgemi işaretleyip sahip çıktığımı hissediyordum.

“Yeni arkadaşından bahset bana biraz,” dedim.

Ondan söz etmek için bu kadar istekli oluşu şaşırttı beni. Son şiir okumasında tanıştığı çok hoş bir kadın olduğunu söyledi. Beni sadece arkadaş olduklarına temin etti, fakat ikna olmadım. Sonra Meher Baba’nın müridi olduğunu söyledi.

“Kimin?” dedim.

“Onları da seviyor,” dedi.

“Kimi? “diye sordum.

“Rock grubu, The Who’yu,” dedi. “Onların liderleri de Meher Baba’nın müridi.”

Bukowski bana Baba’yı anlatmaya koyuldu. Orda Doğu kökenli bir ruhani liderdi. Birkaç yıl önce ölmüştü ve pek çok koyu takipçisi vardı. Linda’da onlardan biriydi. Adam konuşmaz ve sıklıkla oruç tutardı. Müritleri ilahi güçlerle kutsandığına inanıyorlardı ve güzel tarafı şuydu ki, ruhani bağlantıyı kesintiye uğrattığı için müritlerinden cinsellikten kaçınmalarını istiyordu.

Çok şükür, diye geçirdim içimden. Bu kadının pragmatik *Bukowski* ile hiç şansı yok. *Bukowski* katolikliğini yeniden keşfeden biri olarak örgütlü dinleri ya da tapınılan ruhani liderleri izleyen insanlara kuşkuyla yaklaşırdı. Her ne kadar onunla hiçbir zaman teolojik bir tartışmaya girmediysem de, herhangi bir dini örgüte katılma ihtiyacı içinde olan birine küçümseyerek yaklaşacağını bilecek kadar görüşleri hakkında fikir sahibiydim.

Ruhaniyetten yoksun olmamakla birlikte, ona daha agnostik ya da ateist olarak tanımlardım. Fakat seks yok –unut gitsin! Endişeye mahal kalmamıştı, ya da ben öyle sanıyordum.

Her ihtimale karşı gitmeden önce tensel doyuma ulaşmasını sağladım.

“Seni hâlâ seviyorum, küçük Kızıl,” dedi, ben gitmek üzere giyinirken.

“Herkesin taşımak zorunda olduğu kendi çarmıhı var,” dedim, alnına bir veda busesi kondurarak.

XXXI

Arabaya bindiğimizde Georgia bana dönüp,

“Organik mi?

N'oluyo lan buna?" dedi.

1976 Aralık'ında Carlton Yolu'ndan ayrılalı üç ay olmuştu. *Bukowski* ile telefonda konuşup görüşmeye devam ediyorduk, fakat daha seyrek. Ona hiçbir zaman sormamakla birlikte yeni arkadaşı Linda ile zaman geçirdiğini varsayıyordum. Ben arada sırada Norbert'i görmeye devam ediyordum, *Bukowski* de bunun farkındaydı.

Durumdan oldukça memnundum. *Bukowski*'yi hâlâ sevmeme rağmen, onun izleyen gözünden uzak olmak özgürleştiriciydi. Yanına taşınmam için baskı yapmaktan vazgeçtiğinden beri her şey tam istediğim gibi gidiyordu.

Bir öğlenden sonra *Bukowski* bana uğradı. İki altılık paket bira getirmişti, ben de büyük bir poşet cips açtım. Kanepemde oturup bira içtik, cips yedik. Sohbet seyrek fakat rahattı. Aramızda daha az gerilim vardı artık, iki arkadaş gibi konuşabiliyorduk.

Romantizmin ek geliri olmaksızın böyle küçük ziyaretlerle yetinmeyi kabullenmişti. Ayrılığımızın neden olduğu melankoliyi üzerinden atmış gibiydi. Bir aya yakın bir süredir sevişmemiştik –bana o alanda da baskı yapmıyordu artık. İlişkimiz çok daha rahat bir alana kaymıştı. Birbirimize saygılıydık.

Bir saat kadar konuştuk, son birkaç haftada gelişen olaylara değindik. Bana Santa Cruz ve San Francisco'da yaptığı okumalardan bahsetti. Kadınların okuma sonrasında ona yaltaklanmalarından yakındı, sinsice sevinerek. Sahnede okurken genç bir kadın sahneye fırlayıp, "*Bukowski*, seni seviyorum, senden çocuk yapmak istiyorum!" diye bağırdığını anlattı. Güvenlik görevlileri kadını sürükleyerek dışarı çıkarmışlardı. Ne kadarının palavra ne kadarının doğru olduğunu bilmiyor, fakat bu anekdotları her zaman eğlendirici buluyordum –bu bazen yeise kapılmasına neden oluyordu.

Çok sayıda şiir yazdığından ve yeni bir roman yazmayı tasarladığından da bahsetti. Romanın neye dair olacağını sordum. Emin olmadığını söyledi, fakat yeni bir roman yazmanın zamanı gelmişti. Üzerinde çalıştığı işe dair konuşmaya istekli olmayışı beni şaşırtmadı. Bitirinceye kadar yazdığı

şeyden söz etmezdi. Enerjisini tüketmek istemezdi sanıyorum, ya da biraz batıl inançlıydı.

Ona John Cassavetes'in *Opening Night* filminde figüranlık yaptığımı ve Peter Falk'ın bana nasıl asıldığını anlattım. Yeni daktilomda bir şey yazıp yazmadığımı sordu. Akıl hastanesinde yatan bir akıl hastasına dair öykünün giriş bölümünü gösterdim ona. Hasta sanrılıydı ve kendini psikiyatr sanıyordu. Diğer hastalara seanslar düzenliyor, genellikle iyi sonuçlar alıyordu. Laf dolandırmaktan başka bir şey değildi, fakat *Bukowski* bana nazik davrandı.

"Fena değil, yavrucuğum. Bir parıltı var. Odaklanman gerek sadece. Yavaşla ve odaklan. Sadece biraz… parçalanmışsın. Düşünme yöntemin –hayatın– fazlasıyla parçalanmış."

Öğüdü ve desteği için ona minnet duydum, sanıyorum.

Sonra televizyonu açmasında bir sakınca olup olmadığını sordu. Los Angeles Rams'in playoff karşılaşması olduğunu söyledi, maçı izlemek istiyordu.

Boksu ve at yarışlarını yeğlemekle birlikte televizyonda Amerikan futbolu ve beysbol seyretmeyi de severdi. Ben, öte yandan, ikisine de hiç ilgi duymazdım, fakat televizyonu açıp isteğini memnuniyetle yerine getirdim.

Bir saat kadar oyunla ilgileniyormuş gibi göründükten sonra beni sıkıntı bastı. *Bukowski* kendini maça kaptırmıştı. Heyecanlanıyordu zaman zaman. Rams ile Dallas Cowboys Super Bowl finali için karşılaşıyorlardı.

"BU KESİLEN İKİNCİ ŞUT! TANRIM! ÖDLEK HERİFLER!" diye bağırdı televizyona.

Bir spor müsabakasının onu bu kadar heyecanlandırdığına ilk kez tanık oluyordum –at yarışlarında bile bu kadar heyecanlanmazdı.

Zamanlamam kötüydü sanıyorum, fakat çok sıkılmıştım ve biraz müziğe gerek olduğuna karar verdim. "Bay Touchdown" şarkısını söylemeye başladım.

"You gotta be a football hero

To get along with the beautiful girls…

You gotta be a touchdown getter, you bet!

If you wanna get a baby to pet…

You gotta be a football hero to

Get along with the beautiful giiirls!”

Ona şarkıyı söylerken usulca saçıyla oynuyordum. Döndü ve bana müthiş gizemli bir bakış attı, yüzümdeki kuşku uyandırıcı bir et benini incelermiş gibi.

Sonra gayet ciddi bir tonla, “Hiçbir şey kutsal değil senin için, değil mi, Kızıl? Hiçbir şeyi ciddiye almazsın, değil mi?” dedi.

Sesindeki yoğun kaygı beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Tanrım, Hank, bir oyun alt tarafı, fakat sorunu yanıtlamamı istiyorsan… evet.”

“Evet.. almazsın, değil mi?” diye fısıldadı, gözlerini beni tedirgin edinceye dek gözlerime kilitleyerek. Absürdist olduğunu bildiğim için yanıtımın hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Tepkisi beni şaşırttı. Bu ürkütücü değiş tokuştan birkaç dakika sonra *Bukowski* gitme zamanının geldiğine karar verdi.

“Fakat maç bitmedi daha.”

“Olsun –yarın gazetede okurum. John için bitirmem gereken birkaç şiir var. Yarın postalayacağıma söz verdim. Görüşürüz, yavrucuğum.”

Onu kapıya geçirdim ve merdivenden inerken arkasından, “Noel’de ne yapmayı düşünüyorsun? Annemlere gelebilirsin. Bu cumartesi, inanabiliyor musun?” diye bağırdım.

“Sağ ol, ararım,” dedi, bir vaatte bulunmadan.

Noel gecesi *Bukowski* arayıp Miller klanının kutlamasına katılmak istemediğini bildirdi. Sürpriz olmadı zaten. Bayramlar onu her zaman tedirgin ederdi. İkimiz de nefret ederdik bayramlardan.

Ertesi gün Stacey ile arkadaşı Nina'yı ziyaret ettik. Nina'nın annesi Anna'da kızını yalnız büyütüyordu ve çok iyi anlaşıyorduk. Hediye değiş tokuşumuzu yaptık. Stacey, Nina'ya göstermek için yeni dikiş makinesini yanında getirmişti. Anna ile birer bardak kırmızı şarap içip sohbet ettik. Fakat tatil öncesi dehşeti içinde olduğum için fazla kalmak istemedim. Kızlar oyuncaklarıyla iyi vakit geçiriyorlardı ve Anna, Stacey'nin yemeğe kalmasını önerdi. Onları öpüp veda ettim.

Kendimi huzursuz ve yalnız hissediyordum, bu yüzden *Bukowski*'ye uğramaya karar verdim. Fakat önce nasıl olduğunu görmek için Georgia'ya uğradım, aylar olmuştu onu görmeyeli. Georgia ile ilişkimizin sonu görünmüştü. Tam bir canki olma yolunda ilerliyordu.

Ben de melek sayılamayacağımdan, kimsiye bağımlılık konusunda vaaz verecek durumda değildim. Yine de Georgia'nın sarmal düşüşüne tanık olmak kolay değildi, özellikle çocuklarını düşününce.

Thrifty Drugs'da durup Bill ile Georgia'ya bir şişe ucuz şampanya, kızlara da birer Hershey çikolata satın aldım. Öğleden sonra iki sularıydı evine vardığımda. Kızlar beni kapıda karşıladılar, üzerlerinde pijamaları vardı hâlâ. Bana yeni oyuncaklarını gösterme heyecanı içindeydiler. Yedi yaşındaki Stephanie'ye büyük bir bebek alınmıştı, kendi boyunda neredeyse. On bir yaşındaki Maureen'in yüzü parıldadı bana yeni bisikletini gösterirken. Onlara çikolatalarını verip sarıldım, yanaklarından öptüm. Mutlu, normal çocuklardan farkları yoktu ve güzel bir Noel geçirmiş olmalarına sevindim –Noel ağacı da vardı.

"Anneniz evde mi?" diye sordum.

Georgia ile Bill yataktaydılar hâlâ. Yatak odasıyla mutfağın arasındaki bir oyukta uyuyorlardı. Kapısı yoktu ve aslında yemek odasıydı. Mahremiyet eksikliğinden rahatsızlık duymuyor gibiydiler. Orası onların kumanda merkeziydi ve onlar yatakta yarı çıplak otururken sen oturma odasından onlarla sohbetini sürdürebiliriyordun. Georgia sevindi beni gördüğüne.

"Hey, 'kırbaçlı kedi' gelmiş. Nasılsın? Nerelerde saklanıyordun?"

Artık Carlton Yolu'nda oturmadığımı biliyordu, çünkü taşındıktan hemen sonra konuşmuştuk.

“Her şey güllük gülistanlık. Silver Lake’de annemden bir blok ötede yeni bir daireye taşındım,” diye yanıtladım.

“Çalışıyor musun?” diye sordu.

“Hayır, iş aradığım da söylenemez. Yılbaşına kadar bekleyeceğim. Ya da İşsizlik Bürosu’ndan uzatma isteyeceğim.”

“Şimdi doğru düşünmeye başladın,” dedi.

Georgia sistemi sömürmekte uzmandı. Hükümet yardımı söz konusu olduğunda bütün numaraları bilirdi.

“Kent cehennemine gelişini neye borçluyuz?” diye sordu.

“Seni uzunca bir süredir görmedim, iyi olup olmadığını öğrenmek ve Noel’inizi kutlamak istedim.”

“Hey, teşekkürler. Bir bardak ister misin?” diye sordu.

“Tabii,” dedim, “neden olmasın?”

Canım biraz sıkkındı ve nedeninden emin değildim –ayık olmamın ve hayatımın ucuz bir kazak gibi sökülmekte olduğunu idrak etmenin dışında. Eskiden bir süre haplanmadığımda pillerimin dolduğunu hisseder hissetmez ilk işim en yakın partiyi bulmak olurdu. Bu kez farklı hissediyordum –ve tedirgin ediciydi.

“Billy, bana bir iyilik yapıp bardak getirir misin?”

Bill mutfaktayken Georgia bana birinci sınıf farmasotik hap tedarik ettiğini söyledi.

“Bir miktar Kara Bomba var. Çok iyi. İki tane ister misin?”

“Noel Baba sosyalist midir?”

Bana iki hap verip iyi Noeller diledi. Bill bardakları getirdi. Georgia şişeyi açtı ve haplardan birini ağzıma atıp şampanyayla içtim.

“İyi Noeller,” dedi Georgia, bardağını benim ve Bill’in bardağıyla tokuşturmak üzere kaldırarak.

“İyi Noeller ve Mutlu Bir Yıl!” dedik hep birlikte.

Şişe bittiğinde onlara *Bukowski*’yi ziyarete gideceğimi söyledim.

“Hey, ben de gelmek istiyorum. Çok oldu pis moruğu görmeyeli,” dedi Georgia.

Biraz zamanını aldı, fakat sonunda giyinmiş olarak oturma odasına döndü. Üzerinde düşük belli İspanyol paça bir kot ve göbeğini açıkta bırakan dar kırmızı bir kazak vardı. Boynuna da tüy bir atkı bağlamıştı. Uzun, sarkık küpeler ve boyunu on beş santimetre uzatan imzası niteliğindeki apartman topuk ayakkabılar. Kafası sürekli iyi olan biri için o topukların üzerinde yürümeyi nasıl becerdiğini hiçbir zaman anlayamadım.

“Evet, ne düşünüyorsun?” diye sordu, kıyafetini bizim için sergileyerek. “Yaşlı ozan için yeterince şenlikli miyim?”

“Bir milyon dolar gibi görünüyorsun,” dedim.

“Evet, yeşil ve buruşuk!” diye takıldı Bill.

“Kapa çeneni, Bill,” dedim. “Şahane görünüyorsun Georgia. Seksi bir Noel cini gibi. Gidelim.”

Bukowski’ye giderken yolda durup bir altılık Pabst Blue Ribbon aldık. Ucuzdu ve ben her zamanki gibi parasızdım. Hava kararmak üzereydi vardığımızda.

Bukowski kapıyı açtı ve, “Vay canına! Dekadan düo değilse ne olayım. Girin kızlar.”

Keyfi yerinde görünüyordu. Noel’ini kutlayıp birayı verdik. Altılık paketten kendime bir bira çektim, bir tane de Georgia’ya verdim.

Bukowski kalanını buzdolabına koyup bir bardak beyaz şarapla döndü. Biz kanepeye yerleştik, o çizgili tahtına.

“Nasılsın, George? Fotoğraf çekimimizden beri görüşmedik.”

“Evet, matraktı o çekim,” dedi Georgia. “Basılmış halini gönderdiler mi sana?”

“Hayır, sikime bile takmam o işleri,” dedi *Bukowski*. “Ne için olduklarını bile hatırlamıyorum. Postanede asılıdırlar muhtemelen,” dedi.

Bana dönüp, “Yazık ki burada değildin, Kızıl,” dedi. “George ile kafamız acayip iyi oldu o gün. Amma eğlendik, değil mi?”

“Evet, güzeldi, morukçum,” dedi Georgia ona. “Tanrım, Hank, o gün gittiğimde o kadar sarhoştum ki eve nasıl vardım bilmiyorum. Sanıyorum bir buzdolabı kitabı için çekmişlerdi fotoğrafları.”

“Kaçırdığıma üzüldüm,” dedim, müstehzi bir gülümsemeyle.

Evi inceledim, oldukça temiz ve tertipli olduğunu gördüm. Yeni kadın arkadaşı yakın zamanda uğramış olmalıydı.

“Senin Noel’in nasıl geçti, Hank?” diye sordum.

“Bitti neyse ki. Kahretsin, nefret ediyorum siktiğimin bayramlarından. Cüzdanlarımızı ve ruhlarımızı soymak için tasarlanmış lanet bir numaradan başka bir şey değil… Orospu çocukları.”

Georgia ile katıldığımızı belirten sesler çıkardık.

Sonra, “Aç mısınız kızlar? Buzdolabında biraz hindi var,” dedi.

“Hindiyi nereden buldun, Hank?” diye sordum, Georgia’nın peşinden mutfağa giderek.

“Hayranlarımdan biri benim için pişirdi.”

Yanıtını duyduğumda hindiyi kesmekle meşguldüm. Küçük bir kıskançlık sızısı hissettim, fakat üzerine gitmedim. Georgia tepkimi ölçmek için yüzüme baktı. Omuz silkip kesmeye devam ettim.

“Sen de ister misin, Hank?” diye seslendim mutfaktan.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Oturma odasına dönüp yemeğimizin tadını çıkarmak üzere oturduk.

Bir ısırık aldım ve, “Tanrım, gerçekten yavan,” dedim.

Mutfağa gidip tuzluğu ve biberliği aldım. Hindiyi yavan bulmakla birlikte, sanıyorum, bilinçaltımda, aşçının yeteneğini küçümsemek istiyordum.

“Evet, tatsız biraz,” dedi Georgia. “Tuzu geçir.”

“Organik,” dedi *Bukowski*.

“Organik mi?” dedim. “Hangi organdan gelmiş? Yoksa bir tür Japon yemek pişirme tekniği mi kast edilen?” diye sordum, Georgia ile omuz tokuşturarak.

İkimiz de güldük. *Bukowski* tavana bakıp iç çekti.

Hindimizi yedikten sonra birer bira daha içtik, böylece ona iki bira kalmış oldu. *Bukowski*’nin keyfi yerinde olmakla birlikte her zamankinden daha sakin görünüyordu. Sonra Stacey’yi alma zamanı geldi, bu yüzden hindi için teşekkür edip ona veda ettik.

“Nereye gidiyorsunuz şimdi?” diye sordu.

“Bir düzine kadar tüysüz dansçı çocuk bizi Time Motel’de bekliyorlar,” dedi Georgia.

Arabaya bindiğimizde Georgia bana dönüp, “Organik mi? N’oluyo lan buna?” dedi.

XXXII

“Geçmişin beni ilgilendirmiyor,” dedi,

“Sadece bugün ve yarın önemli.”

Bukowski’nin buzdolabında bulduğum hindi bütün zamanını beni düşünerek geçirmediğine dair kuşkumu doğruladı –ve buna verdiğim tepki beni şaşırttı. Ağırlığın çoğunun onun sırtına bindiği yan yatmış ilişkimizi için kendini daha az suçlu ve bir ölçüde rahatlamış hissettim.

Carlton Yolu’ndan taşınmak bazı şeyleri değiştirmişti. *Bukowski*’nin kiramı ödemeye yardım etmemesinin acısını hissetmeye devam ediyordum belki –ki hâlâ ihanet olarak görüyordum. Fakat, her ne idiyse, ilgimi yitirmeye başlamıştım. Kimi isterse düzebilir, dedim kendime –tekrar denemeye karar verirsem onun dünden razı olduğundan emin.

Bukowski’den uzaklaşmak ilişkimize ve genel olarak hayatıma daha geniş bir perspektiften bakmamı sağladı. Gerçi o zaman bunun farkında değildim, fakat içimde bir şeylerin değişmekte olduğunu biliyordum. Yine de kendimi tahlil edecek içgörü ve cesaretten yoksundum ve beni ikisinden de mümkün olduğunca uzak tutacak gündelik kimyasal arayışımı sürdürüyordum.

Bukowski’yi hindi keşfimi izleyen günlerde birkaç kez görmüştüm, fakat aramızda Yılbaşı’nı birlikte geçirmeye dair herhangi bir şey konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Yeni yıla nerede girdiğimi hatırlıyorum ama, Hollywood’daki The Alpine Inn’de. Norbert ile birlikte eski çalışma mekânımda kutlayarak. Mekanın sahipleri Ted ve Rita ile kötü ayrılmamıştım, fakat Yılbaşı’nı neden orada geçirmeyi seçtiğimden emin değilim. Eski işime tekrar dönebileceğimi düşünmüştüm belki.

Mekân tıka basa doluydu ve müzik dolabında “Auld Lang Syne” çalıyordu. Herkes bira bardaklarını havaya kaldırıp birbirlerinin üzerine köpük döktü.

“Should old acquaintance be forgot and never brought to mind? Should old acquaintance be forgot and days of Auld Lang Syne?”

O gece söylemek için uygun bir şarkıydı benim için.

Eski işimi geri alamadım, fakat işsizlik sigortamı altı ay uzatmayı başardım. Giderek *Bukowski*’yi daha az, Norbert’i daha çok görür olmuştum. Norbert’e hala ilgi duymuyordum, fakat bana kraliçe muamelesi

yapıyordu. Fakat, *Bukowski* ile olduğu gibi, Norbert ile ilişkim tek taraflıydı. Onu canım istediğinde görüyor, ziyaret etmeden önce nadiren arıyordum. Eski erkek arkadaşı Bob ile de görüşmeye başlamıştım, senarist olan. Cindy Williams ile ilişkisini bitirmişti ve arkadaşlığımız sürüyordu. Şimdi yıkıcı yaşam tarzımı sübvanse etmeye hazır üç erkek vardı elimdi. Ve, tabii ki, Georgia vardı her zaman.

1977 yılının ilk aylarını verimsiz bir durumdan ötekine sıçrayarak geçirmiştim. Kuyruğunu kovalayan köpekten farkım yoktu. Ve çalışmamama rağmen kızımla daha az zaman geçiriyordum. Hemen hemen her gün zayıflama hapı ve alkol kullanmakla birlikte, içimde yeni bir şey kıpırdanmaya başlamıştı. Rahatsız edici ve yabancı duygular hissetmeye başlamıştım. Bir bilinç doğmaya çalışıyordu ve ne yersem yiyeyim yutkunmak giderek zorlaşıyordu. Kendimden ve etrafımdaki herkesten iğrenmeye başlamıştı. O harikulade iletişim yeteneğini yitirmişti. Kendine zarar veriyordu, bütün vücudu yara ve kesiklerle kaplıydı. Kollarında, bileklerinde ve boynunda iğne izleri vardı. Abuk sabuk konuşmalarını çözdüğümde sanrı gördüğünü anladım –bazen şeytanla konuşuyordu. Şeytanın onu odadan odaya izlediğinden şikâyet ediyordu –onunla alay ediyor, şiddet uygulamakla tehdit ediyordu.

Georgia'nın eve bir zamanlar eksik olmayan bohem, avangart karakterlerin yerini ürkütücü ve yavan tipler almıştı –canileri andırıyorlardı. Zavallı Georgia, bilinçaltında ölüm arzusu taşıyordu ve arzusunu gerçekleştirmeye iyice yaklaşmıştı.

Norbert dışında etrafımdaki herkes kendini uyuşturucu ya da alkol –genellikle ikisi birden– ile mahvetmeye çalışıyorlardı. Abim Georige ve avenesiyle takılarak daha çok uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Daha bir yıl önce Hollywood'un gözde senaristlerinden biri olan Bob, alkol sorunu yüzünden iş kaçırıyordu. *Bukowski* bile alkolikti –aşırı faal bir alkolik, fakat her güne alkolle başlayıp aynı şekilde bitirme ihtiyacı duyan bir alkolik yine de.

Norbert'in ayıklığı beni onunla daha çok zaman geçirmeye iten temel nedendi kuşkusuz. Hâlâ ona karşı romantik duygular beslemememe ve eski sevgililerime kıyasla biraz sıkıcı bulmakla birlikte, hayatıma biraz düzen ve normallik katıyordu. Azimliydi ve hayatıyla bir şeyler yapmak için çabalıyordu. Norbert geleceğe olumlu ve umutlu bakıyordu, ben de ise ikisi

de yoktu. O diş hekimliği okurken ben hâlâ fena halde bir dişçiye görünme ihtiyacı içindeydim.

1977 Mayısının bir sabahı Norbert'in yatağında uyandım, çıplak ve korkunç akşamdan kalma. Şifonyerin üzerindeki saate baktım, bir buçuğu gösteriyordu. Pencereden içeri sızan parlak güneş ışığı olmasaydı öğlen mi yoksa akşam mı olduğunu anlayamazdım. Kafam karışıktı, bir gece önce olanları hatırlamıyordum. Yataktan kalktım ve başımı ellerimin arasına alıp banyoya gittim.

"Norbert," diye ses çıkarmayı başardım gırtlağımdan, "evde misin?"

Bekledim fakat yanıt gelmedi. Norbert gitmişti, yalnızdım.

Ayaklarımı sürüyerek banyona girdim ve çığlığı bastım. Biri daireye girmişti ve banyoda duruyordu –korkunç yüzüyle bana bakıyordu. Sonra aslında bir yabancıya bakmadığımı idrat ettim –aynada kendime bakıyordum.

Kendimi tanıyamadım. Yüzüm ve gözlerim çarpılacak kadar şişmişti. Kirpibalık canavarını andırıyordum. Saçım, temel gurur kaynağım bile cansız, kuru ve kıvırcık görünüyordu. Tiroit sorunu olan palyaço Bozo'yu andırıyordum.

Yüzümü yıkayıp Norbert'in diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Yatak odasında iç çamaşırımı bulup üzerime geçirdim. Sonra oturma odasına gidip kanepeye oturdum, midem bulanıyordu ve takatim yoktu.

Hafta arasıydı ve o sabah Stacey'yi okula götürmeye gitmemiştim. Beni nerede bulabileceğini bilmeyen annem işe giderken Stacey'yi okula bırakmıştı muhtemelen –ikisi de bu yüzden geç kalmış olmalıydılar.

Bir süredir Stacey hafta arasında annemde kalıyordu. Onu sabahları okula bırakıyor, saat üçte okuldan alıp akşamı onunla geçiriyordum. Birlikte akşam yemeği yedikten sonra geceyi ya annemin kanepesinden geçiriyor ya da uyumak için daireme dönüyordum –gecelerimin çoğunu âlem yaparak geçirdiğim için genellikle ikincisi.

Bunun annemi ve Stacey'yi ilk ekişim olmadığını biliyordum, fakat bu yüzden kendime ilk kızışımdı. Şimdi de Stacey'yi okuldan almak zamanı

yaklaşmıştı. Birden büyük bir üzüntüye kapıldım –suçluluk duygusu ve hüzün.

Sanki tavan yarılmış ve beni yıldırım çarpmıştı. Kör edici bir içgörü ve farkındalık. Kendimden rezil bir sır saklamıştım sanki. Kapı çalındığında kapıyı açıp karşısında yirmi yıl önce evlatlık verdiği çocuğunu gören bir kadın gibi. Gerçekliğim beni yakalamıştı sonunda.

Kendimle yüzleşmeye başladım –yüksek sesle sorular soruyordum.

“Ne yapıyorum burada? Neden iç çamaşırımla aslında hoşlanmadığım bir adamın dairesinde oturuyorum? Neden böyle yaşıyorum? Neden kendimi mahvediyorum? Sevdiğim ve önemsediğim insanları neden ihmal ediyorum? Ne oldu bana?”

Acı verici ve eziciydi. Yanıtlara ihtiyacım vardı ve gelmiyorlardı. Her zaman güçlü ve bağımsız olmakla övünmeme rağmen, bununla yalnız baş edemeyeceğimi biliyordum. Yardıma ihtiyacım vardı –profesyonel yardıma.

Norbert’in dairesinde telefon rehberine bakındım. Sonunda mutfak çekmecesinde buldum ve “akıl sağlığı” bölümünü açtım. Para, daha doğrusu parasızlık, sorunda, dolayısıyla adının yanında Doç. ya da Prof. yazanlar devre dışıydı.

Parmağımı sayfada aşağı doğru indirmeye devam ettim, sonra buldum –“Sunrise Danışma Merkezi, Kar Gözetmeyen Bir Kurum.” Adı cana yakın ve neşeliydi ve Sunset-Alvarado kavşağına yakındı.

Telefonu alıp numarayı tuşladım. Yumuşak, yatıştırıcı bir sese sahip bir adam açtı telefonu.

“Sunrise Danışma, John ben.”

Tereddüt ettim, nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“Merhaba, adım Pam ve gerçekten yardıma ihtiyacım var,” diyebildim sonunda.

“Pekala, hangi konuda yardıma ihtiyacın var, Pam?”

“Emin değilim, ama yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum.”

“Pekala, yardıma ihtiyacın olduğundan neden eminsin?”

“Şey, çünkü yedi yaşındaki kızım nerede olduğumu merak ederken ben aslında hoşlanmadığım bir adamın evinde yarı çıplak, yalnız ve akşamdan kalma oturuyorum!”

“Pekala, şimdi biraz yavaşlayalım. Nerede bu ev? Yakında mısın?”

“Los Feliz’teyim, Hillhurst ile Franklin civarı.”

“Yakın sayılır. Ben Sunset ile Alvarado’dayım. Araban var mı?”

“Evet.”

“Hemen gelip beni görebilir misin?”

“Hayır. Kızımı okuldan almam gerek.”

“Onu da yanında getirebilirsin. Çocuklar için güzel bir mekanımız var.”

“Hayır. Bunu yapamam.”

“Gelip seni almamı ister misin?”

“Hayır. Benim gitmem gerek.”

Elinde bir intihar vakası olduğunu sanmış olmalıydı, çünkü yumuşak ve ölçülü tonu giderek daha yüksek ve ısrarcı bir hal aldı.

“HAYIR! LÜTFEN KAPATMA!”

Samimi kaygısı ve ısrarı beni o kadar etkiledi ki, “Tamam, kapatmayacağım,” dedim, aslında yardıma ihtiyacı olan oymuş gibi.

Sesi yumuşadı yine ve ertesi sabah on birde gelip gelemeyeceğimi sordu. Aradığım için pişmanlık duymaya başlamıştım ve az kalsın kapatıyordum, fakat onun yerine sırf kapatsın diye ertesi sabah onunla bulaşmayı kabul ettim.

Telefonu kapattım, üzerime elbisemi geçirdim, sandaletlerimi giydim ve Stacey’i almaya gittim.

Ertesi sabah sekiz buçukta Stacey’yi okula bıraktım ve biraz daha uyuyabilmek için daireme gittim. Yatakta yatarken günün kalanını nasıl

geçireceğimi düşündüm. Sunrise Danışma'dan John ile randevuma gitmek niyetinde değildim. Her şey yoluna girecek, diye geçirdim içimden. Bir gün önce korkunç akşamdan kalmaydım ve o telefonu ederek aşırı tepki göstermiştim. Gidip *Bukowski*'yi görürüm bugün, diye düşündüm. *O bana kendimi daha iyi hissettirecektir*.

Bir saat kadar uyuduktan sonra dış yapıp giyindim. Hyperion'da güneye, Sunset Bulvarı'na doğru sürmeye başladım Sonra radyodaki DJ saati söyledi. Sunset Bulvarı'na vardığımda on bire on vardı. *Bukowski*'ye habersiz gitmek için fazla erken olduğuna karar verdim, bu yüzden sağa döneceğime sola döndüm. Belki bu Sunrise denen yerin önünden geçip hiç olmazsa neye benzediğini görmek istemiştim.

Büyük, eski, harap, iki katlı beyaz bir bina çıktı. Geçkin bir güzelliği vardı binanın, elli yıl önce parmakla gösteriliyordu muhtemelen –para ve güç sahibi biri için inşa edilmişti kuşkusuz.

1920'li yıllarda o semt zengin ve ünlülerin oturduğu harikulade evlerden oluşuyordu, fakat şimdi Burrito King'lerden, araba tamircilerinden ve mini marketlerden geçilmeyen ticari bir bölgeydi. Her şeyin ortasında, bir zamanlar soylu bir ev olan ve yıllarca ihmal edilmiş olan bu bina, ücretsiz bir kliniğe indirgenmiş olmasına rağmen, saygınlığını korumaya çalışmıştı. Ön kapının üzerine "Sunrise Danışma Merkezi" yazan ve yanına biraz gösteriş katmak için elle parlak sarı bir güneş resmedilmiş büyük bir pankart asılmıştı.

Acayip bir yer olduğuna karar verdim. İçeri girip girmemeye karar vermeye çalışarak dolandım biraz.

"Ne çıkar –buradasın zaten. Kaybedecek neyin var?" dedim yüksek sesle.

"Sadece Yükleme İçin" yazan yere park ettikten sonra ön basamakları terrüddütle çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıdaki tabelada "Lüfen girmeden önce çalın" yazıyordu. Tehlikeli bir bölgeydi, bu yüzden kapı iş saatlerinde de kapalı tutuluyordu.

İsteksizce zili çaldım. Sonra kapı açıldı ve karşımda ömrümde gördüğüm en muhteşem erkek tipini gördüm. Genç, bronz ve sarışındı, harikulade berrak mavi gözleri safir gibi parlıyorlardı. Onu ruhani bir görünüm veren bir de sakalı vardı. *King of Kings* filminde İsa'yı canlandıran aktör Jeffrey

Hunter’ı çağrıştırdı bana. Üzerinde temiz beyaz bir gömlek, kot pantolon ve Birkenstock sandalet bulunmasına rağmen ben onu beline altın sarısı örgülü bir ip bağlanmış uzun, beyaz bir cübbeyle tahayyül ettim –başının etrafında dans eden melek çocuklarla. Kutsayıcı bir yanı vardı adamın.

“Merhaba, içeri girin lütfen,” dedi gülümseyip inci gibi dişlerini sergileyerek.

Sesi bile İsa’nın hayalimdeki sesine benziyordu –sakin ve güven verici. Güzelliği karşısında nutkum tutuldu.

Sonra kendimi toparlayıp, “Oo, teşekkür ederim. John’u görmek için geldim,” dedim.

“John benim. Sen Pam misin?”

“Evet, evet, Pam,” dedim, harikulade gözlerine bakmaya devam ederek.

Elini yavaşça omzuma koyup beni evdeki küçük odalardan birine yönlendirdi. Küçük büro sadeydi –beyaza boyanmıştı, bir masa ve iki uyumsuz iskemleden başka bir şey yoktu.

Önce biraz sohbet ettik, sonra bir gün önce neden aradığıma dair etkili sorular sormaya başladı.

“Önce çocukluk travmalarımı öğrenmek istemez misin?” diye sordum en nüktedan tonumla.

“Geçmişinle ilgilenmiyorum,” dedi. “Sadece bugün ve yarın önemli.”

İlk danışma seansımız böyle başlamıştı. Dikkat dağıtıcı yakışıklılığına rağmen onunla konuşmak hoşuma gidiyordu ve onu haftada en az bir kez görmeye başladım. Buna rağmen, daha seyrek olmakla birlikte, içmeye ve haplanmaya devam ediyordum ve bazen randevuya kafam iyi gidiyordum. Bana karşı hoşgörülü ve sabırlıydı.

İşsizlik maaşım kesilmek üzereydi, bu yüzden yapmak istediğim en son şeyi yaptım –anneme yanına taşınıp taşınamayacağımı sordum. Zamanlama mükemmeldi çünke annem bir ev satın alacak kadar para biriktirmişti. Glendale’de devlet kolejinin karşısında iki yatak odalı, bir banyolu küçük bir evdi. Haziran sonunda üçümüz yeni evimize taşındık.

Temmuz geldiğinde *Bukowski*'yi bir aydır görmediğimi idrak ettim. Kaçıyordum ondan. Danışma seanslarımı öğrenmesini istemiyordum sanıyorum –cesaretimi kıracağından ya da alay edeceğinden korkuyordum.

Sunrise Danışma Merkezi'ne gidip John'u görmeye devam ettim. Amacımız hap bağımlılığıma son verip çalışmaya başlamamı sağlamaktı. Bir gün grup terapilerinden birine katılmamı önerdi. Önce şiddetle karşıydım. Henüz bir psikiyatr ile yüz yüze oturup konuşmakla bile rahat değilken bir grup nevrotikle bir odada oturmak bana hiç cazip gelmiyordu. Sonunda ertesi Salı akşamı bir seansa katılmayı kabul ettim.

Toplantıya kendimi biraz küstah ve kapalı hissederek gittim –bunun bana göre olduğundan kuşkulu. Sekiz kişi bir daire oluşturacak şekilde yere oturduk. Görece genç bir gruptu ve çeşitliliği beni şaşırttı. Çok hoş eşcinsel bir adam vardı, otuz beş yaşlarında –büyük bir şirketin yöneticisiydi ve eşcinselliğinin ortaya çıkacağından ve bu yüzden işinden olacağından korkuyordu. Benden başka, iki kadın daha vardı. Biri alkolizmden kurtulmaya çalışıyordu ve içmeye devam eden tacizci bir kocası vardı. Öteki eroinmandı, kullanmaya devam ediyor ve fahişelik yapıyordu. İkisini de bırakmak istiyordu.

Benimle aynı yaşlarda ve ailesiyle yaşayan genç bir adam vardı. Ailesinin ondan nefret ettiğini söyledi, o da onlardan nefret ediyordu. Ailesi üniversiteyi bırakıp müzik kariyeri yapmaya karar verdiği için hayal kırıklığına uğramıştı ve onu sözel olarak taciz ediyorlardı. Oysa kardeşi şimdi tıp okuyordu. Adı Tommy idi. Kısa boylu, tombulca bir tipti ve ortadan ayırdığı açık kızıl dalgalı saçları vardı. Henüz yirmili yaşların başında olmasına rağmen saçı dökülmeye başlamıştı. Tel çerçeveli gözlüğü ve genizden gelen kalın bir ses tonu vardı. Kronik bir tatminsizdi ve o rahatsız edici ses tonuyla sürekli mızırdanırdı. Halinden yakınmaya başladığında solgun yüzü kıpkırmızı olurdu. Taş devri dizisindeki "Schleprock" karakterini hatırlatıyordu bana, tavşan dudaklısı ama. Büyürken pek çok zorbanın tacizine uğramış olmalıydı. Bu sorunlu, gıcık genç adamın geleceğimi bu kadar derinden etileyeceğini asla tahmin edemezdim.

Ağustos geldiğinde *Bukowski*'yi görmeyeli iki ay oluyordu. Birkaç kez aramıştı, fakat soğuk davranmış, sorularına tek sözcükle yanıtlar vermiştim.

Çünkü değişiyordum, onun yaşam tarzından bezmiştim. Bilinçaltımda *Bukowski*'nin uzaklaşmaya çalıştığım hayatı temsil ettiğini biliyordum.

Bağımlı olduğunda bellim insanlar ve mekânlar içindeki içme ya da haplanma dürtüsünü tetikler.

Sadece bağımlılığını beslemek için ilişki kurduğun belli insanlar vardır – ve üzücüdür, *Bukowski*'nin onlardan biri olduğunu düşünüyordum. Beni yanlış davranmaya teşvik etmiyordu; ama bir şekilde öyle oluyordu sanki. Ve, tabii ki, bu kategoriye girenlerden biri de Georgia idi. Bu insanlardan uzak durmak için verilmiş bilinçli bir kararım yoktu, kimse bana onlardan uzak durmamı önermemişti, sadece onlarla birlikte olmak benim içni fazla yıkıcı olmaya başlamıştı. *Bukowski*'den ve Georgia'dan uzak durmam tamamen içgüdüseldi –hayat memat meselesi.

XXXIII

“Daha fazla katlanamam. Duyuyor musun?

Bugünden geçerli olmak üzere bitti!

Tamam mı?”

16 Ağustos 1977’de *Bukowski* aradı, öğle vakti.

“Hey, Kızıl, nasıl gidiyor, bebeğim?”

“İyiyim, Hank. Sen nasılsın?”

“Doğum günümü kutlamayacak mısın?”

“Hay Allah, doğru ya,” dedim. “Doğum günün kutlu olsun, Hank!”

“Bak, son zamanlarda benden uzak durmaya çalıştığını biliyorum, ama bugün seni gerçekten görmek istiyorum.”

“Bilmiyorum, Hank…” dedim.

“Hadi, yavrucuğum, bugün benim doğum günüm. Yap bir güzellik şu ihtiyara. Doğum günüm için istediğim tek şey seni görmek. Yaşlı bir bunağa bu kadarını çok mu göreceksin? Doğum günlerimin sayısı giderek azalıyor. Hiç olmazsa öğle yemeğine çık benimle. Doğum günüm, tanrı aşkına. Seni fazla tutmayacağım, söz veriyorum. Hadi, Musso’ya gidelim.”

“Peki,” dedim.

“Yirmi dakika sonra alacağım seni.”

Tam zamanında geldi ve Vols’uyla Musso &Frank’e gittik.

Haplanmayı kesmiştim, fakat arada sırada içki içiyordum. Alkol hiçbir zaman asıl sorunum olmamıştı. Haplardı beni mahveden.

Öğle yemeği ve bir şişe şampanya söyledik, sonra bir şişe daha, sonra bir şişe daha. Muhabbet hafif ve arkadaşçaydı –başka erkeklere dair sorularla delmedi beni bu kez –ben de onun kişisel hayatına dair bir şey sormadım.

Annemle birlikte yaşıyor olmaktan yakındım. İş aradığımdan fakat garsonluğa dönme düşüncesinin beni dehşete sürüklediğinden. O bana son zamanlarda çok yazdığından söz etti ve Carlton Yolu’ndaki komşulara dair bilgilerimi güncelledi. Biraz güldük, iyi zaman geçirdik ve iki saat kadar sonra oradan ayrıldığımızda çakır keyiftik.

Eve giderken *Bukowski* bana dairesine uğraması gerektiğini söyledi. Bir şey almak istiyordu. Yolumuzun üstüydü, fazla önemsemedim. Binanın önüne park ettiğinde bana içeri gelmemi söyledi. Keyfim yerindeydi, anneme dönmemi gerektirecek bir durum da yoktu, bu yüzden kabul ettim.

Elimden tutup beni dairesine götürdü. Doğru yatak odasına gitti ve beni yatağın kenarına oturttu. Evlilik teklif etmeye hazırlanıyormuş gibi önümde diz çöktü. Bu da neyin nesi, diye geçirdim içimden. Yüzünde ciddi bir ifade oluştu. Elimi tutmaya devam ediyordu.

“Bak, yavrucuğum, ben bu şekilde devam edemeyeceğim. Bu deliliğe bir son vermeliyiz. Anlıyor musun?”

“Hı?” diye yanıtladım.

“Sana bugünden geçerli olmak üzere ilişkimizi bitirmek zorunda olduğumuzu söylüyorum. Benim canıma okuyorsun. Düşünemiyorum. Yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Buna bir son vermeliyiz!”

O anda kapı çalındı. *Bukowski*’nin açmasını beklemeden içeri boynunda fotoğraf makinesi asılı, güneş gözlüklü bir adam girdi. Otuz yaşlarında görünüyordu, uzun siyah saçları ve sakalı vardı.

“Selam, Hank. Ne varmış burada?” dedi hoş bir Alman aksanıyla, beni kast ederek.

Adam beni süzdükten sonra, “Sen kimsin ve *Bukowski*’yi nereden tanıyorsun?” dedi.

Sorusunu yanıtlamak üzereyken *Bukowski* ayağa kalkıp adamı oturma odasına götürdü.

“Şimdi olmaz, moruk,” dedi *Bukowski*. “Uygun bir zaman değil.”

“Pekâlâ, sonra gelirim,” dedi adam.

“Evet, öyle yap,” dedi *Bukowski*, adamı bana tanıştırmadan ve neredeyse ön kapıdan dışarı iterek. Daha sonra adamın *Bukowski*’nin özel fotoğrafçısı Michael Montfort olduğunu öğrenecektim.

Bukowski veda konuşmasına döndüğünde hâlâ yatağın kenarında oturuyordum.

“Dediğim gibi, Cups,” dedi, sonra durakladı. “Kalbimi söküp değneğin ucunda sallamana izin verdim. Ama bitti. Daha fazla katlanamam. Duyuyor musun? Bugünden geçerli olmak üzere bitti! Tamam mı?”

Öylece baktım ona. Neden söz ettiğini dair en ufak bir fikrim yoktu. Açıkça dillendirilmemiş olsa da, benim zihnimde ilişkimiz biteli birkaç ay oluyordu ve ben bunu onun da bildiğini varsaymıştım. Sesindeki yoğunluk ve içerdiği aciliyet dumura uğratmıştı beni. Duygusal fermanı tuhaf ve yersizdi bir şekilde.

Gözlerine bakmaya devam ettim ve bir süre sonra, “Tamam,” dedim.

“Güzel,” dedi. “Şimdi gidelim.”

Tuhaf ve sessiz bir yolculuk oldu. Eve vardığımda şampanyanın etkisiyle hafif sarhoştum hâlâ, doğru yatağa girdim. Akşam sekiz gibi uyandım ve yatak odamdaki televizyonu açtım. İki doktor Elvis Presley’in ölümü hakkında basın toplantısı yapıyordu. Düş görüyorum sandım, televizyonu kapatıp uyumaya devam ettim.

Neydi o buluşma? *Bukowski*’yi hiç bu kadar gergin görmemiştim. Farklı biriydi sanki –sesi bile farklıydı. O meşhur *Bukowski* kadansı gitmişti –o hafif peltekliği bile yok olmuştu. Onu tanıdığım onca zaman zarfında –düne kadar– sahte bir yüz takınmıştı sanki. Benim bildiğim *Bukowski* değildi o adam.

Neden bu kadar ayrıntılı bir numaraya ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalıştım –fakat hiçbir anlam veremedim. Ona umut verecek biçimde davrandığımı düşünmüyordum. Benimle birebir bir ilişki sürdürmek istediğini açıkça söylemesine rağmen ona bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini başından söylemiştim –kapıyı tamamen kapatmak istemediğimi itiraf etmeliyim. Onu arada sırada ziyaret etmemden hoşnut görünüyordu ve bu denli ıstırap çektiğini hiçbir zaman belli etmemişti. *Bukowski* ile birlikte yaşayarak mutlu olamayacağımı bilmeme rağmen onun dostluğunu bütünüyle kaybetmek istemiyordum. Şimdi bunun mümkün olamayacağını idrak ediyordum.

“Kapanış” sözcüğü pop kültür diline yerleşmemişti henüz, fakat yapmaya çalıştığı buydu –onu terk edişimin ıstırabını kapatmak. Fakat bunu o zaman

fark etmediğim için ilişkimizde gücü elimde bulundurduğum, onu kontrol ettiğim için egosunun zedelendiğini düşünmüştüm.

Kontrolü eline geçirme çabasıyla son sözü kendisinin söylediğini düşünmek ona iyi gelmiş olmalıydı. Onun bağımlılığına dönüşmüştüm. Benin kendi bağımlığımdan kurtulmaya çalıştığım gibi o da kendininkinden kurtulmaya çabalıyordu. Böylesinin ikimiz için de daha iyi olduğunu hissettim.

XXXIV

“İş başvurusunda bulundum

ve işe kabul edildim. Ayda 550 dolar ödüyorlardı,

sevincimden havalara uçtum!”

1977 Ekim’iydi. *Bukowski*’yi bana dramatik talebini ilan ettiği doğum gününden beri görmemiştim. O süre zarfında iyi bir anne olmayı öğrenmek ve danışma seanslarına gitmekle meşguldüm.

Artık grup terapi seanslarına katılıyor, hatta sorunlu arkadaşlarımı görmek için sabırsızlanıyordum. Dengemi bulmaya başlamıştım. Hap kullanmayalı aylar olmuştu, kendimden memnundum.

Seanslardan birinde hap bağımlığımı kırdığım için kendimle gurur duyduğumu fakat hâlâ bir iş bulamamış olmanın sıkıntısını yaşadığımı söyledim. Ucube arkadaşım Tommy bana Hall of Records binasında bir tapu sicili sigorta şirketinin posta odasında çalıştığını söyledi. Şirket müşteri hizmetlerinde çalışacak bir elemen arıyordu.

İş yöneticilerin ve merkez büroda bulunan görevlilerin telefon taleplerini almaktan ibaretti. Genellikle bilgisayar sistemlerinde mevcut olmayan belgelerin fotokopilerini isterlerdi. Benim yapmam gereken belge numarasını kaydetmek, dosyayı bulmak ve belgenin fotokopisini çektikten sonra kuryeyle merkeze göndermekten ibaretti. Benim bile öğreneceğim kadar kolay bir işe benziyordu.

İki gün sonra iş başvurusunda bulundum ve işe kabul edildim. Ayda 550 dolar ödüyorlardı, sevincimden havalara uçtum!

Kasım ayında Stewart Tapu Sicili Şirketi’ndeki yeni işimin keyfini çıkarıyordum. Los Angeles’in merkezinde, Temple ile Hill kavşağındaki Hall of Records binasında çalışıyordum. İşime bayılıyordum –Glendale Bulvarı’nda 6.15 otobüsüne yetişmek için sabahları beşte kalkmak bile sorun değildi benim için.

İşimi sevmekle birlikte işe gitmek başka bir hikâyeydi. 1977 yılının Ekim ayının ortasında kent, tecavüze uğradıktan sonra öldürülmüş genç kadınlara dair haberlerin dehşeti içindeydi. Cesetler Glendale’de benin oturduğum semtin yakınına atılmışlardı. Korkuyor ve otobüse tek başıma yürümek istemiyordum, bu yüzden annem beni arabasıyla durağa bırakıyordu. Kucağımda silah niyetine bulundurduğum Dow fırın temizleyiciyle banka oturuyor, bir yabancı yaklaştığında korkudan ödüm patlıyordu.

Her hafta yeni bir kadın cesedi keşfediliyor, her seferinde ceset oturduğum eve biraz daha yakın bir yerde bulunuyordu. Cesetlerden biri Belediye Binası'nın yakınında, çalıştığım işyerinin biraz ilerisinde bulundu. Korkutucu ve ürpertici bir biçimde kişiseldi. Medya katilden, "Hillside Canavarı" diye söz ediyordu.

İki yıl sonra polis nihayet katilleri tutukladı. İki kişiydiler, iki kuzen: Angelo Buono ve Kenneth Bianchi. Buono'nun Glendale'de bir araba tamirhanesi vardı, otobüs durağımdan üç blok ötede. Bianchi ise Stewart Tabu Sicili Şirketi'nde tapu görevlisi olarak çalışıyordu. Benim çalıştığım şirkette, hem de aynı zaman zarfında!

Birkaç yıl sonra ağabeyim bana Stewart Tapu Sicili Şirketi'nin eski Noel listesinin bir kopyasını gönderdi. Soyadım Brandes'ti o zaman. Kenneth Bianchi'nin adı benimkinin hemen üstündeydi. Larry'nin notu, "Sandığından çok daha iyi bir Noel geçirmişsin!" şeklindeydi.

Larry şirketin Noel listesine ulaşabilmişti çünkü ben Stewart'ta işe başladıktan sonra ona da şirkette bir iş bulmam için başımın etini yemişti. Los Angeles'taki bütün tapu sicil şirketlerinin Hall of Records binasının yedinci katında büroları vardı. Yan yanaydılar ve aralarında sadece bir bölme bulunurdu. Bu yüzden farklı şirketlerin çalışanları birbirlerini tanırlardı. Ben bütün yöneticileri tanıyor ve onlara düzenli aralıklarla ağabeyim için bir iş olup olmadığını soruyordum. Bir gün Chicago Tapu'nun yöneticisi posta odasına eleman alınacağını söyledi. Larry mülakata gitti ve işi aldı. Farklı şirketler için çalışıyor olmamıza rağmen her gün hollerde karşılaşıyorduk.

Bir gün, Larry'nin şirketinden bir araştırmacı yanıma geldi. Adı Walden "Monty" Muns idi. Larry ona benim Charles *Bukowski*'yi tanıdığımdan söz etmişti. Geçmişi ardımda bırakmak istiyordum, fakat onu tanıdığımı itiraf ettim –bir suçu itiraf ediyormuşum duygusuyla. Monty bana kendisinin de şiir yazdığını ve küçük edebiyat dergilerinde yayınlandığını söyledi. Monty erken emekli olmuş eski bir İngilizce öğretmeniydi. İyi bir adamdı, ondan çok hoşlanmıştım. Ağabeyimle iyi arkadaş olacaklardı. Üçümüz bazen birlikte öğle yemeğine çıkardık.

Bir gün Monty "Yüce Kişi" ile görüşmesini sağlayıp sağlayamayacağımı sordu. *Bukowski*'yle konuşmayalı dört ay olmuştu –16 Ağustos 1977'den

beri– ve ararsam nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Telefonda sesi o kadar sıcaktı ki şaşırdım. Ona yeni işimden ve bir meslektaşımın onunla tanışmak istediğinden söz ettim. *Bukowski*’nin telefonu yüzüme kapatmasını ya da, en azından, onu bu tür şeylerle rahatsız etmememi söylemesini bekliyordum (hayranlarıyla tanışmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordum). Onun yerine o akşam iş çıkışında Carlton Yolu’ndaki dairesine gelmemezi söyledi.

Arabayı Monty sürüyordu, yolda durup bir altılık paket bira satın aldık. *Bukowski* bizi kapıda karşıladı, hatta Monty’nin elini sıktı. Monty ondan biraz çekiniyor gibiydi, fazla konuşmadı. *Bukowski* de gayet uysaldı, bu yüzden daha çok ben konuştum. *Bukowski*’nin biz gelmeden fazla içmediği ve kendini biraz yorgun hissettiği anlaşılıyordu. Ben de ayık ve herkesin kendini ne kadar rahatsız hissettiğinin fazlasıyla farkındaydım, fakat *Bukowski*’ye konukseverliğinden ötürü müteşekkirdim. Nahoş bir gece olduğu söylenemezdi, biraz rahatsız sadece. Birkaç bira içtik, bir saat kadar sonra da Monty ile evden çıktık.

Monty’nin arabasına doğru yürürken bana döndü ve, “Hiç beklediğim gibi değil. O kadar… kibar ki!” dedi.

XXXV

Kendini aşırı dozla

öldürmüştü.

Altı ay çalıştıktan sonra Stacey ile annemin evini terk edip kendi evimize taşınmamıza yetecek kadar para biriktirmiştim. Sekizinci ayımda üç kat maaşla merkez büroda bir tapu memurunun yardımcılığına terfi ettim. İki yıl sonra kendi bürom ve iki yardımcım vardı. Sonunda, *kiraz* ağacından kendi masama ve deri koltuğuma kavuştum. Dokuz-beş şirket hayatına iyice yerleşmiştim ve her anının keyfini çıkarıyordum.

Hayat güzeldi Stacey ve benim için. Loz Feliz'de, Tracy Caddesi ile Claremont Bulvarı kavşağına yakın küçük ve güzel bir evde yaşıyorduk. 1981'de *Bukowski* ya da Georgia ile konuşmayalı dört yıl olmuştu.

Yeni bir hayatım ve yeni bir arkadaş grubum vardı. Uyuşturucuya bağımlılığım ardımda kalmıştı ve *Bukowski* ile ilişkim de dâhil olmak üzere sorulmadıkça geçmişime dair bilgi vermiyordum. Arada sırada içmeyi seviyordum hâlâ, fakat uyuşturucu kullananlardan uzak durmaya çalışıyordum. Eleştirel bir uyuşturucu karşıtı olduğumdan değil, sadece o çevreden uzak durmam gerektiğini düşündüğüm için.

1981 Şubat'ında kız kardeşim Tracey ziyaretime geldi. Artık Seattle'da yaşıyor, KING radyoda haber sunuculuğu yapıyordu. Onu bir kovboy barına götürmemi istedi, başrolünde John Travolta'nın oynadığı Şehir Kovboyu filmi yüzünden kovboy barları bir çılgınlığa dönüşmüştü o sıralar. Bir kovboy barına gitmek benim eğlence anlayışımla bağdaşmasa da, Tracey'nin isteğini memnuniyetle yerine getirdim. Nadiren görüştüğümüz için kısa ziyareti boyunca iyi vakit geçirmesini arzuluyordum.

Glendale'deki Landmark'a götürdüm onu, kovboyları ve grup danslarıyla gerçek bir kovboy barı. O gece müstakbel kocam David Wood'u tanıdım – üç oğlunun vesayetini üzerine almış bir borsa simsarıydı. Oğullarından Jeffrey 19'unda, David 14'ünde, David, Jr ise 10 yaşındaydı. Pasadena'nın prestijli banliyölerinden La Canada-Flintridge'de yaşıyordu. David benden on yaş büyük ve çok daha muhafazakâr, ama bir o kadar eğlenceliydi. Zeki ve nüktedan. Siyasi görüşlerimizin ve sosyal çevremizin taban tabana zıt olmasına rağmen mizah ve saygı içeren heyecan verici tartışmalarımız oldu. Nişanlanmadan önce beş ay çıktık. Düğün tarihi olarak 1 Ağustos 1981'de karar kıldık.

Nişanlılığımız sırasında bir gece yemeğe çıktık ve yemekten sonra bir içki içmek için evime geldik. David kitaplığımdaki kitapları taradı. Okumayı seven biriydi. Ayda üç-dört kitap okurdu. Raftan bir kitap çekti. Kızıl şiirleri.

"*Bukowski* okur musun?" diye sordu.

"Şey… pek sayılmaz," dedim.

Kısaca *Bukowski* ile yaşadığım ilişkiyi özetledim ve meselenin kapandığını sandım.

Bir hafta sonra Pasadena'da Nite Watch'da akşam yemeği yiyorduk.

Birkaç içki içtikten sora David, "Sana itiraf etmek istediğim bir konu var," dedi. "*Bukowski*'nin *Kadınlar* adındaki son kitabını okudum ve düğünü iptal etmeyi düşündüm."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordum. "Kitabın adı ne dedin?"

O güne dek haberim olmamıştı romandan. David bana *Bukowski* ile ilişkimden ve ilişkimizin kitabında ayrıntılarıyla yer almasından büyük rahatsızlık duyduğunu söyledi. Sinirleri o denli altüst olmuştu ki arkadaşlarına danışma, hatta bir psikologa görüşme ihtiyacı hissetmişti. Ona kitabı okumadan kendimi savunamayacağımı söyledim.

Ertesi gün gidip *Kadınlar* romanından bir tane satın aldım. Hayal mahsulü "Tammie" karakterine geldiğimde fiziksel betimleme karakterin benim üzerime kurulu olduğunu açıkça belli ediyordu, fakat benzerlikler bu kadarla sınırlıydı. Kitabı çok komik buldum ve bazı yerlerinde kahkahayla güldüm. Bazı yerleri o kadar saçmaydı ki kitabın kurgu olmadığını düşünmek mümkün değildi. *Bukowski*'nin yazı tarzını ve acı mizahını çok sevdim ve kitabı büyük bir zevkle okudum. Bu *Bukowski*'nin okuduğum ilk romanıydı.

Bukowski muhteşem bir mizah yazarıydı. İyi bir yazar kurgu yazarken gerçekleri çarpıtıp süsler –gerçek karakterlerin üzerine kurgulanmış olsa bile. Beni Kadınlar romanında kötü betimlediği için *Bukowski*'ye kızgınlık duymadım. Fakat David gibi zeki birinin *Bukowski*'nin kurgu romanının gerçekle ilgisi olduğunu düşünebilmesine şaştım. David beni bu karakterin

gerçekle ilgisi olmadığını bilecek kadar tanıyordu. Ayrıca “sanatsal özgürlük” kavramını anlayabilecek kadar zekiydi.

Onu Tammi’nin öteki benliğim olmadığına temin ettikten sonra David biraz rahatladı. 1 Ağustos’ta evlendik.

Düğünden sonra Stacey ile David’in La Canada’daki evine taşındık. Ağabeyim Larry Tracy Caddesi’ndeki küçük evime bayılıyordu, bana evi kiralamayı önerdi. Farkında olmadan bazı şeyleri evde bırakmıştım.

Evliliğimden bir yıl kadar sonra eski erkek arkadaşım Bob aradı beni, senarist olan. Larry ile arkadaşlıkları sürmekteydi ve bana Larry’nin holdeki dolabın en üst çekmecesinde bir kutunun içinde *Bukowski*’nin mektuplarını ve resimlerini bulduğunu ve onları sattığını söyledi. *Bukowski*’nin benim için imzaladığı bir koli dolusu kitabı almıştım, fakat kalan kutu yüksek dolabın üst çekmecesinde, benim göremeyeceğim kadar geride kalmış olmalıydı. Eksikliğini fark etmemiştim. Yeni taşındığım David’in evinin garajındaki kolilerin birinde olduklarını varsaymış olmalıydım.

Bukowski’yle ilişkimin David’in canını fazlasıyla sıktığını düşünerek meseleyi Larry’ye açmamaya karar verdim. *Bukowski* eski bir erkek arkadaştı nihayetinde, alınıp satılan bir şey değildi, yeni kocamla ilişkimi mahvetmesine de ramak kalmıştı bu arada. Yine de çok kızdım ve üzüldüm, fakat Larry’nin hırsızlığına ve kişisel eşyalarıma saygı göstermemesine kızdım en çok. Ama yine de onunla bu konuda yüzleşmedim.

Larry bütün hayatım boyunca beni hayal kırıklığına uğrattı. Bana karşı hiçbir zaman bir ağabeyin koruyucu içgüdüsüyle davranmadı, bu da beni her seferinde incitti. Fakat öfke duymaktan çok acıyordum ona. Ağabeyimi seviyordum, fakat kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir uyuşturucu bağımlısına dönüşmüştü –anlamı neydi?

Yıllar sonra *Edebi Los Angeles* adında bir kitap okudum. Kitabın yazarı, Lionel Rolfe, 1977 Aralık’ında *Bukowski* ile tanıştırdığım meslektaşım Monty Munns ile bir söyleşi yapmıştı. Monty kitabın yazarına *Bukowski*’ye ait bir resim gösterir ve resmin kendisine ağabeyim Larry tarafından verildiğini belirtir. Bana ait resimlerden biriydi. Mektupların çoğunun da Hollywood’da bir kitapçı dükkânı işleten ve artık hayatta olmayan Red

Stodolsky'ye satıldığını duydum. Resimleri tartışılabilir bir biçimde elde etmiştim, bu yüzden haydan gelen huya gitti dedim –fakat mektupları, notları ve şiirleri yitirmek canımı gerçekten acıttı.

David'in yanına taşındığım günü, kutunun kayıp olduğunu öğrenmeden çok önce, eşyalarımı kolilerden çıkarak geçirmiştim. *Bukowski*'nin imzalı kitaplarını ve onunla birlikteyken tuttuğum günlüğün bulunduğu koliye geldiğinde kitapları sakladım, ama günlüğü imha etmeye karar verdim. David'in günlüğü bulma riskini göze alamazdım.

Yeni evliydim ve ilişkimi yürütmek için elimden geleni yapmak istiyordum. Günlüğü imha etmek hastalıklı geçmişimi silmenin sembolik bir yoluydu benim için. Tutku ve kargaşa kanıtlarıyla dolu günlüğü şömineye yerleştirip şömineyi yaktım. Bugün neler vermezdim o günlüğü tekrar okuyabilmek için. Ah, gençliğin budalalığı. Gençken bu tür belgelenmiş anıların bir gün çok değerli olabileceğini tahayyül bile edemeyiz.

Stacey ile üst sınıfa hitap eden bozulmamış La Canada banliyösünde yeni hayatımıza başladık.

Birlikteliğimizin ilk yılında David evimizde Şükran yemeği düzenlemeyi önerdi. David misafır ağırlamaya bayılan gurme bir aşçıydı –gerçek bir lütuf, çünkü benim aşçılık yeteneğim hiç yoktur.

İkimiz de ailelerimizi davet ettik. Larry, Georgia'nın eski sevgilisi Bill ile birlikte geldi. Ona Georgia'yı sordum. Dört ay önce öldüğünü söyledi. İki yıl önce ayrılmışlardı. Georgia tekrar evlenip yeni kocasıyla birlikte Doğu Los Angeles'a taşınmıştı. Bill'in anlattığına göre kocası eve geldiğinde oturma odasının döşemesinde Georgia'nın cansız bedenini bulmuştu. Kendini aşırı dozla öldürmüştü. Kaza olup olmadığından emin değildi, fakat bana kalırsa kazaydı.

Zavallı Georgia. Hayatıyla sıradışı bir şeyler yapmak için büyük bir potansiyeli vardı. Müthiş parlak ve yaratıcı bir akla, harikulade bir ince zekâya sahipti. Denetleyemediği uyuşturucu kullanımından da anlaşıldığı üzere içinde bir yerde ölümü arzuluyordu, fakat yine de dünyaya gülünç, çarpık bir bakışı vardı ve hayatın tadını çıkarıyormuş gibiydi. Geçmişinden

pek söz etmezdi ve ben iblislerinin nereden kaynaklandıklarını merak ederdim.

Georgia bana küçük bir kasabada kendisini uyumsuz hissederek büyüdüğünü söylemişti. Küçük bir kızken Tullah adında bir kasaba aşiftesine hayrandı.

Georgia'ya göre Tullah yerel pavyonlarda çalışan egzotik bir dansözdü. Gösterişli ve arsız bir seks bombası. Kasabının kendilerini bir şey sanan erdem düşkünü kadınları Tullah'ı kıskanırlardı, çünkü erkekleri deli olurlardı Tullah için. Kadınlar bazen bir araya gelip Tullah'ı uyduruk gerekçelerle kasabadan attırmaya çalışır, fakat bunu hiçbir zaman başaramazlardı.

Georgia küçük yaşta görünümüyle ilgili kompleks geliştirmişti. Yüz hatları keskin ve kabaydı, çirkin olduğu söylenemezdi ama –farklı sadece. Hiçbir zaman narin bir çiçek olarak nitelendirilmeyeceğini biliyordu. Diğer kızlar gibi güzel olmak istiyor, karşı cinsin ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

Bazen Tullah'yı üzerinde Vegas revü kızı kıyafetiyle kasabada vücudunu cömertçe sergileyerek yürürken görürdü. Georgia erkeklerin şuh seks simgesini salyaları akarak seyrettiklerini görürdü. Georgia onun büyüleyici bir yanı olduğunu düşünür, aynı onun gibi olmak isterdi.

Yerel fahişeye hayranlık beslemek sadık Katolik olan ailesinin tasvip edeceği bir şey değildi. Georgia'nın dediğine göre onu ve erkek kardeşini yürümeye başladıkları günden liseyi bitirinceye kadar Katolik okuluna gönderen bağnaz insanlardı. Sofu annesi kızının ahlâk dışı bir yönde ilerlemesinden ötürü özellikle hayal kırıklığına uğramıştı ve her gün evanjelik bir vaiz gibi İncil'den bölümler okuyarak küçük cin kovma ayinleri düzenliyor, İsa'ya yanlış yola sapmış kızını Cehennem'den kurtarması için yakarıyordu.

Georgia on sekiz yaşına geldiğinde yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak kendini koyu dindar yetiştirilme tarzının bütün ilkelerinden özgürleştirmiş ve dindar ailesine isyan etmişti –İncil düşkünü ailesine, kutsal yazıtlara ve kendini beğenmiş kasaba halkına parmak göstermişti. Hazcı ve kendini mahvetmeye yönelik yaşantısında dinin oynadığı rol neydi acaba? Onu son gördüğümde şeytan tarafından kovalanıyordu.

Ölüm haberini almak beni üzdüyse de, büyük bir şok olmadı benim için. Onu son gördüğümde o kadar kötü durumdaydı ki. Uyuşturucunun sonunu getirmesinin zaman meselesi olduğunu biliyordum. Otuz yedi yaşındaydı.

XXXVI

Özenle koruduğu o mahrem iç dünyasına

girmeme izin verdi…

Bu arada hayat benim ve yeni ailem için pürüzsüz bir biçimde akıyordu. Hepimiz rahat ve kestirilir bir rutinin içine güzelce yerleşmiştik. Hayatımdaki tek dram zaman zaman kardeşlerin arasındaki anlaşmazlıklara hakemlik yapmaktan ibaretti. Çocukluğumdan beri özlemini çektiğim amaç duygusuna ve istikrara kavuşmuştum nihayet.

Evliliğimizin ikinci yılında David işimi değiştirmemi istedi. Beni satış temsilciliği yapmaya teşvik etti. “Asıl para orada,” dedi.

Kariyer değişikliği yapma konusunda kararsızdım, çünkü esasen çekingen bir yapıya sahiptim ve işin bana uygun olmadığını düşünüyordum. Ayrıca o güne dek büroda karşılaştığım satış temsilcileri bende iyi bir izlenim uyandırmamışlardı. Çoğu yalaka, insanın elini büyük memnuniyetle sıkan, benim için fazlasıyla agresif tiplerdi. Böyle bir iş dalında başarılı olabileceğimi gerçekten düşünmüyordum. İşimden mutsuz değildim, fakat kendime meydan okumayı seviyordum ve yeni bir adım atmanın zamanının geldiğini hissediyordum. Denemeye karar verdim.

Bir başka tapu şirketinde satıcı temsilciliği pozisyonu için başvuruda bulundum ve işi aldım. Birkaç yıl sonra şirketimin Los Angeles bölgesindeki en üretken müşteri temsilcisi konumuna geldim, pek çok da ödül aldım. Sonunda Fortune dergisinin en büyük ilk 500 şirketi arasında bulunan bir şirketin müdür yardımcılığına yükseldim.

Bütün bu dönem zarfında zaman zaman *Bukowski*’yi düşünüp iyi olduğunu umdum. Bazen David ile Santa Anita hipodromuna giderdik. *Bukowski*’yi kulüp binasında otururken ya da bahis kuyruğunda gördüğümü hayal eder, bana nasıl tepki vereceğini merak ederdim. Kendimi ona koşup sarılırken görürdüm. Benimle gurur duyardı diye düşünürdüm. Belki bir bira içip eski günlerimizden söz eder, gülerdik. Sonra, 1987’de Barsineği filmi gösterime girdi. Aynı yıl People Dergisi’nde ona dair bir makale okudum. Sonunda medyada kabul görmesi ve ticari başarı sağlaması beni memnun etti. Makale karısı Linda ile San Pedro’daki evlerinde yaşadıklarını yazıyordu. Bizim gibi iki aykırı karakterin sonunda orta sınıf banliyölerinde yaşamasındaki ironiye güldüm.

Yedi yıl evli kaldıktan sonra David ile 1988’de boşandık, fakat dost kaldık. Birbirimize sevgimizi hiç yitirmemiştik ve 1994’te tekrar denemeye karar verdik. Çocuklarımız büyümüş, kendi yollarına gitmişlerdi. Onların telaşı olmaksızın bu kez yürütürdük belki.

Satış bölümünde başarılı kariyerimi sürdürüyordum, David de popüler bir reklam şirketinin yönetim kurulundaydı.

9 Mart 1994’te arabamla bir müşteri görüşmesine gidiyor-dum, radyo haber kanalı KFWB’ye ayarlıydı.

“Pornografik şair Charles *Bukowski* bugün San Pedro’da kan kanserinden hayatını kaybetti,” dedi sunucu. “Kendini Pis Moruk ilan eden şair yetmiş üç yaşındaydı.”

İçimden bir hüzün dalgası aktı ve gözlerim yaşardı. Sonra sunucuya öfkelendim.

“Pornografik şair mi? Bu mu? Buna mı indirgediniz onu? Otuz yıl boyunca öykü, roman, şiir, hatta senaryo yazdı, ve söyleyecek başka bir şey bulamıyor musunuz?!” diye bağırdım radyoya.

Yirmi üç yaşında *Bukowski* ile tanıştığımda ben de düşmüştüm aynı hataya –neredeyse yirmi yıl önce. Şimdi ne kadar yanıldığımı idrak ediyorum. Kim yazıyor bu haberleri, diye geçirdim içinden –on dokuz yaşında bir stajyer mi?

Sonra adamı düşündüm. İnanamıyordum göçtüğüne. Mümkün görünmüyordu. Onun gibi adamlar ölmezdi. Bir gün dünyayı terk edeceği hiç aklıma gelmemişti.

Elem doldu yüreğime. Ona ve bana öğrettiklerine ne kadar değer verdiğimi hiçbir zaman söylememiştim *Bukowski*’ye. Arkadaşım, sevgilim, akıl hocam olmuştu. Bana ve kızıma karşı o kadar sabırlı ve şefkatli davranmıştı. Zihnimin arkasında hep onu tekrar göreceğimi düşünmüştüm. Artık mümkün olmayacaktı.

Anılar üşüştü. Stacey’ye arkadaşının doğum günü partisine giderken giymesi için elbise satın aldığı günü hatırladım. Stacey’nin tek bir parti elbisesi vardı, o da artık ona küçük geliyordu, benim de ona yeni bir elbise satın alacak param yoktu. *Bukowski* kimseye bir şey demeden sessizce gidip

ona çok güzel fırfırlı sarı bir elbise satın almıştı. Elbiseyi Stacey’nin o gün kaldığı annemin evine götürmüş, teslim etmiş ve hiçbir şey söylemeden gitmişti. Annem söylemeseydi hiçbir zaman haberim olmayacaktı.

Ona her ihtiyaç duyduğumda yardımıma gelişini düşündüm –nerede olduğuma ve başıma ne tür bir bela sardığıma bakmaksızın –vaaz vermeden ve yargılamadan.

Sarılmayı ne kadar sevdiğini düşündüm, tanıdığım bütün erkeklerden daha fazla. Bazen çok yumuşak ve müşfik olabilirdi. *Kabuğu sert, içi yumuşak bir meyve gibi,* diye geçirirdim içimden.

Bana kalmam için yalvardığı halde gittiğim gece hüzünlü gözlerindeki yaşları ve yüzündeki ıstıraplı ifadeyi de hatırladım –aklımdan hiç çıkmayacak bir görüntü.

Ölümünden yıllar sonra benim yüzümden ne kadar acı çektiğini öğrenecektim. *Bukowski*’ye dair *Born into This* belgeselinin yapımcısı John Dullaghan ve *Bukowski*’nin biyografisi Çılgın Bir Yaşamın Kollarında Tutsak’ın yazarı Howard Sounes benimle temas kurduktan sonra idrak ettim bana karşı duygularının ne denli güçlü olduğunu –şaşırtıcı bulduğum bir keşif.

Görgü ve duyarlılık eksikliğimden ötürü *Bukowski*’ye acı çektirdiğim için pişmanım, fakat gitme kararım için değil. Israrına boyun eğip kalabilirdim. Ben güle oynaya kendimi mahvetme yolunda ilerlerken benimle birlikte olmaya devam etmekten mutluluk duyardı eminim. Hayat asla tekdüze olmazdı. Fakat tekdüzelikti bana gereken. Onu sevmeme rağmen, kızımı daha çok seviyordum. Onun istikrarlı, kestirilebilir bir anneye ve ortama ihtiyacı vardı –*Bukowski*’yle yarattığım zehirli yaşam tarzına değil. İkimizin de çok fazla kuşkusu ve güvensizlikleri vardı –hepimiz için korkunç bir durum olurdu. “Arthur ile Marilyn”den “Sid ile Nancy” tarzında trajik bir sona giderdik, bundan hiç kuşkum yok. Ayrıca, şu anda sahip olduğum kişisel tatmin ve özsaygı duygusunu da hiçbir zaman elde edemezdim diye düşünüyorum. *Bukowski* benden daha olgun ve ihtiyaçlarına daha duyarlı birini hak ediyordu –ve herkesin dediğine göre o kişiyi dul eşi Linda Lee’de bulmuştu.

Charles *Bukowski*'yi hayatımın o döneminde bir erkeği sevebileceğim kadar sevdim. Zaman zaman toy ve düşüncesiz davranmış olsam da, olağanüstü bir adamla birlikte olduğumun her zaman farkındaydım. Ona dâhi diyenler var, buna ben de katılırım. Eşsiz bir biçimde karmaşık, harikulade bir eksantrikti. Sözü berraklık ve kolaylıkla dizme yeteneğiyle hayatı kor halinde bir tutkuyla yaşadı –gücünü genellikle aşktan ve öfkeden alarak. Ruhunu açmaktan korkmadan, çoklarının ele alınmayacak kadar mahrem ve tabu buldukları konularda çiğ bir dürüstlükle yazdı. Onu farklı kılan hayatın müstehcen yanına dair mizah, vakar ve zarafetle yazarak milyonlarca insanı etkilemesiydi –ben de bunlardan biriydim.

İlişkimiz iki yıldan kısa sürdü, fakat hayatımın sonuna kadar değer vereceğim bir deneyimdi. Zaman zaman delilik sınırında –silah, alkol ve siyaset gibi– patlayıcı bir bileşim gibiydik. Fakat ilişkimizin bütün deliliğine rağmen, pek çok şefkatli ve yakıcı anlarımız oldu. Özenle koruduğu o mahrem iç dünyasına girmeme izin verdi ve bana güvenerek edilgen yüreğine ve ruhuna bakmama izin verdi –sadece seçilmiş birkaç kişiye tanınan bir ayrıcalık. Charles *Bukowski*'yi sevme ve onun tarafından sevilme ayrıcalığının benim için ne kadar özel bir armağan olduğunu ancak şimdi idrak edebiliyorum –ve bunun için ona her zaman müteşekkir olacağım.

Belki umurunda bile değildi, fakat bu dünyadan onu ne kadar sevdiğimi ve taktir ettiğimi bilerek ayrılmış olmasını umarım. Onu zihnimde canlandırabiliyorum şimdi, göksel krallığında hardal renginde çizgili tahtına kurulmuş, etrafını ona tapan melekler kuşatmış, bir elinde bira bir elinde sigara, tanrıları ardında bıraktığı harikulade (fakat) düşmüş çılgın meleklere dair hikâyeleriyle eğlendirirken şahane vakit geçiriyor.

XXXVII

Teşekkürler

Norman Mailer bir keresinde, "Kitap yazmak insanın çocuk doğurmaya en fazla yaklaşabilme biçimidir," demiş. İkisini de yapmış biri olarak buna yüzde yüz katılıyorum. İkisinin arasındaki koşutluklar inanılmaz.

Ebeveynlik gibi, bu kitabı yazmak anestezi olmaksızın hayatımda gönüllü olarak giriştiğim en muazzam işti. Nihai olarak bir sevgi emeği olmakla birlikte, zaman zaman moral bozucu, duygusal olarak ıstırap verici ve zor bir işti. İnsanlar genellikle yazmanın bütünüyle tek başına yapılan bir iş olduğunu sanırlar; evet, son ürün benim sorumluluğumdur –nihai metnin üzerinde adım ve edebi DNA'm ile, fakat hamilelik döneminde benden entelektüel olarak çok daha üstün pek çok insandan yardım aldım ve bu insanların çoğunu dost olarak görme ayrıcalığına sahip olduğumu ve kitabı bütünüyle sahiplenmenin doğru olmayacağını hissediyorum.

Bu anıları yazmak aynı zamanda hayatımın en aşağılayıcı deneyimlerinden biriydi ve İngilizce kompozisyon ve yaratıcı yazı yöntemi hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğumu başından bilmiş olsaydım, bu kitap bugün elinizde olmazdı. Neyse ki, kibir saadettir ve benim, doğrudan ve dolaylı olarak, bu bebeğin yaratılışına önemli katkı yapmış pek çok zeki insana ulaşma olanağım vardı. Onlara teşekkür etmek istiyorum.

Bana işleri ve sırlarıyla hem kişisel hem de mesleki olarak güven duyan aile, arkadaş ve müşterilere özel bir teşekkür ve minneti borç bilirim. Sizin sarsılmaz sadakat ve desteğiniz bana bu kitabı yazmak için gerekli zamanı sağladı. Hepinizi çok seviyorum.

Takıldığımı hissettiğim zamanlarda özellikle başvurduğum (yük olduğum) beş sevgili (ve sabırlı) arkadaşım var. Her ne kadar üst dudaklarına sıcak ağda yaptırmayı yeğleyeceklerinden emin olsam da, istendiğinde, fevkalade yoğun programlarından zaman ayırıp bana samimi ve yapıcı eleştirilerini sunmaktan imtina etmediler. Adları şöyle: Dan Jordinelli, Patty Barr, Alice Hartwell, Angela ve Barbara Cardinal. Teşekkür ederim, dostlarım.

Söz sarrafı ve olağanüstü editör Jeff Menell’e de burada teşekkür etmek isterim. Bu beyefendinin desteği olmaksızın bu kitap bir yayıncının posta odası görevlisini aşamazdı. İngiliz diline olan tutkunuzdan ötürü teşekkür ederim.

Her ikisi beni ustalıkla hazırlanmış yapıtlarına dahil etmiş olan film yapımcısı John Dullaghan ve yazar Howard Sounes’e teşekkürü borç bilirim. John, *Born into This* adındaki güçlü belgeseli, Howard ise *Charles Bukowski: Locked in the Arms of a Crazy Life (Çılgın Bir Yaşamın Kollarında Tutsak)* adındaki şaşırtıcı derecede iyi araştırılmış büyüleyici biyografisi ile Charles *Bukowski*’nin hayatını konu alan iki mükemmel yapıt. Onlarla yaptığım kişisel söyleşilerde ikisi de Buk ile ilişkime dair şaşırtıcı kişisel açıklamalarda bulunarak hayatımın kapanmış o bölümünü tekrar ziyaret etmemi sağlayarak beni bu kitabı yazmaya yönlendirdiler.

“*Bukowski*”ye ilişkin her şey için önemli bir kaynak oluşturan *Bukowski*.net sitesinin yaratıcısı Michael Phillips’e teşekkür borçluyum. Onun sitesi olmasaydı muhtemelen Alman *Bukowski Topluluğu*’nun –*Bukowski*-Gesellschaft.de– kurucusu Roni Braun’u tanıma olanağı bulamayacaktım. Roni’ye bana ilişkimiz sırasında Buk’un yazdığı paha biçilmez ve çoktan kaybolmuş mektup ve şiirlerin kopyalarını sağladığı için çok büyük minnet borçluyum. (Bu kopyalar Michael Monfort’un devasa *Bukowski* koleksiyonunun arasından çıktı.) Buk’un sesini ve gerçek ruhunu günlük temelde canlı tuttuğu için teşekkür ederim.

Dostum, akıl hocam ve “cilacım” Melanie Villines’e sonsuz teşekkürler. Senin olağanüstü yeteneklerin, ancak azizlerde bulunan sabrın ve müthiş sezgilerin olmaksızın bu kitabı yazamazdım. Bana bu kitabın tamamlanması için gerekli bir yıl zarfında yazmaya ve cesarete dair senden önce gelen bütün akademisyenlerden daha çok şey öğrettin. Ruhani ve profesyonel rehberlikten ve cesaretten tut, diplomatik edebi öğüte varıncaya dek, yolun her adımında sözcüklerimin parıltılı ve okunur olmasında yardım sağladın; bu kitabın yaratılışına yaptığın katkı paha biçilmezdi ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Modern ve Rönesans Adamı Alman film yapımcısı Thomas Schmitt’e insanın içine işleyen “Charles *Bukowski* –Doğu Hollywood 1976” başlıklı üç belgeselinden bölümler kullanmama izin verdiği için teşekkür etmemiş olsam büyük kabalık etmiş olurum. Senin katkın hikâyemi canlı tuttuğu gibi

kişisel ve değerli anılarımı korumamı da sağladı, bu yüzden sana sonsuza dek minnet borçlu kalacağım (umarım).

Son olarak, Sun Dog Press'ten Al ve Judy Berlinski'ye en derin sevgilerimi ve minnetimi sunmak isterim. Black Sparrow Press'in efsanevi yayıncı ikilisi John ve Barbara Martin'i çağrıştıran sayısız müşterek yetenekleriniz, cana yakınlığınız ve mizah anlaşınız ilk yayınlanma deneyimimi son derece keyifli hale getirdi. Bu kitaba gösterdiğiniz profesyonel bağlılık ve kişisel incelik benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar değerli. Bana şans tanıdığınız için size teşekkür ederim.

[1] ‘girdle’e korse demek mümkün, ‘dirndl’ üstten dar, alta doğru genişleyen bir tür elbise, lakin burada sözcüklerin fonetik benzerliği önemli. Türkçe çeviride bu benzerlik ortadan kalkıyor –doğal olarak. Hem zaten *Bukowski* de bir sonraki cümlede, “I was born in the land of dirndls,” diyor, -geleneksel Alman giysisini kast ederek. Avi Pardo’nun tavsiyesine uyarak iki kelimeyi orijinal bırakıp dipnotlamayı uygun gördük –Edt.